

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС СИНЕОКИЯТ ДЯВОЛ

Част 2 от „Травис“

Превод от английски: Надежда Розова, 2009

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

За пръв път го видях на сватбата на брат си, в задната част на тентата. Заел бе наперената, отпусната и леко прегърбена поза на човек, който би предпочел да си прекарва времето в билиард клуб. Макар да бе добре облечен, очевидно не си изкарваше прехраната, седнал на бюро. Никой костюм на „Армани“ не може да смекчи такова телосложение — едро и сурово като на работник от нефтена сонда или ездач на бикове от родео. Дългите му пръсти, обхванали внимателно една чаша за шампанско, биха могли с лекота да строшат кристалното столче.

Само един поглед ми беше достатъчен, за да разбера, че той е от добрите стари момчета, които умеят да ловуват, играят футбол и покер и носят на пиене. Не беше мой тип. Интересувах се от нещо повече.

Въпреки това обаче бе интригуващ. Имаше приятна външност, дори бе красив, ако си затвориш очите за леката кривина на носа на мястото на старо счупване. Тъмнокестенявата му коса, гъста и лъскава като козината на норка, бе подстригана късо. Вниманието ми обаче приковаха очите му, които отдалеч изглеждаха тъмносини — неуловим нюанс, който не би могъл да забравиш, след като го видиш. Малко се стъписах, когато той извърна глава и впери поглед право в мен.

Веднага се обърнах, смутена, че ме е хванал да го зяпам. Само че с кожата си продължавах да усещам нещо, някаква силна топлина — явно продължаваше да ме гледа. Изгълтах набързо шампанското си, та сухите мехурчета да успокоят нервите ми, и едва тогава се осмелих отново да го погледна.

В сините му очи блестеше неприличен намек. В ъгълчето на широката му уста се спотайваше лека усмивка. „Определено не бих искала да оставам насаме с този тип“, помислих си. Той плъзна очи надолу, оглеждайки ме лениво, после отново ги впери в лицето ми и ме удостои с едно от онези учтиви кимвания, които тексаските мъже са превърнали в изкуство.

Обърнах се и преднамерено насочих цялото си внимание към гаджето си Ник. Наблюдавахме как младоженците танцуват, доближили лица. Вдигнах се на пръсти и прошепнах на Ник:

— Сега е наш ред.

Ник се канеше да поиска ръката ми от татко — традиция, която намирах за старомодна и ненужна. Само че приятелят ми упорстваше.

— Ами ако той не одобри? — попитах го. Това беше съвсем реална възможност предвид факта, че аз рядко правех нещо, което да ми осигури бащиното одобрение.

— Ще се оженим при всички случаи — Ник се отдръпна леко, сведе поглед към мен и се усмихна. — Но въпреки това ми се иска да го убедя, че не съм толкова лоша партия.

— Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало — гушнах се в познатата извивка на ръката на Ник. Беше същинско чудо някой да ме обича толкова, колкото ме обичаше той. Никой друг мъж, независимо колко привлекателен е, не би могъл да ме заинтригува.

Усмихната погледнах отново настрани, чудейки се дали синеокият тип е все още там. Не бях сигурна защо с такова облекчение посрещнах факта, че го нямаше.

Брат ми Гейдж настояваше за малка сватба. Само шепа хора бяха допуснати в малкия параклис в Хюстън, използван през осемнайсети век от испанските заселници. Службата беше кратка и красива, а атмосферата бе пропита с приглушена нежност, която човек усещаше дори със стъпалата на нозете си.

За разлика от нея, тържеството беше същински цирк.

Провеждаше се в имението на семейство Травис в Ривър Оукс — привилегирована общност в Хюстън, чиито представители споделяха повече неща със счетоводителите си, отколкото със свещениците. Тъй като Гейдж бе първият потомък на Травис, който се женеше, баща ми се възползва от събитието, за да впечатли света. Или поне Тексас, който според татко бе онази част от света, която най-много си струва да впечатлиш. Подобно на мнозина тексасци баща ми твърдо вярваше, че ако щатът ни не бе анексиран през 1845 година, сигурно щяхме да управляваме Северна Америка.

Така че в светлината на семейната репутация и поради факта, че всички погледи в Тексас щяха да бъдат насочени към нас, татко нае известна сватбена агентка и я инструктира лаконично: „Чековата ми книжка е отворена“.

А както е всеизвестно, ставаше дума за внушителна чекова книжка.

Баща ми Чърчил Травис беше прочут „магьосник на пазарите“, бе създал международен енергиен индекс фонд, разраснал се почти двойно през първото десетилетие. Индексът включваше петролни и газови производители, петролопроводи, алтернативни енергийни източници и въгледобив, представени от петнайсет страни. Като малка почти не виждах баща си — той непрекъснато беше на някое далечно място като Сингапур, Нова Зеландия или Япония. Често пътуваше до Вашингтон, за да обядва с председателя на Федералния резерв, или до Ню Йорк, за да бъде коментатор на кръгла маса в рамките на някое финансово шоу. Закуска с баща ми означаваше телевизорът да бъде пуснат на Си Ен Ен и да го слушаме как анализира пазара, докато ядем гофретите си.

Заради плътния си глас и влиятелната си личност татко винаги ми е изглеждал огромен. Едва в младежките си години осъзнах, че е нисък на ръст — дребен, но наперен и енергичен човек. Той презираше мекушавостта и се притесняваше да не би четирите му деца — Гейдж, Джак, Джо и аз — да се разглезят. Затова когато бе сред нас, се нагърбваше със задачата да ни даде по една доза действителност, все едно е лъжица с горчиво лекарство.

Докато бе жива майка ми Ава, тя всяка година бе един от председателите на Тексаския панаир на книгата и заедно с Кинки Фрийдман излизаха да изпушат по цигара в почивките. Беше блестяща, имаше най-хубавите крака от всички жени в Ривър Оукс и даваше най-хубавите вечери. Както казваха навремето — мама бе „изтънчена“. Зърнеха ли я, мъжете уверяваха татко, че е истински късметлия, а това му доставяше огромно удоволствие. Той неведнъж е казал, че не заслужава жена като мама. А после се изсмиваше лукаво, понеже винаги е смятал, че заслужава повече, отколкото заслужаваше наистина.

На сватбения прием бяха поканени седемстотин гости, но се появиха най-малко хиляда. Хората се тълпяха вътре в къщата и навън край огромната бяла шатра, която бе опасана с мрежа от ефирни ели лампички и бе покрита цялата с бели и розови орхидеи. Влажната и топла пролетна вечер открояваше мекото и сладникаво ухание на цветята.

Вътре в климатизираната къща основната зала бе разделена от дълъг десет метра студен бюфет, отрупан с всевъзможни морски деликатеси. Имаше дванайсет ледени скулптури, една от които бе оформена около фонтан от шампанско, а друга бе около фонтан от водка и бе осеяна от пълни с хайвер вдлъбнатини. Келнери с бели ръкавици пълнеха заскрежени кристални цилиндри с леденостудена водка и раздаваха хайвер върху блини от квасено тесто и мариновани пъдпъдъчи яйца.

Топлият бюфет предлагаше супници с гъста крем супа от омари, подгрявани блюда с резени от специално пушено филе, печена риба тон и най-малко още трийсет други предястия. Ходила бях на много партита и на различни тържества в Хюстън, но никога през живота си не бях виждала толкова много храна на едно място.

Имаше репортери от „Хюстън Кроникъл“ и от „Тексас Мънтли“, които отразяваха приема, а сред гостите бяха хора като предишния губернатор и кмет, известен телевизионен готвач, прочути личности от Холивуд и от петролния бизнес. Всички чакаха Гейдж и Либърти, които бяха останали в параклиса заедно с фотографа.

Ник беше малко зашеметен. Всичко това бе същински шок за него, защото той произхождаше от почтено семейство от средната класа. А аз със своето едва проходящо социално съзнание се чувствах смутена от прекомерното изобилие. Бях се променила, откакто учех в Уелзли, женския колеж, чийто девиз гласеше: „Non ministrari sed ministrare“. „Не да ни служат, а да служим.“ Смятах, че е уместно човек като мен да усвои този девиз.

Роднините ми добросърдечно ме иронизираха, че преживявам някакъв етап. Те — особено баща ми — ме мислеха за въплъщение на клишетото, богато момиче, което дърдори глупости, обзето от либерално чувство за вина. Отново насочих вниманието си към дългите маси, отрупани с храна. Бях уредила остатъците да бъдат откарани в няколко

приюта за бедни в Хюстън, което близките ми оцениха като хубава идея, но въпреки това се чувствах виновна.

— Знаеш ли — попитах Ник, докато се приближавахме към фонтана от водка, — че човек трябва да пресее около един тон пръст, за да намери еднокаратов диамант? Следователно, за да добиеш всички диаманти в тази зала, трябва да изкопаеш по-голямата част от Австралия.

Ник се престори на смаян.

— Когато проверих за последно, Австралия още си беше там — прокара пръсти по голото ми рамо. — Не се тревожи, Хейвън. Не е нужно нищо да ми доказваш. Познавам те.

Макар че и двамата бяхме кореняци тексасци, всъщност се срещнахме в Масачузетс. Аз учех в Уелзли, а Ник — в Тъфтс. Запознахме се на многонационално парти в една къща с множество пристройки в Кеймбридж. Всяка стая бе определена за различна страна и представяше по една национална напитка. Водка за Русия, уиски за Шотландия и така нататък.

Някъде между Южна Америка и Япония, залитайки, се натъкнах на тъмнокос младеж с бистри лешникови очи и самоуверена усмивка. Имаше издължено и жилесто тяло на бегач и интелектуално излъчване.

За мое огромно удоволствие говореше с тексаски акцент.

— Може би трябва да си починеш от околосветската обиколка. Поне докато отново не се задържиш стабилно на крака.

— Ти си от Хюсгън — отбелязах аз.

Усмивката му стана по-широка, когато чу моя изговор.

— Не, госпожо.

— От Сан Антонио?

— Не.

— Остин? Амарило? Ел Пасо?

— Не, не и, слава богу, не.

— Тогава си от Далас — заключих със съжаление. — Много лошо. На практика си янки.

Ник ме изведе навън, двамата седнахме на прага и цели два часа разговаряхме на смразяващия студ.

Влюбихме се много бързо. Бях готова да направя всичко заради Ник, да отида с него където и да е. Щях да се омъжа за него. Щях да

стана госпожа Никълъс Танър. Хейвън Травис Танър. Никой нямаше да ми попречи.

Когато най-сетне дойде и моят ред да танцувам с баща си, Ал Жиро пееше „Подчертай положителното“ с копринена бодрост. Ник беше отишъл на бара с братята ми Джек и Джо и щеше да ме намери в къщата по-късно.

Ник бе първият мъж, когото бях завела у дома, първият мъж, в когото се влюбвах. А също и единственият, с когото бях спала. Не бях излизала с много момчета. Майка ми почина от рак, когато бях на петнайсет, и няколко години след това се чувствах твърде потисната и виновна дори да се замисля за любовни връзки. А после заминах за девически колеж, което беше прекрасно за образованието ми и не толкова прекрасно за интимния ми живот.

Обаче не само женското обкръжение ми пречеше да имам връзки. Много момичета ходеха по купони извън университета или се запознаваха с момчета, докато посещаваха допълнителни курсове в Харвард или в МТИ. Проблемът беше в мен. Липсваха ми основни умения да привличам хората, да давам и да получавам обич с лекота. За мен това означаваше твърде много. Сякаш отблъсквах хората, които искаха най-силно. Най-накрая осъзнах, че да накараш някой да те обикне, е все едно да успееш да примамим птица да кацне на пръста ти... Няма да се получи, ако не престанеш да се стараяш прекалено усърдно.

Затова просто се отказах и, както вечае клишетото, едва тогава се случи. Запознах се с Ник и се влюбихме. Той бе човекът, когото исках. Това би трябвало да е достатъчно за семейството ми. Само че те не го приеха. Установих, че отговарям на въпроси, които дори не ми бяха задали: „Наистина съм щастлива“ или „Ник следва икономика“, или „Запознахме се на един купон в колежа“. Непоносимо ме подразни проявената от тях липса на интерес към него, към миналото или бъдещето на нашите отношения. Само по себе си злокобното им мълчание беше преценка.

— Знам, миличка — каза най-добрият ми приятел Тод, когато му звъннах, за да се оплача. Познавахме се от дванайсетгодишни, когато семейството му се премести в Ривър Оукс. Бащата на Тод, Тим Фелан,

беше художник, чиито творби бяха изложени във всички големи музеи, включително в Музея за съвременно изкуство в Ню Йорк и в „Кимбъл“ във Форт Уърт.

Семейство Фелан открай време озадачаваха жителите на Ривър Оукс. Те бяха вегетарианци, първите такива хора, с които се запознах. Носеха намачкани конопени дрехи и удобни чехли с коркова или с гумена подметка. В един квартал, в който преобладаваха два интериорни стила — английска провинция и тексаско-средиземноморски, семейство Фелан бяха боядисали всяка стая в къщата си в различен цвят, с екзотични ивици и спираловидни шарки.

Най-пленителното от всичко бе, че семейство Фелан са будисти — дума, която бях чувала дори по-рядко от „вегетарианец“. Когато попитах Тод какво правят будистите, той отговори, че отделят много време за размишления над природата на действителността. Тод и родителите му дори ме поканиха да отида заедно с тях в будистки храм, но за мое огорчение родителите ми не ме пуснаха. Мама заяви, че съм баптистка, а баптистите не прекарвали времето си в размишления над действителността.

Двамата с Тод бяхме близки открай време и хората мислеха, че сме гаджета. Никога не сме имали романтична връзка, но чувствата ни един към друг не бяха и чисто платонични. Не съм сигурна, че някой от двамата ни би могъл да обясни какво точно бяхме един за друг.

Тод вероятно бе най-красивото човешко същество, което съм виждала. Беше слаб и атлетичен, имаше изискани черти и руса коса, а очите му бяха онова пищно синьо-зелено на океана от туристическите брошури за Карибите. Освен това у него имаше нещо котешко, което го отличаваше от наперената походка на плещестите тексасци, които познавах. Веднъж попитах Тод дали е гей, а той отговори, че не дава пет пари дали някой е мъж или жена, а се интересува повече от личността му.

— Значи си бисексуален, така ли? — попитах аз и той се засмя на настойчивото ми желание да му лепна някакъв етикет.

— Май съм бивъзможностен — отговори той и лепна гореща и безгрижна целувка на устните ми.

Никой не ме познаваше и не ме разбираше по-добре от Тод. Той бе моят довереник, човекът, който винаги беше на моя страна, дори и когато не вземаше моята страна.

— Ти предположи, че ще реагират точно така — напомни ми Тод, когато споделих с него, че семейството пренебрегва гаджето ми. — Така че не е изненада.

— Което обаче не го прави по-малко вбесяващо.

— Не забравяй, че този уикенд вие с Ник не сте най-важните. Най-важни са младоженците.

— На сватбата младоженците никога не са най-важните — обясних му аз. — Сватбите са публични платформи за семейства с разстроени взаимоотношения.

— Обаче трябва да се преструват, че всичко е заради младоженците. Затова и ти прави така, празнувай и чак след сватбата поговори с баща си за Ник.

— Тод — умолително подех аз, — ти познаваш Ник. Той ти харесва, нали?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

— Защо?

— Защото ако вече не знаеш отговора, каквото и да кажа, няма да го разбереш.

— Какво да разбере? Какво искаш да кажеш?

Тод обаче не ми отговори и аз затворих телефона, озадачена и раздразнена.

За жалост съветът на Тод ми мина покрай ушите, когато започнах да танцувам фокстрот с татко.

Баща ми бе поруменял от изпитото шампанско и от пожънатия триумф. Не бе крил желанието си тази сватба да се осъществи, а новината, че новата ми снаха е бременна, го радваше още повече. Нещата се развиваха според желанията му. Бях напълно сигурна, че вече си представя внуци, поколения от податлива на обработка ДНК на негово разположение.

Татко беше мъж с широки гърди, къси крака и черни очи, а косата му беше толкова гъста, че човек трудно би стигнал до черепа отдолу. Всичко това заедно с немската му брадичка го правеше забележителен мъж, макар и не красив. Имаше малко от кръвта на команчите по майчина линия и неколцина немски и шотландски прадеди, чието бъдеще в родината им се бе оказало осуетено. Бяха пристигнали в Тексас в търсене на евтина земя, където няма зима, така че единственото условие, необходимо за постигането на благоденствие

да бъде трудът им. Вместо това обаче се бяха натъкнали на суша, епидемии, индиански нападения, скорпиони и гъгрици, големи колкото нокътя на палеца им.

Хората от семейство Травис, които бяха оцелели, бяха най-упоритите същества на земята, които разчитаха на собствения си гръбнак, когато ядецът им се оказваше счупен. Това обясняваше ината на татко... и моя също. Мама все повтаряше, че с него много си приличаме — и двамата бяхме готови на всичко, за да стане на нашето, и двамата изгаряхме от желание да минем отвъд границата, начертана от другия.

— Здравсти, татко.

— Тиквичке — гласът му беше дрезгав и в тона му вечно се долавяше нетърпението на човек, комуто никога не се е налагало да се подмазва на някого. — Много си красива тази вечер. Напомняш ми за майка си.

— Благодаря — човек рядко може да получи комплимент от татко. Стана ми приятно, макар да знаех, че приликата ми с мама е в най-добрия случай съвсем бегла.

Бях облечена с тясна светлозелена сатенена рокля, чиито презрамки се закопчаваха с две кристални катарамии. Обута бях с нежни сребристи сандали с много висок ток. Либърти настоя да ми направи прическата. Отне ѝ около петнайсет минути да вдигне и да закрепи дългата ми черна коса в измамно простичък кок, който самата аз никога не бих могла да възпроизведа. Тя бе съвсем малко по-голяма от мен, но се държеше майчински и нежно, както истинската ми майка рядко се бе държала.

— Така — промърмори Либърти, когато приключи, взе една четка за пудра и игриво я прокара по носа ми. — Идеално.

Човек трудно би могъл да не я хареса.

Докато двамата с татко танцувахме, се приближи един от фотографите. Ние се прилепихме по-плътено и се усмигнахме пред бялата светкавица, а после се върнахме в предишното положение.

— Двамата с Ник се връщаме в Масачузетс утре — казах му аз. Пътувахме скъпо — бях купила два билета първа класа с кредитната си карта. Тъй като татко плащаше сметките на моята карта „Виза“ и ги преглеждаше лично, вече бе разбрал, че съм купила и билета на Ник. Не бе казал нищо по въпроса. Засега.

— Преди да си заминем, Ник иска да поговори с теб — казах му.

— Нямам търпение.

— Бъди мил с него.

— Понякога нарочно не се държа мило. Така разбирам що за човек имам насреща си.

— Не е нужно да подлагаш Ник на изпитание. Трябва само да уважиш избора ми.

— Той иска да се ожени за теб — каза татко.

— Да.

— И смята, че след това ще си осигури първокласен билет за цял живот. За него ти си само това, Хейвън.

— Помислял ли си някога, че е възможно човек да ме обикне заради мен самата, а не заради парите ти? — попитах.

— Той не е такъв.

— Аз ще реша това — изстрелях в отговор. — Не ти.

— Явно вече си решила — каза татко и макар да не бе въпрос, отговорих, че наистина съм решила. — Тогава не искай позволенията ми — продължи той. — Направи избора си и приеми последиците. Брат ти изобщо не потърси мнението ми дали да се ожени за Либърти.

— Разбира се, че не е. Ти направи всичко възможно да ги тласнеш един към друг. Всички знаят, че си луд по нея — ужасена от прокрадналата се ревност в гласа си, побързах да продължа: — Не може ли просто да го направим по нормалния начин, татко? Водя приятеля си у дома, ти се преструваш, че го харесваш, аз продължавам напред с живота си и двамата с теб се виждаме по големите празници — изкривих устните си в усмивка. — Не ми пречи, татко. Просто ми позволи да бъда щастлива.

— Няма да си щастлива с него. Той няма изгледи за успех.

— Откъде знаеш? Не си прекарвал повече от час в компанията на Ник.

— Достатъчно съм видял, за да знам кога един човек няма изгледи за успех.

Мисля, че нито един от двамата ни не повиши тон, но вече бяхме привлекли няколко любопитни погледа. Не бе нужно взаимните ни тиради да бъдат на висок глас, за да ги забелязват хората. Постарах се да запазя спокойствие и краката ми да се движат някак в приблизителния ритъм на танца.

— За теб всеки мъж, когото харесвам, би бил неудачник. Освен ако не си го избрал ти.

Реших, че в думите ми има точно толкова истина, колкото да ядоса баща ми.

— Ще ти направя сватба — каза той, — обаче ще трябва да намериш някой друг, който да те заведе до олтара. И после не ме търси, когато ти потрябват пари за развод. Омъжиш ли се за него, ще спра издръжката ти. Нито един от двамата ви няма да получи от мен и пукната пара, ясно ли е? Ако утре прояви смелостта да разговаря с мен, това ще му кажа.

— Благодаря, татко — отдръпнах се от него точно когато музиката свърши. — Танцуваш фокстрот ужасно.

Докато напусках дансинга, се разминах с Карингтън, която тичаше към баща ми с разперени ръце. Тя бе по-малката сестра на Либърти.

— Мой ред е — провикна се тя, сякаш на света няма нищо похубаво от това да танцуваш с Чърчил Травис.

Казах си с горчивина, че когато бях на девет, и аз си мислех същото за него.

Проправих си път през навалищата и виждах само безкрайна поредица от усти... Говореха, смееха се, ядяха, пиеха, раздаваха въздушни целувки. Шумотевицата вцепеняваше съзнанието.

Погледнах стенния часовник в коридора, стар механизъм, който някога е бил собственост на железопътната компания „Бъфало, Бейю, Брейзъс енд Колорадо“. Девет часа. След около половин час трябваше да се срещна с Либърти в една от спалните на горния етаж, за да й помогна да се преоблече за пътуването. Нямах търпение да приключим с този ритуал.

Бях ожадняла от шампанското. Отидох в кухнята, претърпкана със служители на кетъринговата фирма и с нещата им, и успях да намеря чиста водна чаша в един от бюфетите. Налях си вода от чешмата и я изгълтах жадно на големи глътки.

— Извинете — опита се да ме избута един келнер, понесъл някакво блюдо, от което се издигаше пара. Дръпнах се назад, за да го пропусна, и влязох в овалната трапезария.

За свое облекчение съзрях познатия силует на Ник близо до тъмния сводест изход към коридора за просторната винена изба. Беше минал през малката порта от ковано желязо и я бе оставил открехната. Изглежда се бе запътил към избата, където от подредените покрай стените дъбови бъчви се носеше сладникава миризма. Сигурно му беше дошло до гуша от навалищата и бе подранил за срещата ни. Искаше ми се да ме прегърне. Нуждаех се от миг спокойствие напред какофонията.

Заобиколих масата за хранене и се шмугнах в избата. Портичката се затвори зад гърба ми с плавно изщракване. Пресегнах към ключа за осветлението, щракнах го и влязох в избата.

— Ей... — чух да промърморва Ник.

— Аз съм — лесно го намерих в мрака и тихо се засмях, когато дланите ми се плъзнаха по раменете му. — Ммм. Приятно е да те докосвам, облечен със смокинг.

Той понечи да каже нещо, но аз придърпах главата му надолу и прокарах полуотворената си уста по изпъкналостта на челюстта му.

— Липсваше ми — прошепнах. — Не танцува с мен.

Той затаи дъх и плъзна длани към хълбоците ми, когато се олюлях лекичко на високите си токчета. Сладникавият аромат на вино нахлу в ноздрите ми заедно с още нещо... мирис на мъжка кожа, свеж като индийско орехче или като джинджифил... затоплена от слънцето подправка. Притиснах тила му, привлякох устата му към своята, усетих мекота и топлина, а стипчивият вкус на шампанското се разтопи в интимната ни ласка.

Едната му ръка се плъзна по гръбнака ми и аз потръпнах от приятна възбуда, когато топлата му длан докосна голата ми кожа. Усетих силата и нежността на ръката му, когато той обгърна шията ми и наклони главата ми назад. Устата му едва докосна моята, по-скоро обещание за целувка, отколкото истинска целувка. Изстенах тихичко при допира на устните му и лицето ми остана извърнато нагоре, напрегнато молейки за още. Последва ново влажно нахлуване, омаен натиск, когато той разтвори устните ми със своите. Езикът му потъна дълбоко и намери чувствителни местенца, които изтръгнаха от гърлото ми трепетен смях.

Опитах да го обгърна, да го обхвана с извитото си тяло. Устата му се движеше бавно и търсещо, целувките отначало бяха настойчиви,

а после се успокояваха, сякаш отдъхвайки си от собствената си пламенност. Насладата се засили, в тялото ми бликнаха мощни струи и желанието достигна едва сдържана зрялост. Не бях усетила, че отстъпвам назад, докато не почувствах как масата за дегустации се притиска към задника ми и острият ръб се връзва в плътта.

Ник ме повдигна с удивителна лекота върху студената маса. Отново завладя устата ми по-дълго, по-дълбоко, докато не се опитах да уловя езика му, да го придърпам възможно най-навътре. Искаше ми се да се излегна върху масата, да му поднеса дара на изпълнената си с болезнено желание плът и да го оставя да прави каквото пожелае. Нещо в мен се бе отприщило. Бях напоена с желание, пияна от желание, отчасти защото Ник, който винаги се контролираше, сега се мъчеше да се овладее. Дишаше накъсано и учестено, а ръцете му стискаха тялото ми.

Целуна шията ми, вкуси тънката податлива кожа и докосна с устни туптенето на пулса ми. Задъхана зарових пръсти в косата му, толкова мека и гъста, пластове тежка коприна под дланите ми.

Изобщо не приличаше на Ник.

Тръпка на студен ужас се стрелна към корема ми.

— О, Боже! — едва успях да изрека. Докоснах лицето му в тъмното, усетих сурови и непознати черти, драскането на едва набола брада. Тъглчетата на очите ми пареха, но не бях сигурна дали сълзите, които всеки момент щяха да рукнат, се дължаха на смущение, на гняв, на страх, на разочарование или на някаква нечестива комбинация от всички тях. — Ник?

Силна ръка стисна китката ми и устата му се плъзна меко по вътрешната страна на пръстите ми. Целувка прогори средата на дланта ми и после чух нечий глас, дрезгав и плътен... Готова бях да се закълна, че е на самия дявол:

— Кой е Ник?

ВТОРА ГЛАВА

Непознатият не ме пусна в парещия мрак, само ме погали по гърба, опитвайки се да накара стегнатата верига на гръбнака ми да се отпусне.

— Боже, съжалявам — промълвих аз, тракайки със зъби. — Помислих ви за приятеля си.

— В онзи момент адски ми се прииска да съм — със съжаление каза той. Ръката му се плъзна нагоре към голата ямка на шията ми, стисна лекичко и помогна на мускулите ми да се отпуснат. — Да светна ли?

— Не! — стиснах го аз.

Той се подчини и не помръдна. Усмивка обагри гласа му, когато попита:

— Нещо против да ми кажеш как се казваш?

— Абсолютно категорично не. Никакви имена.

— Добре, шефе — той ме свали от масата и ме задържа, за да запазя равновесие.

Сърцето ми блъскаше неистово в гърдите.

— Никога досега не съм правила такова нещо. Аз... имам чувството, че ще припадна, ще изкрещя или...

— По-добре недей.

— Наистина не искам никой да разбира за това. Иска ми се и аз самата да не знаех. Иска ми се...

— Говориш бързо, когато си неспокойна — отбеляза той.

— Винаги говоря бързо. И не съм неспокойна, а съм в шок. Иска ми се това да не се бе случвало. Все едно на екрана на компютъра ми се е показало едно от онези съобщения за грешна уебстраница...

— Четиристотин и четири?

— Да. Огромно четиристотин и четири.

Мъжът тихичко се засмя.

— Всичко е наред — увери ме той и ме придърпа по-близо. Близостта на тялото му ми въздейства утешително и не съумях да се

накарам да го отблъсна. А гласът му бе толкова успокоителен, че можеше да принуди цяло стадо побеснели бикове да се заковат на място. — Всичко е наред. Нищо лошо не се е случило.

— Нали няма да кажеш на никого?

— Не, разбира се. Ако Ник научи, ще ми скрита задника.

Кимнах, макар да ме напуши смях при мисълта, че Ник би могъл да скрита задника на този тип. Въпреки смокинга бях усетила очертанията на толкова силно и стегнато тяло, че ми се струваше едва ли не неуязвимо. Мигом си спомних за онзи тип от шатрата и се ококорих в тъмното.

— О!

— Какво има? — той наведе глава и усетих дъха му с косъмчетата на слепоочието си.

— Видях те в шатрата, стоеше отзад. Ти си онзи мъж със сините очи, нали?

Той застина неподвижно.

— А ти си шаферката със зелената рокля — от устните му се изтръгна тих ироничен смях, който прозвуча толкова приятно, че цялото ми тяло настръхна. — Мамка му! Ти си Травис, нали?

— Нищо не признавам — опитах се да подредя в съзнанието си неудобството и възбудата, които пареха във вените ми. Устата му беше съвсем близо. Искрах още от онези изгарящи целувки. Чувствах се ужасно заради случилото се, но топлият му слънчев мирис... ухаеше по-приятно от всяко друго същество, което познавах. — Добре... — промълвих неловко, — да забравим уговорката да не си казваме имената. Кой си ти?

— За теб, миличка... съм само неприятности.

И двамата мълчахме и стояхме неподвижно в нещо като полупрегръдка, сякаш всички забранени секунди се бяха нанизали на верига около нас. Онази част от мозъка ми, която все още функционираше, ми заповядваше възможно най-бързо да се отдръпна от него. Обаче не можех да помръдна, парализирана от усещането, че се случва нещо необикновено. Въпреки цялата шумотевица извън винарната, въпреки стотиците хора съвсем наблизо имах чувството, че съм някъде далече, далече.

Той вдигна едната си ръка към лицето ми и пръстите му описаха извивката на бузата ми. Пресегнах и опипах горната част на дланта му,

търсейки твърдата ивичка на брачна халка.

— Не, не съм женен — промърмори.

Връхчето на кутрето му докосна външното ръбче на ухото ми и нежно се плъзна по него. Усетих как изпадам в необикновено приятно безсилие. „Не мога да го направя“, мислех си аз дори докато му позволявах да ме придърпа по-наблизо и ръката му да прилепи бедрата ми към неговите. Главата ми натежа и се отметна назад, когато той зарови устни в мекото местенце под брадичката ми. Винаги съм смятала, че умея да устоявам на изкушенията, но сега за пръв път усещах истински страстно желание и се оказах напълно неподготвена да се справя с него.

— Чий близък си — на булката или на младоженеца?

Усетих го как се усмихва близо до кожата ми.

— Не бих казал, че съм любимец на никой от двамата.

— Боже, натрапил си се неканен на приема, така ли?

— Миличка, половината присъстващи тук са се натрапили неканени — прокара пръсти по една от презрамките на роклята ми и коремът ми подскочи от възбуда.

— С петрол ли се занимаваш, или имаш ранчо?

— С петрол. Защо питаш?

— Имаш тяло като на работник на нефтена сонда.

В гърдите му се надигна хриплив смях.

— Е, работил съм със сонда — призна той. Усещах топлия му мек дъх с косата си. — Какво... излизала ли си някога с бачкатор? Обзалагам се, че не си. Богато момиче като теб... Сигурно се движиш сред хора от своята класа, нали?

— Смокингът ти е прекалено хубав за бачкатор — възразих аз. — „Армани“ ли е?

— Дори бачкаторите се издокарват понякога — той отпусна ръце от двете страни на тялото ми и леко стисна масата. — Това за какво е?

Наклоних се назад, за да запазя малкото, но изключително важно разстояние между телата ни.

— Масата за дегустации ли?

— Аха.

— За отваряне на бутилките и декантиране. В чекмеджетата държим разни свързани с виното аксесоари. И бели покривки, за да може човек да прецени цвета на виното.

— Никога не съм присъствал на дегустация на вино. Как се прави?

Загледах се към очертанието на главата му, което смътно се различаваше в плътния сумрак.

— Хващаш чашата за столчето, пъхваш нос вътре и вдъхваш аромата.

— В моя случай става дума за доста голям нос.

В този момент не устоях на изкушението да го докосна и пръстите ми се прокраднаха нагоре по лицето му и опипаха самоуверената линия на носа му. Докоснах извивката близо до горната част.

— Как го счупи? — попитах приглушено.

Топлите му устни леко се плъзнаха по основата на дланта ми.

— Това е една от историите, които разказвам само когато съм пил нещо много по-силно от вино.

— О, извинявай — дръпнах ръката си аз.

— Няма нищо. Нямам нищо против да ти разкажа някой ден.

Нескопосано насочих разговора към предишната тема.

— После отпиваш глътка вино и я задържаш в устата си. В задната част на устната кухина се намират рецепторите за мирис. Нарича се послевкус.

— Интересно — той замълча. — Значи след като помиришеш и вкусиш виното, го изплюваш, нали така?

— Предпочитам да гълтам, вместо да плюя.

Когато си дадох сметка за двоякото значение на думите си, се изчервих толкова силно, че той със сигурност го забеляза дори в тъмното. За щастие не каза нищо, макар да долових развеселената нотка в тона му.

— Благодаря за разясненията.

— Няма за какво. Трябва да тръгваме. Ти пръв.

— Добре.

Само че никой от двамата ни не помръдна.

А след това ръцете му напипаха ханша ми, стрелнаха се нагоре и едно мазолче на пръста му закачи нежната материя на роклята ми. Усещах всяко помръдване на тежкото му тяло, неуловимите движения на костите и на здравите мускули. Дишането му ме наелектризираше.

Дългите и загрубели от работа ръце не спряха, докато не обхванаха лицето ми с нежност, от която гърлото ми се стегна. Устата му, копчинена и сладка, потърси моята. Но въпреки цялата нежност на целувката в нея имаше нещо сурово и първично и когато той се отдръпна, нервите ми бяха обтегнати от наслада и непоносимо живи. От гърлото ми се изтръгна стенание и аз се почувствах ужасно неловко от този звук, но не можех да го контролирам. Не можех да контролирам нищо.

Вдигнах ръце, за да стисна тежките му китки, най-вече за да не падна. Коленете ми бяха омекнали. Никога не бях изпитвала нищо толкова примамливо, толкова взривно. Сякаш на света не съществуваше друго, освен тази малка стая, изпълнена с уханието на вино, двете тела в мрака и мъчителното желание към човек, когото не можех да имам. Той отмести устни към ухото ми, усетих влажната топлина на дъха му и замаяно се облегнах на гърдите му.

— Чуй ме, миличка — прошепна той, — само няколко пъти в живота си съм се чувствал толкова хубаво, че да не давам и пет пари за последиците — устните му се плъзнаха по челото ми, по носа ми, по пърхащите ми клепачи. — Върви да кажеш на Ник, че не се чувстваш добре, и ела с мен. Веднага. Тази вечер има пълнолуние. Ще отидем някъде, ще седнем на тревата и ще изпием бутилка шампанско. После ще те закарам в Галвестън, за да се полюбуваме на изгрева над залива.

Бях смаяна. Никой мъж не ми бе отправял такова предложение. А и никога не бих допуснала, че може да се почувствам така налудничаво изкушена.

— Не мога. Това е лудост.

Устните му уловиха моите в нежна хапеща целувка.

— Може би е лудост да не го направим.

Извих се и се дръпнах на известно разстояние от него.

— Имам приятел — изрекох разтреперана. — Не знам защо просто не... Не знам защо допуснах да се случи това. Извинявай.

— Не се извинявай. Поне за това — стъпките му се приближиха и аз се напрегнах. — Онова, за което всъщност трябва да се извиниш — продължи той, — е, че до края на живота си ще трябва да избягвам винарните, за да не мисля за теб.

— Защо? — попитах нещастно и засрамено. — Толкова ли беше неприятно да се целуваш с мен?

— Не, скъпа, толкова беше приятно — дяволски тихо прошепна той.

И си тръгна, а аз несигурно залитнах и се облегнах на масата.

Върнах се сред гълчавата и се промъкнах крадешком до голямото стълбище към спалните на втория етаж. Либърти ме чакаше в стаята, в която Гейдж бе живял като малък. Бях влетявала там стотици пъти, търсейки вниманието на единствения човек, който изглежда имаше време за мен. Сигурно съм била страхотна досадница, бърбейки, докато си е пишел домашните, мъкнейки му счупените си играчки, за да ги поправи. Само че Гейдж бе изтърпял всичко с удивително търпение, вече си давам сметка.

Помня как, когато бях на възрастта на Карингтън или малко по-малка, Джак и Джо бяха хвърлили любимата ми кукла от прозореца и Гейдж я бе спасил. Бях влязла в стаята на Джо, същинска неразбория от играчки, книги и разхвърляни дрехи, и бях ги заварила двамата с Джо, клебнали до отворения прозорец.

— Какво правите? — попитах и се осмелих да се приближа.

Двете тъмни глави се обърнаха едновременно.

— Чупката, Хейвън — нареди ми Джак.

— Татко каза да ми позволявате да си играя с вас.

— По-късно. Изчезвай.

— Какво държите? — пристъпих още по-близо и сърцето ми се сви, когато видях в ръцете им нещо, цялото овързано. — Това... Бутси ли е?

— Взехме я само за малко — отговори Джо, а ръцете му бяха заети с връвта и с някаква подобна на пластмаса материя.

— Недейте! — изпитах паниката на пълното безсилие, гнева на лишения от права. — Не сте ме питали. Върнете ми я! Върнете... — гласът ми се извиси в писък, когато видях как Бутси провисва от прозореца, а голото й розово телце е опасно с върви, тиксо и кламери. Куклата ми бе мобилизирана за скок с парашут. — Неее!

— За Бога — отвратено се обади Джак, — това е само парче пластмаса — след това направи нанесената ми обида още по-болезнена, като пусна куклата навън.

Бутси падна като камък. Едва ли щях да се разстроя повече, ако момчетата бяха пуснали от прозореца истинско бебе. От гърлото ми се изтръгна вой и аз изхвърчах от стаята и хукнах надолу по голямото стълбище. Не спрях да рева, докато не стигнах отстрани на къщата, без да обръщам внимание на гласовете на родителите си, на иконома и на градинаря.

Бутси беше паднала насред огромен храст от птиче грозде. Виждаше се само смачканият парашут, който се бе закачил за един от горните клони, а куклата висеше скрита от погледа някъде сред зелено-белия гъсталак. Тъй като бях твърде дребничка, за да стигна до клоните, можех само да стоя там и да плача, а палещото тексаско слънце сякаш ме покри с вълнено одеяло.

Притеснен от врявата, Гейдж излезе и се зае да рови из храста, докато не извади Бутси. Изтупа я от падналия от листата прахоляк и ме притисна към себе си, докато сълзите ми не попиха във фланелката му.

— Обичам те повече от всичко — прошепнах му аз.

— И аз те обичам — прошепна ми в отговор Гейдж и усетих как се усмихва, заровил устни в косата ми. — Повече от всичко.

Когато влязох в стаята на Гейдж сега, заварих Либърти, седнала на леглото насред купчина лъскава органза, събула обувките си на пода и разстлала богатите дипли на булото си върху матрака. Струваше ми се невъзможно да бъде по-зашеметяваща, отколкото бе по-рано в църквата, обаче сега изглеждаше още по-добре — сияеща и с леко размазан грим. Беше наполовина мексиканка, имаше гладка и лъскава кожа, големи зелени очи и фигура, която извикваше в съзнанието старомодната дума „смайваща“. Освен това бе стеснителна. Предпазлива. Човек оставаше с усещането, че не ѝ е било лесно в живота, че се е запознала отблизо с трудностите.

Либърти направи комична гримаса, когато ме зърна.

— Спасителката ми. Ще ми помогнеш да съблека това чудо — има хиляда копчета и всичките са на гърба.

— Няма проблем — седнах на леглото до нея и тя се обърна с гръб, за да ме улесни. Чувствах се странно, докато се борех с неизказаното напрежение, което дори милото ѝ поведение не бе в състояние да прогони.

Опитах се да измисля някоя уместна реплика.

— Днес бе най-щастливият ден в живота на Гейдж. Ти го направи истински щастлив.

— Той също ме прави щастлива — отвърна Либърти.

— Дори повече от щастлива. Той е най-невероятният мъж. Най... — тя замълча и сви леко рамене, сякаш не можеше да намери думи, за да опише чувствата си.

— Не е лесно човек да се ожени за някой от нашето семейство. Големи чешити сме.

— Обичам семейство Травис — каза тя без никакво колебание. — Всички ви. Винаги съм си мечтала да имам голямо семейство, но след като мама умря, останахме само двете с Карингтън.

Не се бях замисляла над факта, че и двете бяхме загубили майките си много рано. Само че положението на Либърти е било много по-страшно, защото не е имала богат баща, не е имала семейство, хубава къща и удобен живот. Освен това е отгледала сестричката си съвсем сама и аз ѝ се възхищавах за това.

— Майка ти беше болна, така ли? — попитах.

Либърти поклати глава:

— Не, почина при катастрофа.

Приблжих се до дрешника и взех белия костюм с панталон, който висеше отзад на вратата. Занесох го на Либърти и тя съблече булчинската си рокля. Бе прелестно видение от пищни извивки, покрити с бяла дантела, а бременността ѝ се оказа по-напреднала, отколкото смятах.

Либърти облече белите панталони и блейзера и обу ниски бежови лачени обувки. Приблжих се до тоалетката, наведе се към огледалото и изтри с кърпичка леко размазаната си очна линия.

— Е, по-добре от това няма да стане — каза тя.

— Изглеждаш великолепно — уверих я. — Капнала съм.

— Но някак великолепно капнала.

Тя ме погледна през рамо с ослепителна усмивка.

— Цялото ти червило е изядено, Хейвън — повика ме при себе си пред огледалото. — Май Ник те е притиснал в някое ъгълче, а? — подаде ми тубичка с нещо бледо и лъскаво. За щастие, преди да успея да отговоря, някой почука на вратата.

Либърти отиде да отвори. Влезе Карингтън, съпроводена от леля ми Гретхен.

Леля Гретхен, по-голямата и единствена сестра на татко, беше безспорната ми любимка сред роднините и от двете страни. Никога не е била изисквана като мама. Гретхен бе родена в провинцията и беше сурова жена като онези първи заселнички, които са прекосили Червената река и са навлезли в земите на индианците чероки. Жените в Тексас се бяха научили да се грижат сами за себе си, защото мъжете им все ги нямало, когато им потрябват. Съвременните тексаски са същите — жени с желязна воля под пласта козметика на „Мери Кей“.

По всички правила леля Гретхен би трябвало да бъде трагичен образ. Сгодявала се е три пъти и трите пъти е губила годениците си — първия в Корейската война, втория при катастрофа и третия поради неоткрито навреме наследствено сърдечно заболяване. И всеки път леля Гретхен се изправяла пред загубата, тъгувала и я приемала. Твърдеше, че повече и през ум няма да ѝ мине да се жени — явно не ѝ било писано да има съпруг.

Обаче въпреки това тази жена се наслаждаваше максимално на живота. Носеше светли нюанси на кораловото и на червеното, червилото ѝ винаги бе в тон с дрехите и никога не пропускаше да си сложи някакво бижу. Косата ѝ винаги бе тупирана и оформена в пухкава сребристойа прическа. Когато бях малка, леля пътуваше много и почти винаги ни носеше подаръци.

Винаги когато леля оставаше да ни погостува за около седмица, това създаваше проблеми за мама. Присъствието на двете волеви жени в къщата бе като два носещи се един срещу друг влакове, които всеки момент щяха да се сблъскат. На мама ѝ се искаше да ограничи посещенията на леля Гретхен, но не смееше да го направи. Един от малкото пъти, когато съм чувала татко да разговаря рязко с мама, бе в отговор на оплакването ѝ от неговата натрапваща присъствието си сестра.

— Пет пари не давам, ако ще да обърне къщата с краката нагоре — отсече татко. — Тя ми спаси живота.

Когато татко бил още в началното училище, неговият баща, дядо ми, напуснал семейството си, заявил пред всички, че съпругата му е най-злата жена на света, при това и луда, и макар да бил в състояние да изтърпи една побъркана, нямало начин да остане женен за злобарка. Дядо изчезнал от Конроу, където живеели, и повече никой не го чул и не го видял.

Човек би допуснал, че заминаването на дядо ще стане причина баба да се позамисли и може би дори ще я вдъхнови да стане по-мила. Само че тя направила точно обратното. Здравата ступвала двете си деца Гретхен и Чърчил при всеки повод. А явно за нея всяко нещо можело да се превърне в повод. Грабвала някой тиган, градинско сечиво, всичко, което успеела да докопа, и почти умъртвявала децата си от бой.

Само че навремето хората се отнасяли с повече търпимост към подобни неща, така че никой не се намесил, понеже смятали случващото се за лични семейни работи. Гретхен съзнавала, че сигурна смърт очаква нея и брат ѝ, ако не успее да измъкне и двамата.

Спестила малко пари от пране и гладене и веднага след шестнайсетия си рожден ден вдигнала Чърчил посред нощ, събрала дрехите на двамата в един мукавен куфар и го завела в другия край на улицата, където приятелят ѝ ги чакал с колата си. Той ги откарал на шейсетина километра от Конроу, в Хюстън, и ги оставил там с обещанието, че скоро ще дойде да ги види. Повече не се появил. Гретхен не страдала — не очаквала от него друго. Издържала себе си и Чърчил, работейки в телефонна компания. Баба така и не ги открила, пък и едва ли изобщо ги е търсила.

Години по-късно, когато двамата решили, че майка им вече е твърде възрастна, за да може да им стори зло, Гретхен изпратила някой да провери как е. Научили, че живее в жалка мизерия и че къщата ѝ е потънала в мръсотия и в паразити. Гретхен и Чърчил я настанили в старчески дом, където тя с наслада тормозила другите обитатели и служителите цели десет години, преди да умре. Чърчил изобщо не отишъл да я види, но Гретхен я посещавала от време на време. Водела майка си в местното кафене или в магазина, за да ѝ купи някоя и друга рокля, после я връщала в старческия дом.

— Държеше ли се добре с теб, когато я извеждаше на разходка?
— попитах веднъж леля Гретхен.

Тя посрещна въпроса ми с усмивка.

— Не, миличка. Тя не умееше да се държи добре. Каквото и да направех за нея, тя смяташе, че заслужава повече.

— Защо изобщо си се грижила за нея и си я посещавала след всичко, което ви е причинила? Аз бих я оставила да изгние.

— Ами... — замислено стисна устни Гретхен, — мислех, че тя просто си е такава. Беше съсипана, когато я открих.

През последните няколко години Гретхен бе поостаряла. Започваше да забравя, станала бе малко раздразнителна. Движеше се така, сякаш ставите ѝ не бяха толкова здраво свързани, колкото би трябвало. Изтънялата ѝ кожа стана някак прозрачна и отдолу се виждаха сини вени като някаква скица, която не бе напълно изтрита. След смъртта на мама тя се бе преместила да живее при нас и татко бе доволен от това, защото искаше да я държи под око.

Пристигането на Карингтън в къщата сякаш даде на Гретхен тласъка, от който силно се нуждаеше. Едва ли някой се съмняваше, че двете се обожаваха.

Облечена в розово и мораво, със златиста коса, пристегнатата с голяма лъскава шнола на висока опашка, Карингтън бе самото деветгодишно олицетворение на висшата мода. Тя носеше булчинския букет, а по-малък вариант на същия букет бе специално подготвен, за да може Либърти да го хвърли.

— Аз ще го хвърля — оповести Карингтън. — Либърти не хвърля толкова добре, колкото аз.

Гретхен пристъпи напред сияеща.

— Беше най-красивата булка, която съм виждала — каза тя и прегърна Либърти. — Как ще се облечеш за заминаването?

— Това е костюмът ми — отвърна Либърти.

— Ще носиш панталон?

— Това е костюм на „Ескада“, лельо Гретхен. Много е стилиен — обясних аз.

— Трябват ти още бижута — отсече леля ми. — Костюмът е твърде семпъл.

— Нямам много бижута — усмихна се Либърти.

— Имаш пръстен с диамант колкото бравата на вратата — напомних ѝ аз. — Чудесно начало.

Ухилих се, когато Либърти смутено се смръщи заради годежния пръстен, който според нея беше прекалено голям. Брат ми Джак бе подсиллил смущението ѝ, като бе лепнал на диаманта прякора „скалата“.

— Трябва ти гривна — решително каза Гретхен и ѝ подаде нещо в малка кадифена торбичка. — Вземи това, Либърти. Една дрънкулка,

която да напомня на хората за присъствието ти.

Либърти внимателно отвори торбичката и сърцето ми се сви, когато видях какво има вътре — златната гривна, която Гретхен не сваляше и на която бе окачила талисмани от всички екзотични места, които бе посетила през живота си.

Беше я обещала на мен, когато бях на пет години.

Много ясно помня този ден — беше ми купила детски комплект с инструменти, в който имаше дори кожен колан с халки и джобчета. Бяха си истински инструменти, имаше клещи, шило, трион, плоски клещи, нивелир, чук, осем гаечни ключа и набор отвертки.

Щом ме видя да запасвам колана с инструментите, мама се ококори. Отвори уста и още преди да успее да изрече и дума, знаех, че ще накара леля Гретхен да си вземе подаръка обратно. Затова стиснах няколко инструмента в ръка и изприпах при татко, който тъкмо влизаше в дневната.

— Виж какво ми донесе леля Гретхен!

— Много е хубаво — каза татко и се усмихна първо на леля, после на мама. Усмивката замръзна на лицето ми, когато видях изражението ѝ.

— Гретхен — хладно заяви мама, — следващия път бих искала да се консултираш с мен, преди да купиш подарък на дъщеря ми. Не възнамерявам да възпитавам строителен работник.

Престанах да подскачам.

— Няма да ги върна.

— Не отговаряй на майка си — смъмри ме татко.

— За бога, това са играчки, Ава. Хейвън обича да майстори разни неща. Какво лошо има?

В тона на мама се долавяше остро стържене:

— Аз решавам какво е най-добро за дъщеря ми, Гретхен. Ако толкова разбираш от деца, трябвало е да си родиш свои — след това излезе от стаята, минавайки покрай мен и татко, и остави подире си ледено мълчание.

Гретхен въздъхна, поклати глава и погледна татко.

— Може ли да задържа комплекта с инструментите? — попитах.

Татко ми хвърли отчаян поглед и тръгна след мама.

Бавно се доближих до Гретхен, стиснала здраво ръцете си пред тялото. Тя мълчеше, но аз знаех какво трябва да направя. Свалих

колана с инструментите и внимателно го върнах в кутията.

— Май трябваше да ми купиш сервиз за чай — заявих мрачно. — Вземи си го, лельо. Тя и бездруго няма да ми позволи да си играя с него.

Гретхен потупа коляното си и аз се сгуших в скута ѝ, потъвайки в уханието на пудра, на лак за коса и на парфюма ѝ „Рив Гош“. Тя забеляза интереса ми към нейната гривна с талисмани, свали я и ми позволи да я разгледам. Беше си вземала талисман от всяко ново място, което посещаваше. Открих една миниатюрна Айфелова кула, ананас от Хаваите, бала памук от Мемфис, матадор с развято късо наметало, две кръстосани ски от Ню Хампшър и още много неща, да не ги изреждам.

— Някой ден ще ти подаря тази гривна — каза Гретхен, — и ще можеш да си слагаш и свои талисмани.

— Ще посетя ли толкова много места, колкото ти, лельо Гретхен?

— Може и да не искаш да го направиш. Хора като мен пътуват само защото нямат достатъчно причини да се задържат на едно място.

— Когато порасна, никога няма да се задържам на едно място — заявих аз.

Реших, че Гретхен е забравила това обещание. Не беше виновна. Напоследък забравяше доста неща. Няма нищо, казах си. Карай. Само че знаех историята, свързана с всеки талисман. И ми се струваше, че Гретхен ми отнема тези спомени и ги подарява на Либърти. Насилих се да се усмихна.

Леля показно постави гривната на китката на Либърти. Карингтън кръжеше развълнувано край двете и искаше да разгледа талисманите. Имах чувството, че усмивката ми не е част от лицето ми. Висеше като картина на стената, провесена от гвоздейче с корда.

— Май трябва да направя нещо с това — подметнах нехайно, вдигнах воала от леглото и го провесих през ръката си. — Аз съм ужасна шаферка, Либърти, трябва да ме уволниш.

Тя ме стрелна с поглед. Под престорената ми веселост забеляза нещо, което я разтревожи.

На излизане от стаята Карингтън и леля Гретхен тръгнаха първи, а Либърти ме спря, като леко докосна ръката ми.

— Хейвън — прошепна тя и гривната тихо звънна, — да не би ти да е трябвало да я получиш някой ден?

— О, не, не — побързах да я уверя, — не си падам много по гривните с талисмани. Много се закачат.

Слязохме долу, а Карингтън и леля Гретхен останаха да чакат асансьора.

Когато стигнахме до последното стъпало, някой се приближи с дълга и ленива крачка. Вдигнах очи и срещнах чифт удивителни сини очи. Прониза ме тревога, когато той спря до колоната на перилата и удобно се облегна на нея. Лицето ми пребледня като тебешир. Беше той, мъжът от винарната, господин Бачкатора в смокинг, едър, сексапилен и наперен като улично куче. Измери ме с кратък и безизразен поглед и тутакси прикова вниманието си върху Либърти.

За мое смайване тя нито се уплаши, нито се озадачи от присъствието му, а го удостои с примирена усмивка. Спря и скръсти ръце пред гърдите си.

— Пони за сватбен подарък?

Широката му уста се изкриви в лека усмивка.

— Карингтън си го хареса, когато ходехме на езда — акцентът му личеше малко повече, отколкото във винарната, и се примеси с протяжното просторечие, което можеш да чуеш в малките градчета или по паркингите с каравани. — Реших, че ти вече имаш всичко необходимо, затова подарих една дреболия на сестра ти.

— Имаш ли представа колко струва подслонът на тази „дреболия“? — попита Либърти кротко.

— Ако искаш, ще си го взема обратно.

— Знаеш, че Карингтън никога няма да ни прости. Постави съпруга ми в трудно положение, Харди.

Усмивката му стана леко подигравателна.

— Нали знаеш колко ми е неприятно да го чуя!

Харди.

Извърнах се настрана и измъчено затворих очи за секунда. По дяволите. Просто... по дяволите. Не само че се бях целувала с друг мъж, не с гаджето си, ами се оказваше, че той е враг на семейството ми. Най-заклетият враг на брат ми, който умишлено бе провалил сделка за биогориво, която бе много важна за Гейдж лично и професионално.

Бях чувала, че някога Харди Кейтс е бил влюбен в Либърти, но я напуснал и разбил сърцето ѝ, а ето че неотдавна отново се бе появил, колкото да създава неприятности.

Такива като него все това правят.

Унизително бе да узная, че той изобщо не изпитваше влечение към мен и че предложението му във винарната бе само поредният удар срещу семейство Травис. Харди Кейтс искаше да злепостави близките ми и изобщо не се притесняваше да използва мен, за да го постигне.

— Хейвън, това е мой стар приятел — представи го Либърти. — Харди Кейтс, това е снаха ми Хейвън Травис.

— Госпожице Травис — тихо каза той.

Заставих се да вдигна поглед към него. Очите му бяха смайващо сини на фона на загорялото лице, което бе привидно безизразно, но аз забелязах тънките бръчици около ъгълчетата на очите му. Той протегна ръка, но аз не се осмелих да я поема. Всъщност се боях какво може да се случи, как бих се почувствала, ако го докосна отново.

Харди прие с усмивка колебанието ми и заговори на Либърти, без да откъсва поглед от мен:

— Снаха ти е малко стеснителна, Либърти.

— Ако си дошъл да правиш сцени... — поде тя спокойно.

— Не, госпожо — отмести той поглед към нея. — Искях само да ти пожелаая всичко най-хубаво.

Изражението ѝ омекна, тя протегна ръка и кратко стисна неговата.

— Благодаря ти.

Нов глас се намеси в разговора.

— Здравейте.

Беше брат ми Джак. Наглед бе съвсем спокоен, но в суровите му черти проблясваше нещо, което предвещаваше неприятности.

— Господин Кейтс, научих, че името ви не фигурира в списъка на гостите, затова ще се наложи да ви помоля да напуснете.

Харди го изгледа преценяващо.

По време на последвалото мълчание всяко мускулче по тялото ми се стегна и аз безмълвно се помолих сватбата на Гейдж да се размине без юмручен бой. Погледнах към Либърти и установих, че тя също е преbledняла. Отмъстително си помислих, че Харди Кейтс е себично копеле, след като се явява по този начин на сватбата ѝ.

— Няма проблем — тихо и безочливо отвърна Харди. — Получих онова, за което дойдох.

— Ще ви изпратя — каза Джак.

Двете с Либърти въздъгнахме облекчено, когато двамата се отдалечиха.

— Дано да си тръгне, преди да го е видял Гейдж — каза Либърти.

— Джак ще се погрижи за това, повярвай ми — вече разбирах защо е предпочела брат ми пред този негодник. — Кейтс явно не се спира пред нищо. Сигурно би продал масло на крава.

— Харди е амбициозен — призна Либърти. — Но е тръгнал от нищото. Ако знаеш какви неща трябваше да преживее... — тя въздъхна. — Обзалагам се, че най-много до една година ще се ожени за някоя дебютантка от Ривър Оукс, която ще го отведе на върха.

— Ще му трябват доста пари за това. Ние, дебютантките от Ривър Оукс, сме скъпи.

— От всички неща, които иска, парите ще си набави най-лесно — каза Либърти.

Карингтън дотича до нас, най-сетне слязла с асансьора.

— Хайде — възбудено ни подкани тя. — Всички излизат навън. Всеки момент ще започнат фойерверките.

„Само това ми липсваше! — помислих си. — Още фойерверки“.

На следващата сутрин си приготвих куфара в стаята, когато влезе Ник. По време на престоя си в Ривър Оукс спяхме в отделни помещения, но Ник нямаше нищо против, понеже заяви, че не би дръзнал да ме докосне под един и същ покрив с баща ми.

— Той е стар и е два пъти по-дребен от теб — казах му през смях. — Какво ще ти направи, ще те набие, или какво?

— Това „или какво“ ме плаши най-много — отвърна Ник.

Още щом прекрачи прага на стаята ми, разбрах, че е говорил с баща ми. Напрежението бе изписано по лицето му. Не бе първият човек с такова изражение след разговор на четири очи с Чърчил Травис.

— Предупредих те, татко е непоносим. Няма да те приеме, дори да бе най-прекрасният на света — казах му аз.

— Дори да бях ли? — комично ме изгледа той.

— Наистина си — прегърнах го и отпуснах глава на гърдите му.
— Какво ти каза? — прошепнах.

— В основни линии вариант на темата „не струваш и пукната пара“ — Ник наведе главата ми назад и ме погледна. — Казах му, че винаги ще поставям теб на първо място. Че ще печеля достатъчно, за да се грижа за теб. Уверих го, че искам само одобрението му, за да няма конфликт между теб и семейството ти.

— Травис обожават конфликтите — отбелязах.

Усмивка се прокрадна в лешниковите очи на Ник, изпъстрени със зелени, златисти и кафяви точки. Високите му скули леко розовееха, остатък от сблъсъка му с моя твърдоглав баща. Усмивката изчезна от очите му, когато приглади косата ми назад и ръката му нежно обхвана тила ми. Беше красив, сериозен, загрижен.

— Това ли искаш, Хейвън? Не бих могъл да понеса да направя нещо, с което да те нараня.

Гласът ми потрепери от напора на чувствата:

— Ще ме нараниш само ако престанеш да ме обичаш.

— Това не е възможно. Ти си жената за мен, Хейвън. Сега и винаги — наведе глава и устата му покри моята в дълга и бавна целувка мечта. Аз откликнах жадно и се повдигнах към него.

— Ей, какво ще кажеш да се разкараме отгук и да отидем да се оженим? — тихо попита той.

ТРЕТА ГЛАВА

Противно на представата ми за тайната женитба като скришна церемония, извършена от някой двойник на Елвис в Лас Вегас, се оказа, че във Флорида, на Хаваите и в Аризона има хотели, които предлагат пакети от услуги за избягали влюбени, включващи брачната церемония, престоя в хотела, масажи и хранене. Гейдж и Либърти платиха престоя ни във Флорида — това бе сватбеният им подарък за мен и за Ник.

След като се обяви против брака ми с Ник, татко изпълни закана си и напълно прекрати издръжката ми. Никакви пари, никакво общуване. „Ще му мине“, уверяваха ме братята ми, но аз твърдях, че не искам да му минава, че ми е дошло до гуша от него и че вече ме е контролирал достатъчно за цял живот.

Двете с Либърти се скарахме за пръв път, когато тя се опита да ме убеди, че Чърчил ме обича и че винаги ще ме обича.

— Разбира се, че ме обича — остро отвърнах. — Като пионка. Като дете. Но като зрял човек със собствени предпочитания и със собствено мнение... не. Той обича само хора, които цял живот се стараят да му угаждат.

— Той се нуждае от теб — настояваше Либърти. — Някой ден...

— Не, не се нуждае от мен, има теб — съзнавах, че не е честно да я нападам, но не се сдържах. — Ти ще бъдеш добра дъщеря — необмислено изстрелях аз. — На мен ми писна от него.

Мина доста време, преди с Либърти да си проговорим.

Двамата с Ник се преместихме в Плейно, северно от Далас, където Ник работеше като оценител на разходите за една строителна фирма. Не смяташе да се занимава с това цял живот, но заплащането беше добро, особено за извънредните часове. Аз получих работа като начинаещ маркетингов координатор в хотел „Дарлингтън“, което означава, че помагах на директора по комуникациите за връзките с обществеността и за маркетинговите проекти.

„Дарлингтън“ беше лъскав модерен хотел, елипсовидна постройка, която би имала фалически вид, ако не бе облицована с розов гранит. Може би това внушение се дължеше отчасти на факта, че „Дарлингтън“ бе обявен за най-романтичния хотел в Далас.

— Бива си я вашата даласка архитектура — казах на Ник. — Всяка сграда в града прилича или на пенис, или на кутия от зърнена закуска.

— Но червеният летящ кон ти харесва — изтъкна той.

Признавам, че беше прав. Имах слабост към този неонов Пегас, емблематичен символ на върха на Магнолия Билдинг още от 1934 г. Придаваше доста характерен вид на иначе стерилния силует на града.

Не можех да определя точно какво е мнението ми за Далас. В сравнение с Хюстън беше прекалено чист, космополитен, доста спретнат. Нямаше толкова каубойски шапки, обноските на хората бяха много по-добри. Освен това Далас бе много по-последователен в политическо отношение от Хюстън, където политиката на града се менеше драстично от избори до избори.

Далас, толкова изискан и сдържан, сякаш се опитваше да докаже нещо — приличаше на жена, която твърде много се притеснява какво да облече на втората си среща. Може би това бе свързано с факта, че за разлика от повечето големи градове по света Далас няма пристанище. Градът бе придобил значение през 70-те години на деветнайсети век, когато железопътните линии, свързващи Хюстън и централната част на Тексас и Тексас с Тихия океан, се бяха пресекли под прав ъгъл, с което бяха превърнали града в голям търговски център.

Всички от семейството на Ник живееха в Далас или около Далас. Родителите му се бяха развели, когато бил съвсем малък, и всеки от тях се бе оженил повторно. Той имаше толкова доведени, толкова природени и толкова родни братя и сестри, че трудно се ориентирах кой какъв е. Само че нямаше значение, защото помежду им не съществуваха голяма близост.

Купихме си малко жилище в една от редицата еднакви постройки, с две места за паркиране и с достъп до общия басейн. Обзаведох дома ни с евтини съвременни мебели в ярки цветове и добавих няколко кошове и мексиканска керамика. В хола си имахме голяма цветна репродукция в рамка на стар туристически плакат, на който се виждаше тъмнокосо момиче, държащо кошница с плодове, а

отдолу се мъдреше голям надпис: „Посетете Мексико, земята на изобилието“

— Това си е нашият стил — казах на Ник, когато той се оплака, че мебелите са лоши и че не му допада югозападния стил на интериора. — Наричам го „Икеа локо“. Мисля, че съм напипала нещо. Не след дълго всички ще ни подражават. Пък и само толкова можем да си позволим.

— Можехме да си позволим истински палат, ако баща ти не беше такъв задник — мрачно отвърна Ник.

Стъписах се от внезапната проява на враждебност, избухнала мълниеносно и съвсем неочаквано. Ник се дразнеше, задето скромната къща ми допада. Заяви, че само се преструвам. Да съм поживеела известно време като човек от средната класа, пък тогава сме щели да видим дали ще бъда толкова щастлива.

— Разбира се, че ще бъда — отговорих му. — Имам теб. Не ми трябва имение, за да съм щастлива.

На моменти ми се струваше, че Ник е много по-засегнат от промяната на положението ни от мен. Ограничените ни средства го дразнеха — уж било заради мен. Не му беше приятно, че не можем да си позволим да имаме втора кола.

— Наистина нямам нищо против — уверих го аз, понеже след като той имал против, трябвало и аз да имам.

Само че след като отминеха бурите, мирът бе още по-сладък.

Ник ми се обаждаше в службата поне два пъти дневно, за да провери как съм. Непрекъснато разговаряхме.

— Искам да споделяме всичко един с друг — каза ми той една вечер, след като бяхме изпили половин бутилка вино. — Родителите ми вечно имаха тайни. Ние с теб трябва да бъдем напълно честни и открити.

Идеята ми допаднаше на теория. На практика обаче тя подложи самоуважението ми на изпитание. Оказа се, че пълната честност не е в природата ми.

— Толкова си красива — каза Ник една нощ, след като се бяхме любили. Плъзна ръка по тялото ми, нагоре по леката извивка на гръдния ми кош. Имах малки гърди, в най-добрия случай носех сутиен с размер „Б“. Още преди да се оженим Ник на шега се бе оплаквал от липсата ми на природна надареност и твърдеше, че би ми купил

импланти, само че големите цици щели да стоят нелепо на толкова слабичка и дребна жена като мен. Върховете на пръстите му стигнаха до лицето ми и проследиха извивката на бузата ми. — Големи кафяви очи... сладко малко носле... красива уста. Няма значение, че нямаш тяло.

— Имам тяло.

— Искам да кажа цици.

— Имам и цици. Просто не са големи.

— Е, и такава те обичам.

Искаше ми се да изтъкна, че и тялото на Ник не е съвършено, но знаех, че това ще ни скара. Ник не приемаше охотно критиката, дори когато е съвсем лека и добронамерена. Не бе свикнал някой да му намира недостатъци. Аз от друга страна още от малка бях свикнала да ме критикуват и да ме преценяват.

Мама винаги ми разказваше най-подробно за дъщерите на приятелките си, колко били възпитани, колко хубаво било, че вземали уроци по пиано, правели хартиени цветя за майките си или пък демонстрирали последните балетни стъпки, които са усвоили. С цялото си сърце исках да приличам повече на тези очарователни момиченца, само че не можех да не се бунтувам срещу опитите да бъда превърната в умалена версия на Ава Травис. А после мама почина и ме остави с цял куп съжаления и без никакъв начин да изкупя вината си.

Празниците прекарвахме скромно — първият Ден на благодарността, първата Коледа, първата Нова година. Още не се бяхме присъединили към никоя църква, а изглежда всичките приятели на Ник, за които той твърдеше, че са истинското му семейство, бяха твърде заети със собствените си семейства. Подходих към приготвянето на коледната вечеря като към научен експеримент. Проучих готварските книги, чертаех планове, настройвах таймери, претеглих съставките и прецизно нарязвах зеленчуците и месото с нужната големина. Съзнавах, че резултатите от старанието ми са приемливи, но лишени от вдъхновение, обаче Ник заяви, че това е най-вкусната пуйка, най-вкусното картофено пюре и най-вкусният орехов пай, които е опитвал.

— Сигурно защото много ти харесвам с кухненските ръкавици — отбелязах аз.

Ник обсипа ръката ми с шумни целувки досущ като скункса Пепе Ле Пю от анимационното филмче:

— Вий зте богиня в кухнътъ!

В „Дарлингтън“ имаше толкова работа по празниците, че се налагаше да работя извънредно, а Ник щеше да бъде зает едва след Нова година. Тъй като графиците ни не съвпадаха, за него бе изморително и чиста загуба на време непрекъснато да кръстосва с колата напред-назад. Нищо никога не бе доведено докрай... къщата тънеше в безпорядък, хладилникът рядко бе зареден, винаги имаше купчини мръсно пране.

— Не можем да си позволим да носим всичките ми ризи на химическо — заяви Ник в деня след Коледа. — Трябва да се научиш да ги гладиш.

— Аз ли? — никога през живота си не бях гладила. За мен гладенето на една риза представляваше не по-малка загадка от черните дупки и тъмната материя във вселената. — Защо не си ги гладиш сам?

— Нуждая се от помощта ти. Нали не е прекалено да те помоля да ми помогнеш с дрехите?

— Не, разбира се. Извинявай. Не знам, просто се боя, че ще ги съсипя.

— Ще ти покажа, бързо ще се научиш — Ник се усмихна и ме потупа по гърба. — Само трябва да откриеш идеалната домакиня вътре в себе си.

Отговорих, че винаги съм държала идеалната домакиня в себе си окована в мазето, но заради него ще я пусна.

Ник търпеливо ми показва как точно иска да колосвам и да гладя ризите му. Много държеше на подробностите. Отначало ми беше забавно, както е забавно да лепиш плочки, когато го правиш за пръв път... докато не се озовеш пред цяла камара изпадали плочки в банята. Или пред кош, пълен с неизпрани ризи. Колкото и да се стараех, не можех да изгладя ризите точно така, както искаше Ник.

Гладачната ми техника се превърна в обект на почти всекидневни проверки. Ник се приближаваше към дрешника, оглеждаше редицата изгладени дрехи и ми показваше къде съм сгрешила. „Трябва да гладиш ръбовете по-бавно, за да премахнеш малките гънки“ или „Трябва да минеш пак ръкавната извивка“, или „Не използвай толкова кола“, „Гърбът не е достатъчно добре изгладен“.

Вбесена и победена, накрая прибягнах до личните си средства — всеки от нас разполагаше с лични средства за седмицата, — за да осигуря професионално пране и гладене на ризите на Ник. Смятах, че решението е добро, но когато Ник видя редицата ризи в найлонови пликове в дрешника, се вбеси.

— Мисля, че се разбрахме ти да се научиш да ги гладиш — кратко заяви той.

— Платих със свои пари — усмигнах се помирително. — Гладенето направо ми изсмуква силите. Може би трябва да вземам мултивитамини.

— Просто не се стараяш достатъчно — заяви той, без да отвърне на усмивката ми.

Направо не можех да повярвам, че се караме за такава дреболия като някакви ризи. Всъщност не ставаше дума за ризите. Може би той смяташе, че не допринасям достатъчно за връзката ни. Може би аз трябваше да съм по-любяща и да го подкрепям повече. Ник преживяваше стрес. Стрес заради празниците, заради работата си, заради новото си семейно положение.

— Ще се постарая повече — уверих го. — Но скъпи... да не би да те тревожи нещо друго? Има ли още нещо, освен гладенето, за което искаш да поговорим? За теб съм готова на всичко.

Ник ме изгледа студено.

— Искам само за разнообразие да свършиш поне едно нещо като хората.

Бях сърдита около десет минути. След това ме обзе страх. Щях да се проваля с брака си, най-важното нещо, което съм се опитвала да постигна.

Затова звъннах на Тод, който изрази съчувствието си и заяви, че всички се карат за глупости с партньорите си. Решихме, че просто е част от нормалните взаимоотношения. Не се осмелявах да поговоря с никой от семейството си, предпочитах да умра, отколкото да допусна татко да предположи, че бракът ми не върви добре.

Нещастно се извиних на Ник.

— Не, аз съм виновен — каза той и ме притисна в топла и силна прегръдка. Прощката му ми донесе такова облекчение, че усетих как в очите ми напират сълзи. — Искам от теб твърде много — продължи той. — Не си виновна, че си отраснала по този начин. Никой не е

очаквал от теб да правиш нещо за другите. Само че в истинския свят дребните жестове и малките неща са начин да покажеш на мъжа до себе си, че го обичаш. Ще се радвам, ако вложиш повече старание.

След вечеря разтри стъпалата ми и ми каза да престана да се извинявам.

На следващия ден видях нова кутия с кола в дрешника. Дъската за гладене ми бе приготвена, за да се поупражнявам, докато Ник приготвя вечерята.

Една вечер излязохме с още две двойки — колеги на Ник от строителната фирма и съпругите им. Вълнувах се, че ще излизаме с други хора. С учудване установих, че макар Ник да бе израсъл в Далас, нямаше стари приятели, на които да ме представи. Всички се били преместили или просто не си струвало да общуваме с тях, така ми каза. Много ми се искаше да си намеря приятели в Далас, затова се надявах да направя добро впечатление.

На обяд отидох във фризьорския салон на хотела и накарах една от стилистките да подкъси значително дългата ми коса. Когато тя приключи, подът беше осеян с вълнисти черни кичури, а косата ми беше със средна дължина и съвсем гладка.

— Не бива да си пускаш по-дълга коса от тази — посъветва ме стилистката. — Преди беше твърде дълга за жена с твоя ръст. Просто ти скриваше лицето.

Не бях споменала на Ник, че смятам да се подстрижа. Той харесваше косата ми дълга и аз знаех, че ще се опита да ме разубеди. Освен това си мислех, че след като веднъж види колко добре ми стои новата прическа и колко лесно се поддържа, ще промени мнението си.

Той обаче започна да се цупи веднага след като влезе:

— Май днес си била доста заета — отбеляза Ник, здраво стиснал волана.

— Харесва ли ти? Чувствам се страхотно — поклатих глава на двете страни като модел на прически. — Крайно време беше да си направя едно хубаво и здравословно подкъсяване.

— Това не е подкъсяване. Повечето ти коса я няма — във всяка негова дума се долавяше неодобрение и разочарование.

— Омръзна ми да изглеждам като колежанка. Мисля, че така е по-изискано.

— Дългата ти коса беше нещо специално. Сега е съвсем обикновена.

Все едно някой току-що изпразни във вените ми спринцовка с течна безпокойство.

— Съжалявам, че не ти харесва, но ми беше много трудно да я поддържам. Освен това косата си е моя.

— Само дето аз трябва да те гледам всеки ден.

Кожата ми сякаш започна да се свива, докато накрая имах чувството, че съм пъхната в тесен плик.

— Стилистката каза, че косата е скривала лицето ми.

— Радвам се, че двете с нея смятате, че светът трябва да вижда повече от проклетото ти лице — промърмори той.

Изтърпах петнайсет минути тежко и задушавашо мълчание, докато Ник се бореше с натовареното движение в шест часа. Отивахме направо в ресторанта на среща с приятелите му.

— Между другото — рязко каза той, — не се изненадвай, но съм им казал, че името ти е Мари.

Вперих поглед в профила му напълно неразбиращо. Мари бе второто ми име, но никой никога не го използваше, освен ако не бях загазила. Чуех ли „Хейвън Мари“, значи здравата съм оплела конците.

— Защо не си им казал малкото ми име? — успях все пак да го попитам.

— Защото звучи селяшки — отговори той, без да ме поглежда.

— Харесвам си името. Не искам да съм Мари. Искам...

— Боже, не може ли да имам нормална съпруга с нормално име? — той бе почервенял, дишаше учестено и въздухът бе натезжал от враждебност.

Всичко ми се струваше нереално. Бях омъжена за човек, който не харесваше името ми. Досега не бе споменавал нито дума по този въпрос. „Това не е Ник“, казах си. Истинският Ник беше човекът, за когото се бях омъжила. Погледнах го тайно. Изглеждаше като съвсем обикновен разгневен съпруг. Искаше нещо нормално, а аз изобщо не бях сигурна какво е то.

Помъчих се да овладеея дишането си. Почти бяхме стигнали в ресторанта — не можехме да влезем и хората тутакси да разберат по

вида ни, че сме се карали. Имах чувството, че лицето ми е покрито със стъкло.

— Хубаво — казах. — Тази вечер ще бъдем Ник и Мари.

— Добре — той изглежда се поуспокои.

След тази вечер, която мина добре, Ник почти никога не ме наричаше Хейвън, дори когато си бяхме само двамата. Твърдеше, че щяло да бъде твърде объркващо, когато излизаме с други хора, ако не съм свикнала да ме нарича Мари. Казах си, че тази промяна на името може пък да е нещо хубаво. Щях да се освободя от товара на миналото. Можех да стана която си поискам, по-добър човек. Освен това на Ник така му харесваше, а аз отчаяно исках да му доставя удоволствие.

„Аз съм Мари — повтарях си. — Мари, омъжена жена, която работи в Далас, работи в «Дарлингтън» и умее да глади ризи“. Мари, чийто съпруг я обича.

Бракът ни приличаше на машина, с която се научих да си служа, но така и не проумях механизма, който я задвижва. Умеех да правя нещата така, че всичко да върви гладко, изпълнявах всички големи и дребни изисквания, които осигуряваха спокойствието на Ник. Когато Ник беше щастлив, за награда получавах обич. Но когато нещо го дразнеше, той ставаше нацупен и раздразнителен. Можеха да минат дни, докато успея да си върна благоразположението му. Непостоянните му настроения бяха термостатът, който регулираше домакинството ни.

С приближаването на първата годишнина от сватбата ни си дадох сметка, че лошите дни на Ник, когато от мен се изискваше да му съчувствам и да компенсирам всяка дребна причинена му неправда, бяха повече от хубавите дни. Не знаех как да оправя нещата, но подозирах, че вината е моя. Знаех, че другите хора имат различни бракове, че не се тревожат непрекъснато как да посрещнат нуждите на съпрузите си, че не са непрекъснато на тръни. Със сигурност бракът на родителите ми не беше такъв. Във всеки случай всичко въпреки се въртеше около нуждите и желанията на майка ми, а баща ми се появяваше само от време на време, за да умиротвори положението.

У Ник не спираше да се процежда непрестанен гняв към семейството ми. Обвиняваше баща ми, че не ни е дал пари да си купим

къща. Притискаше ме да се свържа с баща си и с братята си и да искам от тях разни неща, а после се сърдеше, когато отказвах.

— Нищо няма да се получи — уверявах го аз, макар да не бе вярно. Въпреки отношението на баща ми братята ми щяха да ми дадат каквото поискам. Особено Гейдж. Няколкото пъти, когато бяхме разговаряли по телефона, той бе питал дали може да ни помогне с нещо, но аз категорично отказвах и го уверявах, че всичко е прекрасно. Боях се да не намекна с нещо пред Гейдж за истинското положение на нещата. Дръпна ли една нишка, току-виж съм разплела цялата работа.

— Баща ти ще започне да прави разни неща за нас, когато имаме деца — каза ми Ник. — Би се опозорил публично, ако внуците му живеят в съборетина. Ще трябва да кихне малко пари стиснатото копеле.

Притеснявах се, че Ник явно гледаше на бъдещите ни деца като на средство, което ще отвори семейната хазна на фамилията Травис. Възнамерявах да имам деца, когато се почувствам готова, обаче създаването се положение не бе никак подходящо за появата на придирчиво и взискателно дете. Едва успях да задоволявам придирчивия си и взискателен съпруг.

Никога не бях имала проблеми със съня, но сега започнах да сънувам сънища, от които се събуждах посред нощ и на следващия ден се чувствах изтощена. Тъй като Ник се събуждаше, когато се въртах в леглото, често се местех на дивана посред нощ и треперех от студ под тъничкото одеяло. Сънувах как всичките ми зъби окапват, как падам от високи сгради.

— Новият сън, който сънувах снощи, беше много странен — казах на Ник една сутрин, докато си пиеше кафето. — Бях в някакъв парк, разхождах се сама и левият ми крак падна. Нямах никаква кръв, нищо. Все едно бях кукла Барби. Много се разстроих и започнах да се чудя как ще се оправям без един крак, но в този момент ръката ми се отчупи от лакътя, вдигнах я, опитах се да я закрепя на мястото ѝ и си казах: „Тази ръка ми е нужна, трябва да намеря кой да ми я прикачи обратно“. Затова...

— Тази сутрин пила ли си си хапчето? — прекъсна ме Ник.

Вземах контрацептиви, откакто започнахме да спим заедно.

— Не, винаги го пия след закуска. Защо? Мислиш, че сънувам кошмари заради хормоните ли?

— Не, мисля, че сама си виновна за кошмарите. Питам, защото е време да престанеш да ги взимаш. Трябва да си родим деца, докато сме още млади.

Вперих поглед в него. Заля ме огромна вълна от нежелание, всяка клетка в тялото ми се съпротивляваше на мисълта за огромното, предизвикано от хормоните безсилие, което щеше да направи всичко възможно. Обаче не можех да откажа. Отказът ми щеше да предизвика лошо настроение, което би могло да трае дни наред. Трябваше някак да убедя Ник да промени решението си.

— Наистина ли мислиш, че сме готови? — попитах. — Може би е по-добре най-напред да спестим малко пари.

— Няма да се наложи. Баща ти ще стане много по-разумен, когато разбере, че Гейдж и Либърти не са единствените, от които може да се пръкне отроче.

Разбрах, че Ник се интересува не толкова от бебето, колкото от възможността чрез него да манипулира Чърчил Травис. Дали щеше да се почувства различно след раждането на бебето? Дали щеше да бъде един от онези бащи, които направо се топят при вида на малкото човече, за чиято поява на света са допринесли?

Колкото и да се стараех, не можех да си представя Ник да проявява достатъчно търпение, за да се справи с едно вресящо бебе, с един създаващ безпорядък малчуган, с едно придирчиво хлапе. Плашеше ме мисълта колко силно щях да бъда обвързана с него, колко зависима щях да стана, ако си родим дете.

Отидох в банята, за да се приготвя за работа, сложих си спирала на миглите, поставих и малко блясък за устни. Ник ме последва и зарови сред различните козметични продукти, които бях струпала в ъгъла. Намери пластмасовата кутийка с противозачатъчните ми, отвори я и извади отвътре кръглата опаковка с пастелните на цвят таблетки.

— Вече не ти трябва — заяви той и хвърли хапчетата в кошчето.

— Трябва да довърша цикъла — възразих. — Освен това, преди да забременее, жената отива на преглед...

— Здрава си, всичко ще бъде наред — стисна рамото ми и ме принуди да се изправя, когато се наведох да взема хапчетата. — Остави ги.

От гърлото ми се изтръгна невярващ смях. От месеци бях свикнала да търпя прищевките му, за да има мир и спокойствие, но това вече бе прекалено. Нямах да допусна да ме принуди да родя бебе, за което никой от двамата ни не беше готов.

— Ник, предпочитам да изчакам — взех една четка и се захех да разресвам заплетената си коса. — Моментът наистина не е подходящ да разговаряме за деца, и двамата бързаме за работа и...

— Аз решавам кога и за какво ще разговаряме! — избухливостта му ме стресна и аз изпуснах четката. — Не знаех, че трябва предварително да си записвам час при теб, за да разговаряме за личния си живот, по дяволите!

Пребледнях от тревога и сърцето ми затуптя лудешки.

— Ник...

— Някога мислиш ли за друг, освен за себе си? — гърлото му и мускулчетата на лицето му се бяха стегнали от гняв. — Винаги се съобразявам какво искаш ти... себична кучка такава... А аз какво искам?

Той се наведе над мен, надвисна висок и бесен, а аз се свих до огледалото.

— Ник, аз просто... — устата ми беше пресъхнала и едва успях да се насиля да кажа нещо. — Не отказвам. Само искам... бих искала... да поговорим за това по-късно.

Това ми спечели един съкрушително презрителен поглед.

— Не знам. Може би не си струва изобщо да говорим. Може би бракът ни не струва пукната пара. Да не мислиш, че си ми направила огромна услуга, като си се омъжила за мен, а? Аз ти направих услуга. Не си въобразявай, че някой друг щеше да ти търпи глупостите.

— Ник...

Обзета от паника, объркано наблюдавах как влиза в спалнята. Понечих да го последвам, но не го направих, защото се боях да не го вбеся още повече. Мъжете в семейството ми обикновено не се ядосваха бързо и веднъж избухнали, всичко скоро приключваше. Нравът на Ник беше различен — огън, който сам се подхранваше, засилваше се, докато силата му значително надхвърлеше първопричината. В този случай не знаех коя ще е най-добрата стратегия... Ако го последвах, за да се извиня, възможно бе да наля

масло в огъня. Но ако останех в банята, той пък можеше да се обиди, че го пренебрегвам.

В крайна сметка останах да се мотая на вратата, откъдето виждах и двете стаи, и очаквах нещо да ми подсказе какво е желанието на Ник. Той се приближи до дрешника и разбута дрехите с бързо и ядно движение, търсейки си риза. Реших да се оттегля и се върнах в банята.

Бузите ми бяха преbledнели и изтръпнали. Нанесох с леки движения малко розов руж, но финият прах сякаш просто се лепна върху кожата, без да попие в нея. Четката улови нервно изпотяване и направи две яркочервени линии. Потърсих кърпа, готвейки се да избърша всичко, и в този момент светът сякаш избухна.

Ник се бе приближил отзад, беше ме притиснал в ъгъла и стискаше нещо в юмрука си. Крещеше. Никой не ми беше крещял така, със сигурност никой мъж. Имах чувството, че умирам. Превърнах се в нападнато зверче, което не може да направи нищо друго, освен да стои преbledняло от страх, застинало в нямо неразбиране.

В юмрука си Ник стискаше една раирана риза... Кой знае как я бях съсипала... погрешка... обаче Ник твърдеше, че е саботаж. Обвиняваше ме, че съм го направила нарочно. Ризата му трябвала за важна среща тази сутрин, а аз отвърнах: „Не, не съм искала, много съжалявам“, но след всяка дума лицето му почервеняваше убийствено, ръката му се отметна назад и светът избухна.

Главата ми отскочи настрани, бузата ми пламна, разлетяха се капчици пот и сълзи. След това настана парещо спокойствие. Имах чувството, че вените на лицето ми са станали огромни и пулсират.

Бавно осъзнах, че Ник ме е ударил. Олюлявах се, гледах с празен поглед и с върховете на пръстите си опипвах мястото, където топлината се бе превърнала във вкочаненост.

Не виждах нищо със замъглените си очи, но чух гласа му, дрезгав от погнуса:

— Виж какво ме принуди да направя.

Той се върна в спалнята.

Нямах път за отстъпление. Не можех да избягам от апартамента. Имахме само една кола. А и не знаех къде да отида. Пъхнах кърпата под студената струя, седнах върху затворения капак на тоалетната и притиснах мокрия капещ плат към бузата си.

На никого не можех да кажа. За такова нещо Тод и другите ми приятели не биха могли да ме утешат, не биха могли да кажат, че е присъщо на нормалните връзки. Обзе ме срам, сякаш извираше от костите ми... Чувствах, че сигурно съм си го заслужила, иначе не би се случило. Съзнавах, че не е редно, но нещо вътре в мен, някаква особеност на характера ми не ми позволяваше да се отърся от обземащия ме срам. Той сякаш винаги се бе спотайвал вътре в мен и бе чакал да изплува на повърхността. Сякаш бе чакал Ник или друг като него. Бях белязана с този позор като с невидимо мастило... което се вижда, ако го осветиш по определен начин.

Изчаках, без да мърдам, докато Ник се приготви за работа. Не помръднах дори когато го чух да се обажда в „Дарлингпън“ и да им съобщава, че този ден няма да отида на работа, защото съм била болна. Грип или нещо подобно, не знаел точно. Звучеше изпълнен със състрадание и загрижен. Засмя се кратко на нещо, което му бяха казали отсреща.

— Да, ще се погрижа за нея.

Изчаках да чуя дрънченето на ключовете и затварянето на входната врата.

Като се тътрех едва-едва, стигнах до кошчето и извадих хапчетата си. Взех едно, пих вода от шепата си и го преглътнах болезнено.

Намерих раираната риза на пода в спалнята и я сложих върху леглото. Не виждах нищо нередно.

Не намирах грешката, която бе извадила Ник от равновесие.

— Какво съм сторила? — попитах на глас, плъзгайки пръсти по райетата, сякаш дращех по метални решетки. Къде бях сбъркала?

Изпитвах патологично желание да му угаждам. Съзнавах го, но въпреки това го правех. Прах, колосвах и гладих раираната риза отново и отново. Окачих я в дрешника, проверих всички останали ризи, подредих обувките му и окачих вратовръзките така, че долните им краища да са на една линия.

Когато Ник се прибра, къщата беше почистена, масата бе сложена и аз бях пъхнала пилешкото с гъби и сирене във фурната. Любимото му ястие. Трудно ми беше да го погледна.

Само че Ник влезе разкаян и усмихнат, носеше пъстър букет от различни цветя. Подаде ми уханните стръкове, увити в шумоляща хартия и целофан.

— Заповядай, скъпа — наведе се да ме целуне по бузата, която бе зашлевил сутринта. Лицето ми от тази страна още беше леко подуто. Застинах, когато устата му докосна кожата. Искаше ми се да се дръпна. Да го ударя. Но най-вече ми се искаше да се разплача.

Вместо това обаче отнесох цветята до мивката и се заех механично да ги развивам.

— Не трябваше да правя онова сутринта — произнесе Ник зад гърба ми. — Цял ден мисля за теб.

— И аз мислех за теб — сложих букета във ваза и само я напълних с вода, неспособна да подрязвам и да подреждам цветята.

— Просто като видях какво си направила с ризата ми, чашата преля.

Бавно избърсах плота, движейки хартиената кърпа на малки кръгове.

— Не разбирам какво й имаше.

— Имаше сигурно десет пъти повече кола от необходимото. Направо можех да отрежа филия хляб с ръкава — дълга пауза, после въздишка. — Реакцията ми беше прекалена, знам. Но както ти казах, чашата преля. Толкова много други неща ме подлудяват, че като видях...

Обърнах се с лице към него, стиснала краищата на дългите си ръкави над пръстите, докато не ги покрих целите като котешки лапи.

— Какви други неща?

— Всичко. Начинът, по който живеем. Тук никога не е чисто и подредено. Никога не ядем домашна храна. Навсякъде се виждат купчини боклуци — вдигна ръце отбранително, когато видя, че се каня да заговоря. — Да, знам, в момента изглежда страхотно. Виждам, че си сложила вечеря във фурната. И го оценявам. Но би трябвало да е така непрекъснато. А не може, понеже и двамата работим.

Веднага разбрах какво иска Ник. Само че не проумявах защо го иска.

— Не мога да напусна работа — отвърнах сковано. — Не можем да си позволим да останем без заплатата ми.

— Ще получа повишение. Ще се справим.

— Но... какво ще правя по цял ден?

— Ще бъдеш съпруга. Ще се грижиш за къщата. И за мен. Както и за себе си — приближи се към мен. — А аз ще се грижа за теб. И бездруго скоро ще забременееш. И тогава ще се наложи да напуснеш. Защо да не го направиш още сега?

— Ник, не мисля, че...

— И двамата бяхме под огромно напрежение. Така ще можем да се поуспокоим, а ти ще можеш да се заемеш с всички неща, които така и не успяваше да свършиш — Ник се пресегна, нежно хвана едната ми ръка и я вдигна към лицето си. — Съжалявам за онова, което направих сутринта — промърмори той и зарови уста в дланта ми. — Кълна се, че няма да се повтори. В никакъв случай.

— Изплаши ме, Ник — прошепнах. — Не беше на себе си.

— Права си. Не съм такъв — безкрайно внимателно той ме придърпа към себе си. — Никой не би могъл да те обича, колкото те обичам аз. Ти си всичко за мен. Двамата ще се грижим един за друг, нали?

— Не знам — гласът ми бе хриплив и напрегнат. Никога не се бях разкъсвала така вътрешно — исках и да си тръгна, и да остана, обичах го и се боях от него.

— Винаги можеш да си намериш работа отново, ако поискаш — каза Ник. — Но нека да опитаме така. Искам да опиташ да бъдеш свободна.

— Моля те, Ник, не го прави никога вече — чух се да прошепвам.

— Никога — веднага отвърна той и ме целуна по главата, по ухото, по шията. Пръстите му нежно се спуснаха до зачервената ми буза. — Горкичката — промърмори той. — Добре че те ударих с отворена длан, иначе щеше да имаш огромен оток.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Малко по малко бракът ни ме погълна изцяло. След като престанах да ходя на работа, отначало ми се струваше същински рай. Разполагах с колкото време си поискам, за да поддържам къщата в безупречен ред. Минавах килима с прахосмукачка, за да може полиестерният мъх да застане на симетрични ивици. Всеки сантиметър от кухнята лъщеше от чистота. Часове наред изучавах готварски рецепти и ги изпробвах.

Непосредствено преди Ник да се прибере вечер, си слагах грим и се преобличах. Започнах да го правя, след като една нощ ми каза, че се надява да не съм от жените, които се занемаряват, след като си намерят съпруг.

Ако Ник се държеше идиотски непрекъснато, нямаше да съм толкова покорна. Но миговете между тези негови състояния ме задържаха при него, вечерите, когато се гушкахме на дивана и гледахме новините, когато импровизирано подемахме бавен танц след вечеря, щом пуснеха любимата ни песен. Той можеше да бъде нежен и забавен. Можеше да бъде любящ. И беше първият човек в живота ми, който се нуждаеше от мен. Аз бях неговата публика, неговото отражение — неговата утеха, човекът, без когото не би бил пълен. Той бе открил най-сериозната ми слабост — аз бях от хората, които отчаяно искат да са необходими, да имат значение за някого.

Много неща във връзката ни бяха сполучливи. Онова, с което ми беше трудно да се справям, бе постоянното усещане, че съм извън равновесие. Мъжете в живота ми дотогава, баща ми и братята ми, винаги са били предсказуеми. Ник обаче в различните случаи реагираше различно на едно и също поведение. Твърдеше, че никой, освен него, не ме е обичал истински. Каза ми за каква се мисля всъщност и го заяви толкова авторитетно, че започнах да се съмнявам в собствените си разбирания. Особено когато той повтори твърдения, които често бях чувала като дете: „Трябва да го превъзмogneш“, „Реагираш пресилено“. „Приемаш всичко твърде лично“. Собствената

ми майка ми казваше такива неща, а ето че сега и Ник ми ги повтаряше.

Той избухваше най-неочаквано, когато му приготвех за обяд друг сандвич, не точно какъвто искаше, когато забравех да изпълня някоя поръчка. След онзи първи път Ник повече не ме удари. Вместо това чупеше предмети, които са ми скъпи — скъса нежна златна верижка от шията ми, хвърли една кристална ваза. Понякога ме блъскаше в стената и ми крещеше. Това ме плашеше повече от всичко — силата на гласа на Ник, която разкъсваше целостта ми натрошаваше ме на части, които не можеха да бъдат отново сглобени.

По принуда започнах да лъжа, защото се боях да не разкрия някоя дреболия, която не би допаднала на Ник, нещо, което би могло да го вбеси. Превърнах се в подмазвачка, уверявах Ник, че е по-умен от всички останали, взети заедно, по-умен от шефа си, от служителите в банката, от когото и да било в неговото или в моето семейство. Казвах му, че е прав дори когато бе очевидно, че греша. Но въпреки всичко той никога не беше доволен.

Сексуалният ни живот се срина, поне от моя гледна точка, но бях почти сигурна, че Ник дори не забеляза. И без друго не жънехме особени успехи в леглото — аз нямах никакъв опит преди Ник и нямаше откъде да знам какво да правя.

В началото на връзката ни изпитвах известно удоволствие, когато съм с него, но постепенно той престана да прави нещата, които знаеше, че обичам, и сексът се превърна в най-обикновено чукане. Дори ако знаех достатъчно, за да обясня на Ник от какво се нуждая, нищо нямаше да се промени. Той не се интересуваше от възможностите, които предлага сексът отвъд чисто и просто проникването на едно тяло в друго.

Стараех се да бъда максимално услужлива и правех всичко възможно да приключим бързо. Любимата поза на Ник беше отзад, на себични и прави тласъци, които изобщо не ме възбуждаха. Хвалеше ме, че съм от жените, които не превръщат предварителната игра в голям проблем. Честно казано, беше ми добре без любовната игра — тя само щеше да удължи акта, който беше хаотичен, често неудобен и лишен от всякаква романтика.

Осъзнах, че просто ми липсва еротична нагласа. Не ме вълнуваше добре оформеното тяло на Ник, който прекарваше повечето

си обедни почивки в спортната зала. Когато излизахме, забелязвах как други жени гледат красивия ми съпруг и ми завиждат.

Една нощ ми позвъни Либърти и от начина, по който звучеше гласът ѝ, веднага разбрах, че нещо не е наред.

— Хейвън, имам лоша новина... Става дума за Гретхен...

Усетих как ме налягат шок и отчаяние и се напрегнах да разбера какво ми казва тя, все едно говореше на чужд език. Два дни Гретхен се оплаквала от главоболие и после припаднала в стаята си — татко чул тропота от долния етаж. Когато пристигнала бърза помощ, тя вече била мъртва. Мозъчен аневризъм, така казали от болницата.

— Много съжалявам — произнесе Либърти с натежал от сълзи глас. Чух я как си духа носа. — Знам колко много се обичахте двете.

Седнах на канапето, облегнах глава назад и усетих как сълзите оставят парещи следи от двете страни на лицето ми.

— Кога е погребението? — успях да попитам.

— След два дни. Ще дойдеш ли? Можеш да отседнеш при нас с Гейдж.

— Да. Благодаря. Аз... Как е татко? — независимо от взаимоотношенията ни ме болеше за него. Сигурно загубата на Гретхен бе тежък удар за него, един от най-тежките през живота му.

— Добре, доколкото е възможно при тези обстоятелства — Либърти отново издуха носа си. И добави с измъчен шепот: — Досега не го бях виждала да плаче.

Чух ключа на входната врата. Ник си беше дошъл. Изпитах облекчение, исках да намеря утеха в прегръдките му.

— Как е Карингтън? — попитах, защото знаех, че по-малката сестра на Либърти беше близка с Гретхен.

— Много мило, че питаш... Съкрушена е, но ще се оправи. Трудно ѝ е да разбере как всичко може да се промени толкова внезапно.

— Дори на възрастните им е трудно да го разберат — притиснах ръкава към мокрите си очи. — Не знам дали ще дойда с кола, или със самолет. Ще ти звънна, когато с Ник решим как ще е най-добре.

— Добре, Хейвън. Дочуване.

Ник влезе в апартамента и остави куфарчето си.

— Какво има? — попита той и се смръщи, когато се доближи. Седна до мен на канапето и ме прегърна. Сгуших се в рамото му. След като ме утешава няколко минути, Ник стана и отиде в кухнята. Взе си бира от хладилника.

— Съжалявам, скъпа. Знам, че ти е трудно. Но вероятно е добре, че не можеш да отидеш на погребението.

Примигнах смаяно.

— Мога да отида. Ако нямаме пари за самолетен билет, мога да...

— Имаме само една кола — тонът му се промени. — Да не искаш да кисна в апартамента през целия уикенд, докато ти си в Хюстън?

— Защо не дойдеш с мен?

— Трябваше да се сетя, че си забравила. Този уикенд имаме мероприятие, Мари — изгледа ме сурово, а аз отвърнах с празен поглед. — Годишното варене на омари в дома на собственика на компанията. И понеже това е първата ми година, не мога да го пропусна.

Ококорих се слисано:

— Ти... ти... искаш да отида да варя омари вместо на погребението на леля си?

— Нямах избор. Господи, Мари, да не искаш да ме лишиш от шанса ми за повишение? Ще отида на това парти и в никакъв случай няма да съм сам. Съпругата ми трябва да бъде с мен, при това се постарай на всяка цена да направиш добро впечатление.

— Не мога — отвърнах повече изумена, отколкото ядосана. Не можех да повярвам, че чувствата ми към Гретхен означават толкова малко за него. — Трябва да бъда със семейството си. Хората ще разберат, ако им обясниш...

— Аз съм твоето семейство! — Ник хвърли бирата и пълната кутийка се удари в ръба на мивката и предизвика пенеста експлозия. — Кой ти плаща сметките. Мари? Кой ти осигурява покрив над главата? Аз. Никой от скапаното ти семейство не ни помага. Аз изкарвам прехраната ни, затова ще правиш каквото ти кажа.

— Не съм ти робиня — изстрелях в отговор. — Имам право да отида на погребението на Гретхен и ще го направя...

— Само се опитай — той се подсмихна и стигна до мен с три гневни крачки. — Само се опитай, Мари. Нямах пари и няма как да стигнеш дотам — стисна ръката ми, бутна ме силно и аз политнах назад към стената. — Един бог знае как идиотка като теб е успяла да завърши колеж — подметна той. — Те не дават пет пари за теб, Мари. Набий си го най-сетне в дебелата глава.

Изпратих на Либърти имейл, че не мога да отида на погребението. Не обясних защо и не получих отговор от нея. Тъй като никой друг от семейството ми не се обади, бях почти сигурна какво мислят за това, че няма да отида. Каквото и да мислеха обаче, то не можеше да бъде толкова лошо, колкото онова, което аз самата мислех за себе си.

Отидох на варенето на омари заедно с Ник. Усмиввах се през цялото време. Всички ме наричаха Мари. Носех рокля с дълги до лактите ръкави, за да скрия синините по ръцете си. Не пророних и сълза в деня на погребението на леля си.

Но плаках в понеделник, когато получих по пощата малко пакетче. Когато го отворих, намерих вътре гривната на Гретхен с всичките ѝ звънтящи и весели дрънкулки. Либърти пишеше:

„Скъпа Хейвън,
Знам, че това беше за теб“

По средата на втората година от брака ни решимостта на Ник да забременея го завладя изцяло. Подозирах, че сигурно ще ме убие, ако узнае, че тайно продължавам да вземам противозачатъчни, затова ги скрих в една от чантите си, натикана отзад в един ъгъл на дрешника ни.

Убеден, че проблемът е в мен — не би могъл да е в него, — ме изпрати на лекар. В кабинета на лекаря плаках цял час, казах му, че се чувствам нещастна и неспокойна, без да знам защо, и се върнах у дома с рецепта за антидепресанти.

— Не бива да пиеш този боклук — отсече Ник, смачка рецептата и я хвърли в кошчето. — Може да не е полезно за бебето.

За несъществуващото ни бебе. Виновно си помислих за хапчето, което пиех всяка сутрин, тайна, която се бе превърнала в последния ми отчаян опит за независимост. През почивните дни беше трудно, защото Ник ме следеше зорко като орел. Трябваше да притичвам до дрешника, докато той е под душа, да ровя в чантата за кръглата картонена опаковка, да вземам таблетка и да я гълтам без вода. Ако ме спипаше не знам какво щеше да направи.

— Какво каза лекаря за забременяването? — попита Ник, вперил изпитателен поглед в мен.

— Каза, че може да отнеме дори една година.

Изобщо не бях споменала на гинеколога за никакво забременяване, само го помолих да поднови рецептата ми за противозачатъчни.

— Каза ли ти кои дни са най-подходящи?

— Непосредствено преди овулация.

— Да погледнем календара и да видим кога се пада. През кой ден от цикъла си в овулация?

— След десетия, струва ми се.

Докато отивахме към календара, на който винаги отбелязвах с кръстче първия ден от цикъла си, неохотата ми явно нямаше никакво значение за Ник. Щях да бъда покорена, оплодена и принудена да премина през процеса на раждането, просто защото той го бе решил.

— Не искам — чух се да казвам.

— Ще си щастлива, когато се случи.

— Въпреки това не го искам. Не съм готова.

Ник стовари календара върху масата толкова силно, че прозвуча като пушечен изстрел.

— Ти никога няма да си готова. Никога няма да стане, освен ако не те заставя насила. За бога, Мари, няма ли да пораснеш и да станеш истинска жена?

Разтреперих се. Кръвта нахлу в лицето ми, адреналинът разтуптя изтерзаното ми сърце.

— Аз съм жена. Не е нужно да раждам бебе, за да го доказвам.

— Ти си разглезена кучка. Паразит. Ето затова семейството ти не дава и пет пари за теб.

— А ти си себичен негодник! — избухнах аз.

Той ме зашлеви толкова силно, че лицето ми се извъртя рязко настрани и очите ми се напълниха със сълзи. Ушите ми забучаха пронизително. Преглътнах и се хванах за бузата.

— Обеща повече никога да не го правиш — дрезгаво изрекох аз.

Ник дишаше тежко, очите му се бяха разширили от ярост.

— Ти си виновна, че ме вбесяваш. По дяволите, ще ти разпоря задника!

Грабна ме за ръката, другата му ръка стисна косата ми в юмрук, след което ме повлече в дневната. Крецеше мръсотии и ме натисна по лице на отоманката.

— Не — извиках приглушено, притиснала лице в тапицерията. — Не.

Само че той свали джинсите и бикините ми и проникна в сухата ми плът. Болеше, жестока и щипеца болка, която се превърна в огън и аз разбрах, че ме е разкъсал отвътре. Тласъците му станаха по-силни и по-бързи, поуспокои се едва когато престанех да повтарям „не“ и замълчах, а сълзите ми проправиха пареща солена следа по възглавницата. Опитах се да не мисля за болката, повтарях си, че всичко скоро ще свърши, просто го поеми, поеми го и след минутка ще е приключил.

След един последен пронизващ тласък Ник потръпна над мен, аз също потръпнах при мисълта за течността, плуваща вътре в мен. Не исках да имам нищо общо с неговите бебета. Не исках да имам нищо общо и със секса.

Въздъхнах облекчено, когато той се отдръпна, и по бедрата ми се стече топла влага. Чух го как вдига ципа си и си закопчава колана.

— Цикълът ти е започнал — пресипнало отбеляза той.

И двамата знаехме, че е твърде рано за цикъла ми.

Кръвта не беше от това. Не отговорих, само се надигнах от отоманката и оправих дрехите си.

Ник отново заговори, вече звучеше по-нормално.

— Аз ще довърша вечерята, докато ти се измиеш. Какво да направя?

— Свари пастата.

— Колко дълго?

— Дванайсет минути.

Всичко от кръста до коленете ме болеше. Никога преди не бях правила груб секс с Ник. „Беше изнасилване“, обади се тъничко вътрешно гласче, но веднага си казах, че ако се бях отпуснала повече, ако не бях толкова суха, нямаше да боли толкова. „Но аз не го исках“, упорстваше гласчето.

Изправих се и потреперих от силната пулсираща болка. Закуцуках към банята.

— Не толкова драматично, моля те — обади се Ник.

Мълчаливо стигнах до банята и затворих вратата. Пуснах душа, нагласих струята толкова гореща, колкото можех да издържам, съблякох се и се пъгнах отдолу. Стоях под пръските сякаш цяла вечност, докато тялото ми засмъдя от болезнена чистота. Обгръщаше ме мъгла от смайване, не проумявах как животът ми е стигнал дотук. Ник нямаше да се укроти, докато не родя бебе, а после щеше да поиска следващо, а невъзможното ми старание да го удовлетвори щеше да бъде безкрайно.

Тук не ставаше въпрос за това да седнеш и да поговориш откровено с някого за чувствата си. От такова нещо има полза само когато зачитат чувствата ти. Ник обаче, дори когато наглед ме слушаше, само събираше точки, които после да използва срещу мен. Той не обръщаше никакво внимание на болката на друг човек — била тя физическа или емоционална. Аз обаче си мислех, че ме обича. Толкова ли се бе променил, откакто се бяхме оженили, или просто бях допуснала фатална грешка в преценката си?

Спрях душа, увих болезненото си тяло с кърпа и заставах пред огледалото. С ръка изтрих един кръг от парата. Лицето ми бе разкривено, външното ъгълче на едното ми око беше подутото.

Вратата на банята се разтресе.

— Много се бавиш. Излизай да ядеш.

— Не съм гладна.

— Отвори скапаната врата и престани да се цупиш!

Отключих вратата, отворих я и заставах лице в лице с него, с този гневен мъж, който сякаш бе готов да ме разкъса на парчета. Страхувах се от него, но още по-силно бе усещането ми за поражение. Толкова се бях старала да играя по неговите правила, но той непрекъснато ги променяше.

— Този път няма да се извинявам — каза той. — Търсеше си го. Знаеш, че не бива да ми говориш така.

— Ако имахме деца, щеше и тях да биеш.

Лицето му отново пламна от ярост.

— Затваряй си устата.

— Щеше — настоях аз. — Щеше да ги смазваш от бой всеки път, когато направят нещо, което не ти харесва. Това е една от причините да не искам бебе от теб.

Липсата на реакция от страна на Ник ме изплаши. Беше толкова тихо, че капещият душ ме накара да потръпна. Той впери немигащ поглед в мен, а лешниковите му очи бяха станали безизразни и лъскави като копчета. Кап, кап, кап. Голото ми тяло настръхна, беше ми студено, увита във влажната кърпа.

— Къде са? — попита той рязко, избута ме и мина покрай мен. Започна да рови из чекмеджетата в банята, изхвърляше навън гримове, фиби и четки, а предметите тракаха по мокрите плочки на пода.

— Кое къде е? — попитах аз, а сърцето ми се разтуптя като лудо, беше толкова учестено, че гърдите ме заболяха. Учудих се колко спокойно прозвучаха думите ми, понеже страхът разяждаше вътрешностите ми като киселина. — Нямам представа за какво говориш.

Той запокити на пода празна водна чаша и тя се натроши. И продължи да изпразва чекмеджетата като обезумял.

— Прекрасно знаеш за какво те питам.

Намереше ли противозачатъчните, щеше да ме убие. Обзе ме странно и противно примирение, промъкна се някъде под страха и пулсът ми се успокои. Замръзвах и се чувствах замаяна.

— Ще отида да се облека — казах все още спокойно, въпреки че Ник чупеше, късаше, хвърляше, унищожаваше, разтекоха се шишенца, разхвърча се пудра и двете се сливаха и образуваха пастелни локвички.

Отидох в дрешника си, извадих си джинси, бельо и една фланелка, макар че бе късно и можех да си взема направо пижама. Вероятно подсъзнанието ми вече се бе досетило, че тази нощ няма да си спя у дома. Тъкмо се облякох, когато Ник влетя в спалнята с гръм и трясък и ме избута настрани. Извади чекмеджетата, обърна ги и изсипа дрехите ми на купчини.

— Ник, престани.

— Кажи ми къде са!

— Ако си търсиш извинение да ме удариш отново, просто го направи — казах му аз. Думите не прозвучаха предизвикателно. Дори вече не бях изплашена. Бях изтощена и отегчена, както се чувства човек, когато мислите и чувствата му пресъхват и не остава нищо.

Ник обаче бе твърдо решен да намери доказателство, че съм го мамила, и да ме накаже така, че завинаги да се страхувам. След като приключи с чекмеджетата, той отиде в дрешника и се зае да изхвърля обувките ми и да отваря чантите. Не се опитах да избягам или да се скрия. Просто си стоях, вцепенена и изпълнена с очакване, чаках екзекуцията.

Той излезе от дрешника с хапчетата в ръка, а по лицето му сякаш бе изписан самият ад. Смътно си давах сметка, че и той като мен не контролира действията си. Чудовището вътре в него трябваше да бъде нахранено и той нямаше да спре, докато не остане доволен.

Сграбчи ме и ме блъсна в стената, а главата ми се изпълни с бял шум, когато тилът ми се удари в твърдата повърхност. Ник ме цапардоса по-силно от друг път, този път ръката му беше свита на юмрук и аз усетих как челюстта ми изпука. Разбрах само няколко думи, нещо за хапчетата и че ще ми даде колкото проклети хапчета искам, после откъсна няколко от опаковката, натъпка ги в устата ми и се опита да стисне челюстите ми, когато започнах да плюя и да се давя. Удари ме в корема и аз се свих одве, а той ме помъкна през апартамента на първия етаж към входната врата.

Полетях, строполих се на земята и се ударих силно в ръба на стъпалото пред вратата. Пронизваща болка ме разряза, когато кракът ми се стовари в ребрата ми.

— Ще останеш тук до сутринта — изръмжа той. — И ще размишляваш над онова, което си направила.

Вратата се затръшна.

Лежах навън на тротоара, а нагрятият от слънцето асфалт пушеше като котлон, макар че вече бе тъмно. През октомври в Тексас е горещо като през лятото. Цикадите цвърчаха и се множаха, а вибрациите от техните звуци изпълваха въздуха. След доста време седнах, изплюх събралата се в устата ми солена течност и се заех да преценя щетите. Имах болки в корема, в ребрата и между краката, а също и на тила. Устата ми кървеше и усещах остра болка в челюстта.

Най-големият ми страх бе да не би Ник да отвори вратата и отново да ме завлече вътре.

Опитвах се да мисля въпреки непоносимата болка в главата, за да преценя какви варианти имам. Нямах чанта. Нямах пари. Нямах шофьорска книжка. Нито мобилен телефон, ключове за колата или обувки. Сведох поглед към босите си крака и се засмях въпреки подутата си уста. По дяволите, лоша работа. Хрумна ми, че всъщност може да се наложи да чакам навън цяла нощ като изхвърлено коте. На сутринта Ник щеше да ме пусне вътре и аз щях да допълзя при него отново сразена и смирена.

Идеше ми да се свия на кълбо и да се разплача, но установих, че се изправям на крака, залитайки, и се старая да запазя равновесие.

„Върви по дяволите“, помислих си, хвърляйки поглед към затворената врата. Все още бях в състояние да ходя.

Ако в този момент, можех да отида при някого, щях да избира най-добрия си приятел Тод. Нуждаех се от разбиране и от утеха. Само че при тези обстоятелства само един човек бе в състояние да ми помогне. Гейдж. Всички от Макалън до Ел Пасо или му бяха задължени, или много искаха да услужат. Той можеше да реши даден проблем бързо, експедитивно и без много шум. А и нямаше човек на света, на когото да вярвам повече.

Тръгнах боса към магазина, който се намираще на около четиристотин метра от къщи. Мракът се сгъсти и на небето изгря пълна оранжева луна. Трептеше пред очите ми, сякаш бе декор на гимназиална пиеса и висеше на връв. Първото есенно пълнолуние. Чувствах се неловко и се страхувах, когато фаровете на минаващите коли ме осветяваха. Но не след дълго множеството ми болезнки толкова се засилиха, че престанах да се чувствам глупаво. Трябваше да се концентрирам над ходенето. Опасявах се, че може да припадна. Бях навела глава ниско, не исках никой да отбива и да спира. Никакви въпроси, никакви непознати, никаква полиция. Можеха да ме заведат обратно при съпруга ми. В съзнанието ми Ник бе добил такава мощ, че си представях как успява да обясни всичко, отвежда ме обратно вкъщи и ме убива.

Най-силна беше болката в челюстта. Опитах се да стисна зъби, за да проверя дали ставата е счупена или изкълчена, но дори най-лекото движение ми причиняваше нетърпима болка. Когато стигнах в

магазина, вече сериозно обмислях дали да не опитам да се сдобия с малко тилебол срещу брачната си халка. Обаче нямаше как да вляза в ярко осветения супер, от който непрекъснато влизаха и излизаха хора. Знаех как изглеждам и съзнавах, че видът ми ще привлече внимание, а това бе последното, което исках.

Намерих телефонен автомат отвън и позвъних на Гейдж за негова сметка, натискайки всяко копче с неистова концентрация. Знаех номера на мобилния на брат си наизуст. „Моля те, вдигни... — помислих си аз и се запитах какво ще правя, ако не се обади. — Моля те, вдигни, моля те...“

И тогава чух гласа му и как телефонистката го попита дали ще приеме обаждането.

— Гейдж? — сграбчих слушалката с две ръце, вкопчих се в нея, все едно беше спасителен пояс.

— Да, аз съм. Какво става?

Задачата да му отговоря, да му обясня беше толкова непосилна, че за момент не бях в състояние да продумам.

— Трябва да дойдеш да ме вземеш — успях да прошепна.

Гласът му стана много спокоен и много благ, сякаш говореше на дете:

— Какво се е случило, миличка? Добре ли си?

— Не.

Кратко и напрегнато мълчание, после той попита тревожно:

— Къде си, Хейвън?

Отначало просто не бях в състояние да му отговоря. Облекчението да чуя собственото си име, изречено от този познат глас, разтопи вцепенението ми. Гърлото ми се свиваше спазматично и аз усетих как горещи сълзи рункват по лицето ми и щипят разранената ми кожа.

— Пред супера — успях най-сетне да изрека задавено.

— В Далас ли?

— Да.

— Хейвън, сама ли си? — чух го да пита.

— Аха.

— Можеш ли да вземеш такси до летището?

— Не — подсмръкнах и се задавих. — Нямам чанта.

— Къде си? — търпеливо повтори Гейдж.

Казах му името на бакалницата и на коя улица се намира.

— Добре. Искам да изчакаш до най-близкия вход... Можеш ли да седнеш някъде?

— Има пейка.

— Браво на теб. Хейвън, седни на пейката и не мърдай. Ще изпратя някой да те вземе възможно най-бързо. Не отивай никъде, разбра ли ме? Седи там и чакай.

— Гейдж — прошепнах, — не се обаждай на Ник, става ли?

Чух го да си поема накъсано дъх, но когато заговори, гласът му звучеше спокойно:

— Не се тревожи, миличка, повече няма да припари до теб.

Докато седях и чаках, съзнавах, че привличам любопитни погледи. Лицето ми беше насинено, едното ми око беше почти затворено, толкова беше отекло, челюстта ми също бе станала огромна. Едно дете попита майка си какво ми е, а тя му каза да мълчи и да не ме зяпа. Признателна бях, че никой не се доближи до мен, че естественият инстинкт на хората ги кара да избягват неприятности като тази, в която очевидно се бях набъркала.

Нямах представа колко време е минало. Можеше да са няколко минути, можеше и да е един час, но най-накрая някакъв мъж се изправи до пейката — млад чернокож мъж, облечен с панталони в цвят каки и спортна риза. Коленичи пред мен и аз вперих помътен поглед в две разтревожени кафяви очи. Той се усмихна, сякаш искаше да ме успокои.

— Госпожице Травис? — гласът му бе мек и мелодичен. — Аз съм Оливър Мълинс. Приятел съм на брат ви. Той ми се обади и каза, че имате нужда някой да ви откара — вперил поглед в мен, додаде бавно: — Но сега се питам дали не е по-добре да отидем в спешното отделение.

Поклатих глава, обзета от паника:

— Не! Не. Не искам. Не ме водете там...

— Добре — успокои ме той. — Добре, няма проблем. Ще ви откарам на летището. Нека ви помогна да се качите в колата.

Не помръднах.

— Обещайте, че няма да ме заведете в спешното.

— Обещавам ви. Давам ви дума.

Въпреки това не помръднах.

— Не мога да се кача на самолет — смотолевих аз. Наистина ми беше трудно да говоря. — Нямам документи.

— Самолетът е частен, госпожице Травис — погледът му беше мил и изпълнен със съжаление. — Няма да ви трябват нито документи, нито билет. Елате, нека ви... — той замълча, когато забеляза разранените ми и кървящи ходила. — Боже! — прошепна.

— Никаква болница — промърморих.

Без да поиска разрешението ми, Оливър седна до мен. Гледах го как сваля обувките и чорапите си, как пъхва босите си крака обратно в мокасините и внимателно обува чорапите си на моите крака.

— Бих ви дал и обувките, но ще са ви ужасно големи. Ще ми позволите ли да ви отнеса до колата?

Поклатих глава. Бях съвсем сигурна, че няма да понеса никой да ме докосне — по каквато и да е причина и независимо за колко кратко.

— Добре — тихо рече Оливър. — Тогава не бързайте — стоеше и чакаше търпеливо, докато аз с мъка се надигнах от пейката, вдигнал леко ръце, сякаш едва се сдържаше да не ми се притече на помощ. — Колата е ето там. Белият кадилак.

Двамата заедно бавно отидохме до колата, лъскав перленобял седан, и Оливър задържа вратата, докато аз с мъка се пъхна вътре.

— По-удобно ли ще ви бъде, ако сваля облегалката? — попита той.

Затворих очи, прекалено изтощена, за да му отговоря. Оливър се наведе, натисна едно копче, облегалката се плъзна назад и аз полегнах.

Той заобиколи от другата страна, качи се и запали двигателя. Кадилакът забръмча равномерно, докато излизахме от паркинга и поемахме по главната улица. Чух звука от отварянето на капаче на мобилен телефон и от набирането на номера.

— Гейдж — каза Оливър след малко. — Да, взех я... Тръгваме за летището. Но трябва да ти кажа, че... здравата я е помлял. Не е съвсем на себе си — последва дълга пауза, после Оливър отговори тихо: — Знам, човече — отсреща му казаха още нещо. — Да, мисля, че е в състояние да пътува, но когато пристигне... Аха. Да, определено мисля така. Ще ти съобщя, когато излети. Няма проблем.

Нищо не вози толкова меко като кадилака — най-близкото подобие на легло на колела, — обаче при всяко плавно подскачане нова

болка плъзваше по тялото ми. Понечих да стисна зъби, за да понеса болката, но изстенах, понеже челюстта ми пламна.

Чух гласа на Оливър между шумното бучене на пулса в ушите си:

— Повръща ли ви се, госпожице Травис?

Изсумтях кратко в знак на отрицание. И дума не можеше да става — прекалено щеше да ме заболи.

Усетих как той внимателно намества в скута ми найлонов плик.

— За всеки случай.

Мълчах, затворила очи, докато Оливър предпазливо маневрираше в уличното движение. Фаровете на минаващите край нас коли усещах като приглушено червеникаво сияние през клепачите си. Смътно ме тревожеше трудността, с която успях да разсъждавам логично... Май изобщо не ми хрумваше какво ще се случи след това. Усилието да уловя някоя последователна мисъл създаваше у мен усещането, че стоя под голям облак и се опитвам да уловя дъждовните капки с лъжица. Струваше ми се, че никога повече няма да съм в състояние да се контролирам.

— Знаете ли, съпругът на сестра ми също я биеше — чух да казва Оливър. — Доста често. Със или без причина. Навремето не подозирах, иначе щях да го убия това копеле. Най-накрая тя го напусна и заведе децата в къщата на майка ни и остана там, докато отново си стъпи на краката. Ходеше на психиатър. Сестра ми ми каза, че онова, което ѝ е помогнало най-много, било да чуе да я уверяват, че вината не е била нейна. Нуждаеше се да чува това често. Затова искам да съм първият, който ще ви го каже... Вината не е ваша.

Не помръднах и не продумах. Но оставих сълзите да рукнат под затворените ми клепачи.

— Вината не е ваша — категорично повтори Оливър и до края шофира мълчаливо.

Задряхах и се събудих няколко минути по-късно, когато колата беше спряла и Оливър отваряше вратата. Ревът на готвещия се за полет самолет нахлу в обезшумената вътрешност на кадилака и ме заля мирисът на гориво, на машини и на влажния тексаски въздух. Примигнах, бавно се надигнах и осъзнах, че сме на пистата.

— Нека ви помогна — пресегна се към мен Оливър. Дръпнах се от протегнатата му ръка и поклатих глава. Притиснах с ръка гърдите

си, където Ник ме бе ритнал в ребрата, и се опитах да изляза от колата сама. Когато стъпих на крака, ми се зави свят и сива мъгла се спусна пред очите ми. Политнах и Оливър ме хвана за другата ръка, за да не падна.

— Госпожице Травис — каза той и продължи да стиска ръката ми, въпреки че се опитвах да я измъкна. — Госпожице Травис, моля ви, чуйте ме. Искам само да ви помогна да се качите на самолета. Трябва да ми позволите да ви помогна. Ако паднете, докато се опитвате да се качите по стълбите сама, със сигурност ще се наложи да отидете в болницата. А пък аз ще трябва да дойда с вас, иначе брат ви ще ми счупи и двата крака.

Кимнах и му позволих да ме държи, въпреки че инстинктът ми крещеше да го избутам. Последното нещо на света, което ми се искаше, бе да ме докосва някой, колкото и да бе благонадежден и приятелски настроен. От друга страна, копнеех да се кача на самолета. Копнеех да се махна от Далас, да се махна от Ник.

— Така, така — мърмореше Оливър, докато ми помагаше да се дотътря до самолета. Беше „Лиър 31 А“, малък самолет, който можеше да вози най-много шестима пътници. С щръкналите нагоре връхчета на крилете си и с двата вертикални стабилизатора до конуса на опашката приличаше на птица, готова да полети.

— Не е далеч — окуражи ме Оливър, — а после отново ще седнете и когато пристигнете, Гейдж ще ви посрещне.

Докато се качвахме по стълбите бавно като костенурки, Оливър продължаваше монолога си, сякаш се опитваше да отвлече вниманието ми от челюстта и от ребрата ми.

— Самолетът е хубав. Принадлежи на една софтуерна компания, чието седалище е тук, в Далас. Много добре познавам пилота. Добър е, ще ви откара жива и здрава.

— Кой е собственикът на компанията? — изломотих аз, питайки се дали не го познавам от преди.

— Аз — Оливър се усмихна, настани ме на една от предните седалки изключително грижливо и закопча колана. Отиде до минибара, уви няколко кубчета лед в една кърпа и ми я подаде. — За лицето ви. Сега си почивайте. Ще поговоря с пилота за минутка и после потегляте.

— Благодаря — прошепнах и притиснах мърдащите кубчета лед към челюстта си. Потънах в седалката и колебливо преместих студения компрес върху подутата страна на лицето си.

Полетът беше ужасен, но за щастие кратък. Приземихме се в югоизточен Хюстън, на летище „Хоби“. Когато самолетът спря на пистата, аз реагирах много бавно, пръстите ми се мъчеха и все не можеха да откопчечат колана на седалката. Когато докараха стълбичката, вторият пилот се показва от кабината и отвори вратата. След броени секунди брат ми се качи в самолета.

Очите на Гейдж бяха добили необикновен сивкав оттенък, не бяха като мъгла или като лед, а като мълния. Черните му мигли и вежди изпъкваха силно на преbledнялото му от притеснения лице. Когато ме видя, застина за части от секундата, после преглътна мъчително и пристъпи напред.

— Хейвън — продума той дрезгаво. Коленичи, стисна с ръце ръкохватките на седалката и ме огледа от глава до пети. Успях да се освободя от колана на седалката и се приведох напред към познатия му мирис. Ръцете му предпазливо се ключиха около мен, за разлика от обичайната му крепка прегръдка и аз си дадох сметка, че се стареа да не ми причинява болка. Усетих го как трепери под привидната си неподвижност.

Заля ме вълна от облекчение и аз облегнах здравата си буза на рамото му.

— Гейдж — прошепнах, — обичам те повече от всички.

Наложи се той да се прокашля, преди да отговори:

— И аз те обичам, мъниче.

— Не ме води в Ривър Оукс.

Той веднага разбра.

— Няма, скъпа. Ще дойдеш при мен, у дома. Не съм казал на татко, че си тук.

Помогна ми да стигна до колата му — изящен сребрист майбах.

— Не заспивай — остро каза той, когато затворих очи и се облегнах назад на седалката си.

— Изморена съм.

— На тила ти има цицина. Вероятно имаш сътресение, което означава, че не бива да заспиваш.

— Спах в самолета. Добре съм, нали виждаш? Само ми позволи...

— Не си добре — възрази Гейдж с такова настървение, че цялата се разтреперих. — Ти си... — той замълча и овладя тона си, когато забеляза какво въздействие е предизвикал върху мен. — По дяволите, извинявай. Не се страхувай. Няма да крещя. Просто... не е лесно... да запазя спокойствие, като гледам какво ти е причинил — пое си дъх дълго и накъсано. — Стой будна, докато стигнем в болницата. Само няколко минути.

— Никаква болница — възразих аз, излизайки от вцепенението си. — Ще питат как е станало.

Щяха да кажат на полицията, от там щяха да повдигнат обвинения срещу Ник, а аз не бях готова да се занимавам с всичко това.

— Аз ще се погрижа — увери ме Гейдж.

И наистина щеше да го направи. Имаше властта и парите да заобиколи обичайната процедура. Щеше да плати на някои хора, щеше да поиска услуга в замяна на своя. Хората щяха да отместят поглед на другата страна точно когато трябва. В Хюстън името Травис отваряше всички врати — или ги затваряше, което бе за предпочитане в случая.

— Искам да отида някъде да си почина — постарах се да го изрека решително, само че гласът ми прозвуча заваляно и умолително, а главата ми пулсираше твърде силно, за да съм в състояние да водя спор.

— Сигурно челюстта ти е счупена — тихо отбеляза Гейдж. — Един дявол знае какво ти е причинил на другите места — той въздъхна шумно. — Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

Поклатих глава. Понякога един простичък въпрос има сложен отговор. Не бях сигурна нито как, нито защо се случи, какво у мен, у Ник или и у двамата ни доведе до такива щети. Чудех се дали вече бе разбрал, че ме няма, дали бе излязъл на стълбите и бе установил, че там няма никого. Или пък си спеше удобно в леглото.

Гейдж мълча през останалата част от пътуването ни до медицинския център „Хюстън“, най-голямото болнично градче в света. Там имаше много различни болници, учени и изследователски институти. Не се съмнявах, че семейството ми е дарило средства за няколко нови крила или оборудване поне на две от тях.

— За пръв път ли беше? — попита Гейдж, докато спирахме на паркинга на спешното отделение.

— Не.

Той промърмори няколко по-специални думи.

— Ако допусках, че копелето ще ти посегне, никога не бих позволил да заминеш с него.

— Не би могъл да ме спреш — възразих дрезгаво. — Бях решила да го направя. Бях глупава.

— Не го казвай — Гейдж ме погледна с изпълнени с измъчена ярост очи. — Не си била глупава. Просто си решила да опиташ с един човек, а той се е оказал... Мамка му, няма дума за такова нещо. Чудовище — звучеше мрачно. — Той е жив труп. Защото когато се докопам до него...

— Моля те — стигаха ми толкова гневни гласове и насилие за една нощ. — Не съм сигурна, че Ник е разбрал колко сериозно ме е наранил.

— И една малка синина е достатъчна причина да го убия — Гейдж ме извади от колата — вдигна ме на ръце като малко дете.

— Мога да ходя — възпротивих се.

— Няма да вървиш из паркинга по чорапи. По дяволите, Хейвън, хайде стига.

Занесе ме до чакалнята на спешното отделение, където имаше поне десетина човека и ме пусна внимателно близо до рецепцията.

— Гейдж Травис — представи се брат ми и подаде една картичка на жената зад стъклената преграда. — Някой трябва незабавно да прегледа сестра ми.

Видях как очите ѝ се разширяват за миг, после кимна към вратата вляво на гишето на приемната.

— Елате на вратата, господин Травис. Веднага ще ви пусна.

— Не — прошепнах на брат си. — Не искам да изпреварвам хората. Ще чакам като всички останали.

— Нямаш избор.

Вратата се отвори и аз усетих как ме избутват в светлобежовия коридор. Заля ме вълна от гняв заради своеволията на брат ми. Пет пари не давах колко е добронамерен.

— Не е честно — вбесено заявих аз, докато една сестра се приближаваше. — Няма да го направя. Не съм по-важна от който и да

било друг...

— За мен си.

Бях вбесена заради хората отвън, които си чакаха реда, докато мен ме вкарваха с предимство. Ужасяваше ме ролята на привилегирована наследница.

— Навън имаше няколко деца — казах и бутнах ръката на Гейдж, която се опитваше да ме задържи. — Те се нуждаят от лекар не по-малко от мен.

— Хейвън — тихо и непреклонна заяви Гейдж, — състоянието на всички в чакалнята е по-леко от твоето. Млъквай, успокой се и върви след сестрата.

Със силата, която ми бе дал притокът на адреналин, аз се отскубнах от него и се блъснах в стената. Болка — твърде много и твърде силна — ме заля от най-различни източници. Устата ми се напълни със слюнка, от очите ми бликнаха сълзи и усетих как започва да ми се повдига.

— Ще повърна — прошепнах.

Със смайваща бързина едно бъбрековидно легенче се появи сякаш от ръката на фокусник и аз стенийки се приведох над него. Не бях вечеряла, така че нямаше какво толкова да изхвърля. Повърнах болезнено, накрая с няколко сухи позива.

— Струва ми се, че има сътресение — чух да казва Гейдж на сестрата. — Има цицина на главата и говори заваляно. А сега и повърна.

— Ще се погрижим добре за нея, господин Травис.

Сестрата ме поведе към една инвалидна количка. Оттам нататък не ми оставаше друго, освен да се подчиня и да мина през цялата процедура. Снимаха ме на рентген, направиха ми ядрено-магнитен резонанс, провериха за счупвания и за хематоми, после дезинфектираха раните ми, превързаха ме и ми дадоха лекарства. Чаках дълго между отделните процедури. Отне почти цялата нощ.

Оказа се, че имам счупено ребро, но челюстта ми бе само натъртена, не беше счупена. Имах леко сътресение, но не толкова сериозно, че да налага да остана в болницата. Натъпкаха ме с количество викодин, достатъчно да упои дори слон.

Бях прекалено ядосана на Гейдж и прекалено изтощена, за да говоря, след като ме прегледаха. Спах по време на петнайсетминутното

пътуване до апартамента на Гейдж в Мейн 1800, в сградата от стъкло и желязо, собственост на семейство Травис. Сградата имаше смесено предназначение — на горните етажи бяха разположени апартаменти за милиони долари, а на долните — офиси и търговски площи. Характерната стъклена пирамида на върха на сградата я бе превърнала в нещо като символ на града.

Бях идвала няколко пъти на Мейн 1800 в някой от ресторантите на долните етажи, но никога не бях виждала апартамента на Гейдж. Той винаги бе пазел ревниво личното си пространство.

Качихме се с бързия асансьор на осемнайсетия етаж. Вратата на апартамента се отвори още преди да стигнем до дъното на коридора. Либърти стоеше на прага, облечена с мъхнат халат в прасковен цвят и с прибрана на конска опашка коса.

Бих предпочела да не е там — моята великолепна и безукорна снаха, която винаги правеше правилния избор, жената, която всички в семейството обожаваха. Тя бе един от последните хора, които бих искала да ме видят в този вид. Чувствах се унижена и адски смалена, докато се клатушках по коридора към нея.

Либърти дръпна и двамата ни в апартамента, който беше ултрамодерен и оскъдно обзаведен, и затвори вратата. Видях как се вдига на пръсти, за да целуне Гейдж. После се обърна към мен.

— Дано да нямаш нищо против... — подех аз, но замълчах, когато тя ме прегърна. Беше толкова мека, ухаеше на ароматна пудра и на паста за зъби, шията ѝ беше топла и нежна. Опитах да се дръпна, но тя не ме пусна. Отдавна друга жена не ме бе прегръщала толкова дълго, не и след майка ми. Точно от това имах нужда.

— Много се радвам, че си тук — тихичко каза тя.

Усетих как се отпускам, защото разбрах, че Либърти няма да ме съди за нищо, че от нея мога да очаквам само доброта.

Заведе ме в спалнята за гости и ми помогна да си облека нощница, а после ме зави, сякаш бях дете като Карингтън. Стаята бе обзаведена пестеливо, в нюанси на бледосиньото и сивото.

— Спи колкото дълго искаш — прошепна Либърти и затвори вратата.

Чувствах се замаяна и зашеметена. Стегнатите ми мускули се отпуснаха, сякаш се разплиташе сплетена корда. Някъде в апартамента се разплака бебе, което бързо успокоиха. Чух гласа на Карингтън,

която питаше къде са лилавите ѝ маратонки. Явно се готвеше да отива на училище. Подрънкване на съдове... приготвиха закуска. Успокоителни звуци. Семейни.

Докато признателно се унасях, част от мен копнееше никога да не се събудя.

Когато си бил системно подлаган на насилие, преценката ти за нещата до такава степен се разрушава, че не ти е възможно да вземаш решения. Дребните решения ти изглеждат също толкова трудни, колкото и по-големите. Дори изборът на зърнена закуска започва да ти се вижда опасен. Толкова се боиш да не сбъркаш, да не бъдеш обвинен и наказан за това, че предпочиташ някой друг да поеме отговорността.

Не изпитвах облекчение, че съм напуснала Ник. Независимо дали все още бях с него, аз бях затънала в убеждението за собствената си безполезност. Той обвиняваше мен, твърдеше, че причината да ме удря, е у мен, и това негово убеждение ме бе заразило като вирус. Може би аз бях причината? Може би си го заслужавах?

Друга последица от съвместния ми живот с Ник беше, че по своя строеж и стабилност действителността бе заприличала на медуза. Поставях под съмнение себе си и реакциите си към всяко нещо. Вече не знаех кое е вярно.

След като спях почти двацет и четири часа, като Либърти ме наглеждаше от време на време, най-сетне станах от леглото. Отидох в банята и разгледах лицето си в огледаното. Едното ми око беше насинено, но отокът беше спаднал. Челюстта ми все още беше подута и някак особена от едната страна. Имах вид на човек, преживял тежка катастрофа. Но бях гладна, което допусках, че е добър знак, и определено се чувствах повече като човек, а не толкова като жертва на пътна злополука.

Когато се дотърсих в дневната, измъчена от болка и изтощена, видях Гейдж седнал пред една стъклена маса.

Обикновено беше безупречно облечен, но сега носеше стара фланелка и анцуг, а под очите му имаше тъмни кръгове.

— Боже, изглеждаш ужасно — отбелязах аз и седнах до него.

Той не се усмихна на опита ми да се пошегувам, а само ме наблюдаваше загрижено. Влезе Либърти с бебе на ръце.

— Ето го — бодро каза тя.

Племенникът ми Матю беше пухкаво и прелестно едногодишно момченце с беззъба усмивка, големи сиви очи и туфичка гъста черна коса на темето.

— Да не си го подстригала на индиански перчем? — попитах Либърти, когато седна до мен с бебето в скута си.

Тя се усмихна широко и потърка с нос главичката му.

— Не, просто косата му опада отстрани, а горе остана. Казаха ми, че отново ще порасне.

— Харесва ми. Семейната ни жилка от команчите си пролича — искаше ми се да взема бебето, но пукнатите ми ребра едва ли щяха да го понесат, дори и с еластичния пояс около гръдния ми кош. Затова се заиграх с крачетата му, а той се кискаше и гукаше.

Либърти ме изгледа преценяващо.

— Пак е време за лекарството ти. Ще можеш ли преди това да хапнеш малко препечени филийки с яйца?

— Да, благодаря — гледах как намества Матю във високото столче и пръсва пред него няколко парченца зърнена закуска. Той ги стискаше в юмручето си и ги пъхваше в уста.

— Кафе? Чай? — попита Либърти.

Обикновено предпочитам кафе, но реших, че сега стомахът ми няма да го понесе.

— Чай ще е чудесно.

Гейдж отпи от кафето си, остави чашата, пресегна се и покри ръката ми със своята.

Веднага щом ме докосна, ме завладя отвратително и плашещо чувство. Не можах да се въздържа да не дръпна рязко ръката си. Брат ми, който никога не бе посягал на жена, зяпна смаяно.

— Извинявай — сконфузих се аз, като видях реакцията му.

— Не е нужно да се извиняваш.

След като Либърти ми донесе чая и предписаните ми хапчета, Гейдж се прокашля и попита дрезгаво:

— Хейвън, как успя да се измъкнеш от Ник снощи? Как се озова на улицата без чанта и без обувки?

— Ами... той... ме изхвърли. Сигурно е очаквал да кисна покорно отпред, докато отвори и ме прибере вкъщи.

Забелязах как Либърти за миг застива, докато се приближаваше да му долее кафе. Учудих се, че изглежда толкова шокирана.

Гейдж се пресегна към чашата си с вода и едва не я събори. Отпи няколко големи глътки.

— Пребил те е и те е изхвърлил — повтори той. Не беше въпрос, а твърдение, в което се опитваше да се накара да повярва. Кимнах утвърдително и се пресегнах да побутна една от бисквитките на Матю по-близо до него.

— Не знам какво ще направи Ник, когато види, че ме няма — чух се да казвам. — Боя се, че сигурно ще ме обяви за изчезнала. Може би трябва да му се обадя. Макар че предпочитам да не му казвам къде съм.

— След няколко минути ще звънна на един от адвокатите ни — заяви Гейдж. — Ще разбере какво трябва да предприемем — продължи да говори с премерен тон за това, че сигурно ще се наложи да снимаме раните ми, че трябва да се разveda възможно най-бързо, че трябва да сведем до минимум личното ми участие, за да не се налага да се виждам отново с Ник...

— Развод ли? — попитах глуповато, когато Либърти ми поднесе чинията. — Не знам дали съм готова за това.

— Не знаеш дали си готова ли? Видя ли се в огледалото, Хейвън? Още колко пъти да те набие, за да си готова?

Погледнах го — толкова едър, решителен и волеви — и всичко в мен се разбунтува.

— Гейдж, току-що дойдох. Не може ли да си отдъхна? Поне за малко? Моля те.

— Единственият начин да си отдъхнеш, е да се разведеш с този... — Гейдж замълча и погледна към сина си, който слушаше внимателно. — ... тип.

Знаех, че брат ми се опитва да ме защити, че иска най-доброто за мен. Но усещах закрилата му като тормоз. И ми напомняше татко.

— Знам това — отвърнах. — Просто искам да поразмисля над някои неща, преди да говоря с адвокат.

— Бог да ми е на помощ, Хейвън, но ако обмисляш дали да не се върнеш при него...

— Не. Просто ми омръзна да ми нареждат какво да правя и кога да го правя. Непрекъснато! Имам чувството, че съм на влак без

машинист. Не искам ти да решаваш какво трябва да предприема.

— Добре. Тогава ти реши. Бързо. Иначе ще реша аз.

Либърти се намеси, преди да успея да отговоря:

— Гейдж — тихо продума тя. Тънките ѝ пръсти се спуснаха по изпънатата повърхност на стегнатия му бицепс и леко го погалиха. Той веднага отклони вниманието си. Погледна я, свъсеното му лице се поизглади и той си пое дълбоко въздух. Дълбоко се впечатлих, не бях виждала друг човек да има такава власт над моя авторитарен брат. — Това е дълъг процес — тихо каза Либърти. — Знам, че на нас ни се иска Хейвън да пропусне средната част и да стигне бързо до края, но ми се струва, че единственият начин тя да се справи, е да преживее всичко. Стъпка по стъпка.

Той се намръщи, но не отговори. Двамата се спогледаха. Явно щяха да си поговорят повече по-късно, не в мое присъствие. Той отново се обърна към мен.

— Хейвън — тихо поде той, — какво би казала, ако някоя твоя приятелка ти каже, че една нощ съпругът ѝ я е изхвърлил на улицата? Какво ще я посъветваш?

— Аз... ще ѝ кажа веднага да го напусне — признах. — Но когато става дума за мен, е различно.

— Защо? — попита той с неподправено недоумение.

— Не знам — отвърнах безпомощно.

Гейдж разтри лицето си с две ръце. Стана от масата.

— Ще се облека и ще отида в офиса за малко. На никого няма да се обаждам — замълча умишлено, преди да добави: — Засега — приближи се до високото столче и вдигна Матю нависоко, за да се разпиши от удоволствие. Смъкна надолу ритащото бебе, целуна вратлето му и го гушна. — Здравсти, партньоре. Нали ще слушаш мама, докато ме няма. Като се върна, ще свършим някои мъжки работи.

Гейдж намести отново бебето на столчето и се наведе да целуне жена си, обхващайки тила ѝ с ръка. Не беше просто обикновена целувка, а ставаше все по-настойчива и дълга, докато Либърти също не вдигна ръка и не го погали по лицето. Той се отдръпна от нея, без да откъсва поглед от очите ѝ, и двамата сякаш проведоха цял разговор.

Либърти изчака Гейдж да влезе под душа, преди да ми каже тихо:

— Беше толкова разстроен, когато снощи те доведе у дома. Обича те. Направо полудява при мисълта, че някой те е наранил. Едва

успява да се сдържи да не отиде в Далас и... да направи нещо, което не е в твой интерес.

Пребледнях.

— Ако отиде при Ник...

— Не, не, няма. Гейдж умее да се контролира прекрасно, когато трябва да постигне желания резултат. Повярвай ми, ще направи каквото е необходимо, за да ти помогне, колкото и да му е трудно.

— Съжалявам, че ви замесих. Знам, че на двамата с Гейдж изобщо не ви е до това сега.

— Ние сме едно семейство — тя се наведе и отново ме притисна в продължителна и утешителна прегръдка. — Ще измислим как да се справим. Не се тревожи за Гейдж, няма да му позволя да те тормози. Той иска само да си в безопасност... макар че трябва да ти позволи да определиш как да бъде решен проблемът.

Заля ме вълна на обич и на признателност към нея. Ако в сърцето ми бе останала дори бледа следа от негодувание или от завист, в този момент и тя изчезна.

Когато се разприказвах, нямаше спиране. Разказах на Либърти историята от игла до конец — как Ник е контролирал всичко вкъщи, как съм гладела ризите, как ме е наричал „Мари“. Това последното я накара да ококори очи и тихо промълви:

— О, Хейвън, все едно се е опитвал да те заличи.

Бяхме постлали голяма покривка с рисунка на селски двор и Матю бе пълзял сред ръчно апликираните животни, докато най-накрая не заспа върху стадо овце. Либърти отвори шише изстудено бяло вино.

— В листовката пише, че алкохолът може да засили въздействието на лекарството — предупреди ме тя.

— Добре — подадох чашата си аз. — Не бъди стисната. Изтегнах се върху покривката до спящото бебе и се опитах да си намеря удобно положение върху купчината възглавници, които Либърти ми бе натрупала.

— Объркват ме миговете, когато той се държи добре — казах аз, все още размишлявайки над взаимоотношенията си с Ник, — защото тогава си казваш, че всичко се оправя. Разбираш кои копчета не трябва да натискаш. Само че се появяват нови и нови копчета. И колкото и да

съжаляваш, колкото и да се стараеш, каквото и да кажеш, каквото и да направиш, напрежението просто расте, докато не избухне.

— И тези избухвания стават все по-сериозни всеки следващ път — каза тя с тиха увереност, която привлече вниманието ми.

— Точно така. Да не би да си излизала с такъв човек?

— Аз не, майка ми — зелените ѝ очи добиха отнесено изражение. — Казваше се Луис. Същински тип Джекил и Хайд. Отначало беше очарователен и мил, увлече мама стъпка по стъпка във връзката, и когато положението се влоши дотолкова, че да се наложи да го напусне, самочувствието ѝ вече бе на пух и прах. Тогава бях твърде малка, за да разбирам защо му позволява да се държи с нея толкова зле.

Погледът ѝ се залута към спящото телце на Матю, отпуснато и тежко като чувалче с брашно.

— Мисля, че трябва да решиш дали консултациите със специалист ще помогнат поведението на Ник да се промени. Дали вероятността да го напуснеш го плаши достатъчно, за да го накара да поиска да се промени.

Отпих от виното си и се замислих над думите ѝ. Дали склонността на Ник към насилие бе нещо, което можеше да се обели като кората на портокал? Или беше дълбоко вкоренено и не можеше да се изтръгне?

— Според мен Ник никога няма да съумее да се контролира — казах най-накрая. — Не мога да си представя да признае, че вината за нещо е негова или че той трябва да се промени по някакъв начин. Все мен изкарваше виновна — оставих празната чаша и разтърках челото си. — Не спирам да се питам... дали изобщо ме е обичал някога? Дали съм била за него нещо повече от човек, когато да разиграва и да манипулира? Защото ако никога не ме е обичал, ще се окажа още по-голяма глупачка, че съм се влюбила в него.

— Може би те е обичал толкова, колкото е способен да обича — каза Либърти.

Усмихнах се мрачно:

— Късметлийка бях — осъзнах, че разговаряме за взаимоотношенията ми с Ник в минало време. — Ако го познавах отдавна, ако бяхме излизали по-дълго, сигурно щях да прозра под повърхността. Сама съм си виновна, че се омъжих толкова прибързано.

— Не, не си — настоя Либърти. — Понякога подобие то на любов може да бъде адски убедително.

Думите ѝ ми напомниха за нещо, което я бях чула да казва много отдавна, вечерта на сватбата си. Преди цяла вечност.

— Като случилото се между теб и Харди Кейтс ли?

Тя кимна и доби замислено изражение.

— Да, макар че не бих поставила Харди в същата категория като Ник. Той никога не би ударил жена. Всъщност Харди има обратния проблем... все иска да спасява някого... Забравих как се нарича това.

— Рицарски комплекс.

— Да. Само че след като спаси човека, Харди си тръгва.

— Е, не беше такъв рицар, когато провали сделката на Гейдж — не се сдържах да не изтъкна.

Либърти се усмихна печално.

— Права си. Но мисля, че Харди възприемаше това като удар срещу Гейдж, не срещу мен — поклати глава и отпъди мисълта. — А за теб и Ник... не си виновна, че те е тормозел. Чела съм, че насилниците избират хора, които лесно могат да манипулират — имат някакъв радар за тези неща. Ако на цял стадион, пълен с хора, има един склонен към насилие мъж и една уязвима жена, двамата ще се намерят.

— Страхотно! — възмутих се аз. — Значи съм ходеща мишена.

— Не си мишена, просто си... доверчива. Обичлива. Всеки нормален мъж би оценил тези качества. Само че вероятно човек като Ник възприема любовта като предимство, от което може да се възползва.

Независимо от онова, което исках да чуя, думите ѝ стигнаха до мен. Беше истина, която не можех да подмина, не можех да заобиколя... Стоеше наред пътя ми и не ми позволяваше да се върна при Ник.

Колкото и да го обичах, каквото и да правех за него, Ник нямаше да се промени. Колкото повече се опитвах да му угаждам, толкова по-силно щеше да ме презира.

— Не мога да се върна при него, нали? — бавно попитах.

Либърти поклати глава.

— Представям си какво ще каже татко, ако се разведе — промърморих. — Като начало едно назидателно „нали те

предупредих“.

— Не — настойчиво възрази Либърти. — Наистина. Неведнъж съм разговаряла с Чърчил за поведението му. Той съжалява, задето е бил такъв неотстъпчив инат.

Нямаше да се хвана.

— Смисълът на живота на татко е да бъде неотстъпчив инат.

— Каквото и да говори или да смята Чърчил, сега то не е важно — сви рамене Либърти. — Важно е какво искаш ти.

Понечих да ѝ отговоря, че сигурно ще ми отнеме доста време да го разбера, но когато полегнах до топлото телце на бебето и се примъкнах по-наблизо, няколко неща ми станаха доста ясни. Исках никога повече никой да не ми крещи или да ме удря. Исках да ме наричат със собственото ми име. Исках тялото ми да ми принадлежи. Исках всички неща, които ти се полагат само защото си човешко същество. Включително и любов.

Дълбоко в себе си съзнавах, че не е любов, когато единият човек има цялата власт, а другият е напълно зависим. Истинската любов не е възможна в йерархия.

Потрих нос в главичката на Матю. Нищо на света не мирише толкова хубаво, колкото чисто бебе. Колко невинен и доверчив бе той, докато спеше. Как ли щеше Ник да се държи с едно такова безпомощно същество?

— Искам да говоря с адвокат — промълвих сънено. — Понеже не желая да съм онази жена от стадиона.

Либърти зави и двама ни с леко одеяло.

— Добре — прошепна тя. — Ти решаващ, Хейвън.

ПЕТА ГЛАВА

В Тексас има задължителен период на изчакване от шейсет дни, след като човек подаде молба за развод. В даден момент някой щатски законодател е решил, че законово наложен период на охлаждане на страстите е добра идея за хората, които искат развод. Бих предпочела да ме оставят сама да реша дали се нуждая от охлаждане, или не. Веднъж взела решението, исках цялата история да приключи максимално бързо.

От друга страна, оползотворих доста добре тези два месеца. Външно заздравях, синините ми избледняха и два пъти седмично започнах да ходя на психотерапия. Тъй като не го бях правила досега, очаквах, че ще трябва да легна на дивана и да говоря, докато някакъв безличен психолог с бяла престилка си води бележки.

Обаче ме приеха в малък и уютен кабинет с диван, тапициран с жълт релефен плат, а психоложката не бе много по-възрастна от мен. Казваше се Сюзан Бърнс, беше тъмнокоса, със светли очи и много общителна. За мен бе неописуемо облекчение да си излея душата пред нея. Тя бе изпълнена с разбиране и умна жена, а докато описвах нещата, които съм почувствала или преживяла, ми се струваше, че притежава способността да разплита загадките на вселената.

Сюзан каза, че поведението на Ник отговаря на типичното за човек, страдащ от нарцисизъм, който бил често срещано явление сред съпрузите, прибегващи до насилие. Докато ми разказваше за това разстройство, сякаш описваше живота ми от последната година. Човек с нарцистично личностно разстройство е властен, обвинителен, погълнат от себе си, нетолерантен към нуждите на околните... и използва гнева като тактика за осъществяване на контрол. Такива хора не уважават личното пространство на другите, тоест те си мислят, че имат право да критикуват и да тормозят жертвите си, докато не ги превърнат в пълна развалина.

Да имаш личностно разстройство е нещо различно от това да си душевноболен, обясни ми Сюзан, защото, за разлика от

душевноболния, нарцисистът може да контролира кога и къде да избухва. Той никога не би набил шефа си на работа, например, защото това няма да е в негов интерес, обаче, когато се прибере у дома, би ступал жена си и би наричал кучето. И изобщо няма да се почувства виновен, ще си намери оправдание и извинение. За него значение има единствено собствената му болка, ничия друга.

— Искаш да кажеш, че Ник не е луд, а е социопат, така ли? — попитах Сюзан.

— Ами... в основни линии да. Като се има предвид, че повечето социопати не са убийци, а са просто лишени от способността да изпитват съчувствие и са изключително манипулативни.

— Това може ли да се оправи?

Тя веднага поклати глава:

— Тъжно е да гадаем каква проява на насилие или на тормоз го е направила такъв, обаче в крайна сметка Ник е такъв, какъвто е. Страдащите от нарцистично разстройство са прословуто устойчиви на терапия. Поради усещането за собственото си величие те изобщо не виждат необходимост да се променят — Сюзан се усмихна мрачно, сякаш на неприятен спомен. — Повярвай ми, нито един терапевт не би искал такъв човек да прекрачи прага на кабинета му. Резултатът е само усещане за огромно безсилие и загуба на време.

— Ами аз? — попитах. — Мен можеш ли да ме оправиш?

В този момент очите ми запариха и се наложи да си издухам носа, така че Сюзан трябваше да повтори отговора си.

— Разбира се, Хейвън. Ще поработим над това. Ще успеем.

Отначало се страхувах, че ще трябва да се постарая да простя на Ник. Изпитах огромно облекчение, когато Сюзан каза, че не е нужно да оставам впримчена в затворения кръг на тормоза и на прошката. Жертвите на насилие често се оказвали натоварени с така наречената отговорност да прощават и дори да реабилитират своите мъчителите. Не било моя работа, това ми каза Сюзан. По-късно сме щели да намерим някакво решение, така че отровата от взаимоотношенията ми с Ник да не се разпростира и в други сфери на живота ми. В момента обаче трябвало да се съсредоточим над други неща.

Установих, че съм човек, който не поставя строги граници. Родителите ми, и най-вече майка ми, ме бяха научили, че да си примерна дъщеря означава изобщо да не поставяш никакви граници.

Бях възпитана да позволявам на мама да ме критикува и винаги да се налага, а също и да взема вместо мен решения, които изобщо не са нейна работа.

— Обаче взаимоотношенията на братята ми с нея изобщо не бяха такива — поясни на Сюзан. — Те поставяха граници. Не й позволявах да се намесва в личния им живот.

— Понякога родителите очакват различни неща от синовете и от дъщерите си — обясни Сюзан с горчивина. — Моите родители настояваха аз да се грижа за тях, когато остаряха, обаче дори не би им хрумнало да поискат същото от брат ми.

Двете със Сюзан проведохме много ролеви игри, които отначало ми се струваха унижително глупави, но докато тя влизаше последователно в ролята на Ник, на баща ми, на мой приятел, на някой от братята ми и дори майка ми, починала толкова отдавна, аз се учех да държа на своето. Беше трудна, изморителна и тежка работа.

„Не“ е витамин за мен — ето това се превърна в мое мото. Смятах, че ако си го повтарям достатъчно често, ще му повярвам.

Гейдж се занимаваше с процедурата по развода толкова, колкото му позволявах. Вероятно поради смекчаващата намеса на Либърти той промени и подхода си към мен. Вместо да ми натяква как трябва да се подредят нещата, търпеливо ми обясняваше какъв избор имам, а после не оспорваше решенията ми. Когато Ник дръзна да позвъни в апартамента, поиска да разговаря с мен и аз се съгласих, Гейдж успя да се накара да ми подаде слушалката.

Разговорът бе доста едностранчив, защото през повечето време говореше Ник, а аз го слушах. Съпругът ми ме заля с порой от думи, като започна от вината, мина през гнева и стигна до молбите, твърдейки, че вината е колкото моя, толкова и негова.

Заяви, че човек не бива да се отказва от брака си просто ей така при първата трудност.

Не е просто трудност, отвърнах.

Когато хората се обичали, намирали начин да изгладят нещата, възрази той.

Аз пък заявих, че той не ме обича.

Не, обичал ме. Може и да не бил най-добрият съпруг на света, обаче и аз не съм била най-образцовата съпруга.

Сигурна съм, че си прав, отговорих. Само че не мислех, че заслужавам да ми счупи реброто.

Нямало начин да ми е счупил ребро, сигурно се случило, когато съм паднала.

Напомних му, че той ме е блъснал, че ме е ударил.

Смаяна чух Ник да твърди, че не помни да ме е удрял. Може би просто ръката му неволно се отметнала.

Питах се дали наистина не помни, дали е способен да променя действителността, както му е угодно, или просто лъже. И тогава си дадох сметка, че всъщност няма значение.

Заявих му, че няма да се върна. И му го повтарях, каквото и да кажеше след това. Няма да се върна. Няма да се върна.

Затворих телефона и отидох при Гейдж, който седеше в дневната. Толкова силно стискаше ръкохватките на кожения стол, че върховете на пръстите му се бяха врязали дълбоко в гладката кожа. Той обаче ме бе оставил да вода битката си сама, както и трябваше.

Винаги съм обичала Гейдж, но никога толкова много, колкото тогава.

Подадох молба за развод на основание несъвместимост, което ще рече, че бракът ни е станал невъзможен поради несъвместимостта на характерите ни, които разстройват „истинското предназначение на брачните взаимоотношения“. Адвокатът ми обясни, че това е най-бързият начин за прекратяване на брака. Ако Ник не го оспореше. В противен случай щяло да има съдебно дело и двете страни да минат през всякакви гадости и унижения.

— Хейвън — каза ми Гейдж насаме с мрачно изражение и с благ поглед на сивите си очи, — постарях се да не се намесвам и да те оставя да постъпиш, както сметнеш за добре... обаче сега искам да те помоля за нещо.

— За какво?

— И двамата знаем, че Ник в никакъв случай няма да допусне да се разведете, без да оспори решението, освен ако не направим така, че да му бъде изгодно.

— Искаш да кажеш, да го подкупим — уточних аз и кръвта ми кипна при мисълта, че Ник ще има и финансова изгода от начина, по

който се е държал с мен. — Е, напомни на Ник, че съм лишена от наследство. Аз съм...

— Ти все още си Травис. И Ник — ще се възползва от това докрай. Горкият отруден човечец, който се е оженил за глезено богато момиче, а ето че сега тя го изхвърля като мръсно коте. Хейвън, стига да поиска, Ник може да направи този процес възможно най-дълъг, болезнен и публичен.

— Тогава му дай моя дял от апартамента. Това е общата ни собственост.

— Ник ще иска повече от апартамента.

Съзнавах накъде бие Гейдж. Искаше да подкупим Ник, за да го накараме да си трае, докато не приключи разводът. След всичко, което ми беше причинил, Ник щеше да получи и доста солидно възнаграждение. Обезумях и цялата се разтреперих.

— Кълна се, че ако успея да се отърва от него, никога повече няма да се омъжа — заявих с унищожителна искреност.

— Не, не го казвай — Гейдж механично се пресегна към мен и аз се отдръпнах. Все още не исках никой да ме докосва, особено мъж, което според Сюзан беше защитен механизъм и щеше да отшуми с времето. Чух как Гейдж тихо изруга и дръпна ръката си.

— Извинявай — промърмори той и въздъхна тежко. — Знаеш ли, един куршум в главата му ще бъде много по-евтин и бърз вариант от развода.

— Шегуваш се, нали? — погледнах го тревожно.

— Да — постара се лицето му да остане безизразно, но никак не ми хареса погледът му.

— Да се придържаме към варианта с развода — настоях. — Предпочитам да не се налага Матю и Карингтън да те посещават в затвора. Какво точно имаш предвид? Да не искаш да падна на колене пред татко, за да ми даде пари за Ник?... Понеже аз със сигурност нямам свои средства.

— Остави това на мен. После ще се оправим.

Брат ми не само щеше да поеме разноските по развода, но и сумата по споразумението. Когато си дадох сметка за това, го изгледах нещастно.

— Гейдж...

— Всичко е наред — тихо каза той. — Направи го заради мен. Никого не притесняваш, скъпа.

— Не е редно ти да плащаш за грешките ми.

— Хейвън... част от умениято да си силен е понякога да признаваш, че се нуждаеш от помощ. Ти сама започна този брак, сама си страдала, но те уверявам, че няма да те оставя и да приключиш с него сама. Позволи ми да постъпя, както се полага на по-голям брат.

Кротката му увереност ми помогна да усетя твърда почва под краката си. Може би един ден всичко щеше да се оправи.

— Някой ден ще ти се отплатя.

— Добре.

— Може би единственият път, когато съм ти била по-признателна, беше, когато извади Бутси от онзи храст.

Преглътнах гордостта си и се обадох на татко на следващия ден, след окончателното решение за развода ми през февруари. За мое огромно облекчение Ник не се бе явил в съда, когато съдията подписвал документа. За сключването на брак трябва да присъстват и двамата партньори, но за развода е достатъчен и един. Гейдж ме увери, че на този ден Ник няма да припари в съда.

— Какво направи, заплаши го, че ще му счупиш краката ли? — попитах го.

— Казах му, че ако го зърна, след пет минути вътрешностите му ще висят на портата на съда — усмихнах се, но само докато не си дадох сметка, че всъщност Гейдж не се шегува.

Гейдж и Либърти бяха съобщили на семейството, че съм се върнала в Хюстън, но известно време няма да съм готова да се срещам и да говоря по телефона с никого. Естествено татко, който искаше да бъде в центъра на всички събития, се обиди от моята неуловимост. Поръчал на Гейдж да ми събщи, че когато благоволя да престана да си виря носа, би искал да дойде да ме види.

— Събщи ли му, че се развеждам? — попитах аз Гейдж.

— Да. Не бих казал, че се изненада.

— Но каза ли му защо? — не ми се щеше никой да знае какво се е случило между Ник и мен. Може би след време щях да кажа на Джак или на Джо, но засега не желаех да се разчува. Не исках да ме виждат

слаба и безпомощна, не исках повече да бъда жертва. И най-вече не исках да ме съжаляват.

— Не — успокоително отвърна Гейдж, — казах на татко, че не се е получило и че ако изобщо иска да запази някакви взаимоотношения с теб, е по-добре да си държи устата затворена.

Така че най-сетне звъннах на татко, стиснала слушалката с потни ръце.

— Здравей, татко — постарях се да звуча безгрижно. — От доста време не сме се чували, затова реших да звънна.

— Хейвън — дрезгавият му глас прозвуча познато и утешително. — Доста време мина. Какви ги вършиш?

— Развеждам се.

— Чух за това.

— Да, ами... между мен и Ник всичко приключи — тъй като баща ми не ме виждаше, цялото ми лице се сбърчи, сякаш бях хапнала нещо адски горчиво, когато се принудих да призная: — Беше грешка.

— Понякога никак не се радвам, че съм бил прав.

— Как ли пък не — казах и бях възнаградена с дрезгав смях.

— Ако наистина си се отървала от него, още днес следобед ще се обадя на адвоката си, за да те включи отново в завещанието — каза татко.

Дадох му малко време, за да осъзнае, че съм саркастична:

— Татко, няма да допусна да ми размахваш това завещание до края на живота ми. Благодарение на теб получих страхотно образование, така че няма причина да не мога да си намеря работа. Не си прави труда да звъниш на адвоката, не искам да ме включваш в завещанието.

— Ще бъдеш включена, щом така казвам — възрази татко и аз не успях да сдържа смеха си.

— Както и да е. Всъщност ти се обаждам, защото бих искала да се видим. Отдавна не съм спорила хубавичко с никого.

— Добре, ела.

Ето така отношенията ни се върнаха в нормалното си русло, напрегнати и мъчителни както винаги. Обаче си напомних, че вече съм поставила граници и че няма да допусна никой да ги прекрачва. Щях да бъда своята самотна крепост.

Бях нов човек в същия свят, а това бе по-трудно, отколкото да си същият човек в нов свят. Хората си мислеха, че ме познават, но не беше така. С изключение на Тод предишните ми приятели не бяха подходящи за новата ми версия. Затова потърсих подкрепа от братята си и установих, че зрелостта им се е отразила добре.

Джо, рекламен фотограф, се постара да ми обясни обстоятелствено, че има голяма къща и предостатъчно място, ако искам да се настаня при него. През повечето време отсъствал, така че нямало да си пречим. Уверих го, че съм признателна за предложението, но че имам нужда от собствен дом. Все пак не бих се чувствала зле, ако живеехме заедно. Джо беше приятен и ведър човек. Никога не съм го чувала да се оплаче от нищо. Приемаше живота, какъвто е, а това бе рядко качество за семейство Травис.

Истинската изненада обаче ми поднесе Джак, братът, с когото никога не се бях разбирала — онзи дете ме бе подстригал грозно, когато бях тригодишна, и който ми вземаше акъла, като ме плашеше с буболечки и със змии от градината. Зрелият Джак се оказа неочакван съюзник. Приятел. В неговата компания си отдъхвах, а натрапчивите и мъчителни усещания се стопяваха като капчици вода върху нагорещена скара.

Може би защото Джак беше много прям. Твърдеше, че е най-непретенциозно устроеният представител на семейство Травис, и може би имаше право. Джак беше ловец и се чувстваше удобно като всеяден хищник. Освен това бе и защитник на околната среда и не виждаше в това никакво противоречие. Твърдеше, че би било добре всеки ловец да пази природата, тъй като прекарва повечето си време сред нея.

С Джак нямаше нищо скрито-покрито. Ако нещо му харесаше, той го заявяваше без всякакво колебание, а ако не му харесаше, казваше истината и за това. Не нарушаваше закона, но признаваше, че някои неща са по-забавни, ако са незаконни. Обичаше евтините жени, бързите коли, дългите ноци и силния алкохол, особено ако всичко това върви заедно. Според Джак човек е длъжен да съгрешава в събота вечер, за да има какво да закупува в неделя сутринта. Иначе проповедниците щели да останат без работа.

След като завърши Тексаския университет, Джак започна работа в малка компания за управление на недвижими имоти. В крайна сметка

изтегли заем, купи компанията и я направи четири пъти по-голяма. За Джак това бе идеалната работа, понеже обичаше да оправя нещата, да решава проблемите. И той като мен не изпитваше интерес към инвестиционния жаргон и към сложните финансови стратегии, които доставяха такова огромно удоволствие на Гейдж и на татко. Джак предпочиташе земните проблеми на работата и на живота. Биваше го в сделките на четири очи, в съкращаването на законовите формалности, в мъжките разговори. За Джак нямаше нищо по-силно от подкрепено с ръкостискане обещание. По-скоро би умрял — в съвсем буквалния смисъл, — отколкото да престъпи думата си.

Предвид опита ми в хотел „Дарлингтън“ Джак прецени, че съм изключително подходяща да работя в жилищния отдел на компанията му, чийто офис се намираше в сградата на ул. Мейн 1800. Сегашната му управителка напускаше, защото била бременна и искала да прекара първите няколко години с детето си у дома.

— Благодаря, но не мога — отвърнах, когато Джак за пръв път повдигна въпроса да приема работата.

— Защо? Ще се справиш чудесно.

— Вони на семейни връзки — отвърнах.

— И какво от това?

— Има по-квалифицирани от мен за поста.

— И?

Усмяхнах се на настойчивостта му.

— Ще се оплакват, ако наемеш сестра си.

— Виждаш ли, точно в това е смисълът човек да си има собствена компания — обясни Джак. — Мога да наема дори клоун, ако искам.

— Много ме поласка, Джак.

Той се ухили.

— Хайде, опитай. Ще бъде забавно.

— Да не би да ми предлагаш работа, за да можеш да ме държиш под око?

— Всъщност почти няма да се виждаме, защото и двамата ще бъдем адски заети през цялото време.

Допадна ми, че ще бъда заета през цялото време. Исках да работя, да постигам разни неща, след като през последните две години бях лична робиня на Ник.

— Ще научиш много — увещаваше ме Джак. — Ще отговаряш за парите — застраховки, заплати, сметки по поддръжката. Освен това ще преговаряш относно договорите за различни услуги, ще купуваш оборудване и материали и ще работиш с агент по наемите и с помощник. Понеже си управител на място, ще живееш в едностаян апартамент в сградата. Обаче няма да си вързана в офиса непрекъснато... ще имаш много срещи навън. По-късно, когато си готова, може да се включиш и в търговската дейност, което ще ми бъде от помощ, понеже възнамерявам да отворя клон за строителство и може би...

— Кой ще ми плаща заплатата — ти или татко? — попитах подозрително.

Джак явно се засегна.

— Аз, разбира се. Татко няма нищо общо с управлението на моята компания.

— Собственик е на сградата — изтъкнах.

— Наета си от мен и от моята фирма... Повярвай ми, собственикът на Мейн 1800 не е единственият ми клиент. Ни най-малко — Джак ме изгледа с преувеличено търпение. — Помисли си, Хейвън. Ще бъде чудесно и за двама ни.

— Звучи страхотно — казах. — Много съм ти признателна. Но не мога да започна от върха, Джак. Нямам достатъчно опит. Пък и няма да говори добре и за двама ни, ако ми дадеш такава работа, без да съм го заслужила. Какво ще кажеш отначало да съм помощничка на управителя? Ще започна да се уча от най-ниското стъпало.

— Не се налага да го заслужаваш — възрази Джак. — Можеш да се възползваш от това, че си Травис.

— Щом съм Травис, два пъти по-важно е да го заслужи — отсякох.

Той ме погледна, поклати глава и промърмори нещо за либералните щуротии на янките.

— Знаеш, че така е най-разумно — усмихнах му се. — Справедливо е управител да стане човек, който наистина го заслужава.

— Това е бизнес, справедливостта няма нищо общо — заяви Джак.

В крайна сметка обаче се съгласи и каза, че ако наистина искам да започна от дъното, няма да ме спира.

— Отрежи я цялата — казах на Либърти, седнала в банята ѝ, увита в найлонова пелерина. — Писна ми от тази коса. Държи ми топло и се заплита, освен това никога не знам какво да я правя.

Исках нов външен вид за новата си работа. Тъй като преди Либърти бе работила като стилист, знаеше какво да направи. Каквато и прическа да ми измислеше, щеше да е по-хубава от сегашната.

— Може би трябва да го направим постепенно — предложи тя. — Да не се шокираш, ако отрежа твърде много изведнъж.

— Не, няма да можеш да я подариш, ако не е дълга поне двацет и пет сантиметра. Просто режи — щяхме да дарим дългата трийсетина сантиметра коса на програма, изработваща перуки за деца, оплешивели поради болест.

Либърти сръчно разреса косата ми.

— Ще се накъдри, когато я отрежа — каза тя. — Сега тежестта изправя кичурите.

Сплете косата ми и отрязва цялата плитка до тила. Държах широката плитка, докато Либърти донесе един найлонов плик, после пъгнах плитката вътре и го запечатах с целувка.

— Късмет на онзи, които я носи след мен.

Либърти напръска косата ми с вода и започна да ме обикаля от всички страни с един прав бръснач, филирайки кичурите, докато подът край нас не се осея с купчинки коса.

— Не се тревожи — успокои ме тя, когато забеляза, че разглеждам изпитателно един кичур, паднал върху найлоновия плик в скута ми. — Ще изглеждаш страхотно.

— Не се тревожа — отвърнах искрено. Пет пари не давах как ще изглеждам, стига да е различно.

Тя изсуши косата ми с кръгла четка, прокара пръсти през кичурите, за да ги раздели, и грейна доволно.

— Погледни.

Изправих се и се слисах — от приятна изненада — при вида на отражението си. Либърти ми беше направила дълги кичури направо през челото и къса прическа на пластове, чиито изострени крайчета леко се извиваха нагоре. Изглеждах стилно. Самоуверено.

— Дръзка е — казах, играейки си с кичурите.

— Можеш да подвиваш крайчетата навътре или навън — поясни Либърти. — Харесва ли ти?

— Много.

Либърти ме завъртя, за да може и двете да виждаме прическата в огледалото.

— Секси е — отбеляза тя.

— Мислиш ли? Надявам се да не е.

Тя ме изгледа изпитателно.

— Да, така мисля. Защо не искаш да изглеждаш секси? — попита.

— Подвеждаща реклама е.

Управителката, която Джак доведе от другия офис, се казваше Ванеса Флинт. Тя бе една от онези добре поддържани и организирани жени, които вероятно са изглеждали на трийсет и пет, когато са били на двасет и пет, и щеше да продължава да изглежда на трийсет и пет, дори когато прехвърли петдесет. Макар да имаше едва среден ръст, изглеждаше доста по-висока заради слабото си тяло и изправената си стойка. Имаше фино и спокойно лице, оброчено с гъста пепеляворуса коса. Възхищавах се на сдържаността, която носеше като закопчана до брадичката риза.

Гласът ѝ не беше много плътен, а мек и хладен, като увит в кадифе леден къс, но някак те принуждаваше да му обърнеш повече внимание, сякаш самият ти си лично отговорен Ванеса да бъде разбрана.

Отначало тя ми допадна. Поне така ми се искаше. Беше дружелюбна, състрадателна и когато излязохме да пийнем по нещо след първия си съвместен работен ден, аз неусетно ѝ доверих за проваления си брак и за развода си повече, отколкото трябваше. Ванеса обаче също се бе развела неотдавна, а понеже между бившите ни съпрузи имаше доста общи неща, беше ни приятно да съпоставим преживяванията си.

Шефката ми откровено сподели с мен притесненията си относно роднинската ми връзка с Джак и прямотата ѝ ми допадна. Уверих я, че нямам намерение да напредвам без никакви усилия, нито да припкам при Джак само защото ми е брат. Всъщност тъкмо обратното. Щях да

работя много повече, защото исках да докажа нещо. Тя явно остана доволна от сериозните ми изявления и заяви, че ще работим добре заедно.

И двете с Ванеса получихме жилище на Мейн 1800. Чувствах се малко виновна заради това, понеже знаех, че никоя друга помощничка на мениджър не би получила жилище, но отстъпих и позволих на Джек да ми направи този жест. Той настояваше, а истината беше, че се чувствах по-сигурно да живея толкова близо до брат си.

Изглежда всички, които работеха в представителството на Джек, бяха придобили неговия личен стил... Бяха по-спокойни и приветливи в сравнение с хората в нашия офис. Ванеса поддържаше строга дисциплина, което ще рече никакви петъци с небрежно облекло, а също и политика на „нулева толерантност към грешките“, макар така и да не го формулира с думи. Обаче явно всички я смятаха за добър шеф, строг, но справедлив. Бях готова да се уча от нея, да следвам примера ѝ. Мислех, че ще бъде страхотно ново влияние в живота ми.

Само че след броени дни си дадох сметка, че ме облъчва.

Тактиката ми беше позната, защото Ник бе правил същото много пъти. Човек, който обича да тормози другите или пък страда от нарцистично разстройство, трябва да държи жертвите си объркани, извадени от равновесие и непрекъснато неуверени в себе си. По този начин той — или тя — е в състояние да ги манипулира по-лесно. Облъчване е всичко, което те кара да се съмняваш в себе си. Например тиранинът заявява нещо, а когато ти се съгласиш с него, той опровергава първоначалното си твърдение. Или пък те кара да смяташ, че си изгубил нещо, макар че всъщност не е така, или те обвинява, че си забравил нещо, а всъщност изобщо не те е карал да го свършиш.

Притесняваше ме фактът, че явно аз бях единствената мишена на Ванеса. Като че ли никой друг нямаше проблем с нея.

Тя преместваше някоя папка, а после ме караше да я намеря, засилвайки напрежението, докато ровя да търся. Ако не успеех да я открия, ме обвиняваше, че съм скрила папката някъде. После пък я намираще на някое странно място, например под саксия върху шкафа или пък заклецена между принтера и бюрото ѝ. Създаваше у хората впечатлението, че съм разхвърляна и неорганизирана. А аз не разполагах с доказателство за това, че ми е напакостила. Единственото

нещо, което ми помагаше да не се усъмня в себе си, бе собственият ми колеблив здрав разум.

Настроенията и молбите на Ванеса бяха непредсказуеми. Научих се да съхранявам цялата информация, след като веднъж ме накара да напиша три варианта на едно писмо, а после реши, че първият е бил най-удачен, след като вече го бях изтрила. Викаше ме на събрание в един и половина, а когато отидех, се оказваше, че съм закъсняла с половин час. Кълнеше се, че ми е казала за един часа и че явно не съм слушала внимателно.

Ванеса се постара да разбере, че години наред е имала асистентка на име Хелън, която щяла да вземе на новата си работа, само че аз вече съм била назначена на мястото. И през ум не ми беше минало, че съм прекъснала дългогодишно колегиално сътрудничество и че съм отнела от някого поста, който е заслужавал. Когато Ванеса ме накара да се обадя на Хелън, която все още работеше в стария ѝ офис, за да взема името и номера на любимата маникюрстка на Ванеса, се възползвах от възможността да се извиня на Хелън.

— Боже, не се извинявай — отговори ми тя. — Това е най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

На мига ми се прииска да напусна. Само че нямаше мърдане и двете с Ванеса прекрасно го знаехме. С оскъдния ми професионален опит не бих могла да си позволя да напусна една работа малко след като съм постъпила на нея. А и не знаех кога ще успея да си намеря нещо друго. И дума не можеше да става да се оплаквам от Ванеса — щях да изглеждам като примадона, като параноичка или като двете едновременно. Затова реших, че ще остана една година. Щях да направя контакти и сама да си намеря пътя.

— Защо е избрала точно мен? — попитах терапевтката си Сюзан, след като ѝ описах положението с Ванеса. — Можеше да си набележи за мишена когото и да било в офиса. Да не би да излъчвам някакви сигнали на жертва или нещо подобно? Слабохарактерна ли изглеждам?

— Не ми се вярва — мрачно отвърна Сюзан. — Всъщност Ванеса най-вероятно те възприема като заплаха. Като човек, когото трябва да подчини и да неутрализира.

— Аз — заплаха? — поклатих глава. — Не и за човек като Ванеса. Тя е самоуверена и организирана. Тя е...

— Самоуверените не тормозят никого. Обзалагам се, че привидната самоувереност на Ванеса е просто формална. Фалшива маска, с която прикрива недостатъците си — Сюзан се усмихна на скептичното ми изражение. — Да, ти би могла да бъдеш огромна заплаха за един неуверен човек. Ти си умна, образована, красива... и още една дреболия — фамилното ти име. Ако подчини човек като теб, с това ще засили усещането си за превъзходство.

Първият петък, след като започнах работа в „Травис Мениджмънт Сълушънс“, Джак се приближи до тесния ми кабинет със стъклени стени, с една торба, вързана с панделка.

— Заповядай, нещо дребно, с което да отбележим първата ти работна седмица — подаде ми я той над планината от листове върху бюрото ми.

Отворих торбата и извадих отвътре куфарче от шоколаденокафява кожа.

— Джак, много е красиво. Благодаря ти.

— Довечера излизаш с мен и с Хайди — осведоми ме Джак. — Това е втората част от празненството.

Хайди бе една от жените в харема на Джак, с които той излизаше. Тъй като съвсем открито им бе дал да разберат, че не иска да се обвързва, явно никоя от тях нямаше към него никакви претенции.

— Не искам да ви се натрапвам — казах.

— Няма да ни пречиш — увери ме той. — Пък и бездруго почти не се забеляваш, какъвто си дребосък.

Завъртях очи безпомощно, защото отдавна се бях примирила с неизбежния факт, че ще бъда обект на шегите на своите братя дългучи.

— Изморена съм — възпротивих се аз, — повярвай ми, не съм в настроение да се веселя с теб и с Хайди. Сигурно ще сдам багажа още след първото питие.

— Тогава ще те кача на такси и ще те изпратя вкъщи — Джак ме изгледа непреклонно. — Ще те изнеса на ръце оттук, ако се наложи, Хейвън. Сериозно ти казвам.

Макар да знаех, че никога не би ме принудил, пребледнях и се сковах на стола. Искаше ми се да му кажа „Не ме докосвай“, обаче

думите оставаха затворени зад зъбите ми и се мятаха вътре като птици в клетка.

Джак примигна изненадано и впери поглед в мен.

— Ей... Само се пошегувах, миличка. За Бога, не ме гледай така. Чувствам се адски виновен, а дори не знам защо.

Насилих се да се усмихна и се постарях да се отпусна.

— Извинявай, лоши спомени — помислих си, че Ник не би искал да изляза тази вечер, да се забавлявам, да се срещам с хора, а би предпочел да си остана у дома, изолирана. И точно затова реших, че ще изляза напук на него.

— Добре — чух се да казвам. — Може за малко. Може ли да дойда, облечена така? — носех черно поло, обикновена пола и лачени обувки.

— Разбира се, барът е съвсем непретенциозен.

— Значи не е бар от типа, където отиваш да се запознаваш с хора?

— Не, хората се отбиват там след работа, за да пийнат нещо и да се отпуснат. След това отиваш в друг бар, където хората ходят да се запознават. И ако там срещнеш някой готин тип, отиваш в тих бар, където обикновено се отбиват двойките, преди да си легнат, и ако се получи, водиш новия си приятел у дома.

— Струва ми се доста работа.

Ванеса се приближи до вратата на кабинката ми — слаба, безупречна, овладяна.

— Интересно — каза тя, местейки поглед от Джак към подаръка върху бюрото. Озадачи ме сърдечната ѝ усмивка. — Е, мисля, че заслужаваш награда, Хейвън... Тази седмица се справи прекрасно.

— Благодаря — бях учудена и признателна, че ме хвали пред брат ми.

— Разбира се, ще трябва да поработим над умението ти да уплътняваш времето си по-ефикасно — додаде, тя усмихнато и намигна на Джак. — Някой обича да праща имейли на приятели, когато би трябвало да работи.

Не беше вярно и аз се вбесих, но не можех да споря с нея пред Джак.

— Не знам откъде си останала с такова впечатление — отвърнах кротко.

Ванеса се засмя мило.

— Забелязах как свиваш прозореца винаги когато минавам наблизко — отвърна тя. После се обърна към Джак: — Правилно ли чух, че се уговаряте да излизате?

Изстинах, когато си дадох сметка, че иска да поканим и нея.

— Да — небрежно потвърди Джак. — Имаме нужда да прекараме малко време заедно като семейство.

— Много хубаво. Е, аз ще си бъда у дома, ще си почивам и ще се готвя за следващата седмица — тя ми намигна. — Не прекалявай с купоните, Хейвън. В понеделник ще ми трябваш на пълни обороти.

С което намекваше, че досега не съм работила на пълни обороти, помислих си мрачно.

— Приятен уикенд — пожелах ѝ аз и затворих лаптопа си.

Джак беше прав — барът наистина беше непретенциозен, макар че паркингът приличаше на изложение на скъпи автомобили. Вътре беше модерно, съвсем не романтично и претъпкано, имаше тъмна ламперия и ниски лампи. Приятелката на Джак, Хайди, ми допадна — беше шумна и весела.

Беше една от онези зимни вечери, когато времето в Хюстън не можеше да реши какво иска да прави. От време на време преваляваше, а косите пориви на вятъра ни връхлитаха под чадъра, докато Джак ни въвеждаше вътре. Явно бе редовен посетител — познаваше охранителя, двама от барманите, няколко келнерки и почти всички, които минаха покрай малката ни маса. Представи ме на несекваща върволица от отрудени жители на Хюстън, които нямаха търпение да се доберат до първия си петъчен коктейл.

Няколко пъти Хайди ме смушка под масата, когато при нас спираше някой хубавец.

— Сладък е, нали? Познавам го, мога да ти уредя среща. Ами онзи там, и той е сладък. Кой ти харесва повече?

— Благодаря — оцених усилията ѝ аз. — Обаче все още не съм преодоляла развода.

— О, трябва веднага да си намериш някой за утеха — посъветва ме Хайди. — Тези връзки са най-готини.

— Така ли?

— Мъжете не възнамеряват да се задълбочават, понеже всички знаят, че няма да се впуснеш в друга връзка веднага след развода. Искат просто да са сред избраниците, когато отново започнеш да правиш секс. Сега е моментът да експериментираш, мила!

— Светът е моята епруветка — казах аз и вдигнах чаша.

След като бавно изпих коктейл и половина мартини с водка, бях готова да се прибирам. Барът се пълнеше още повече и групите хора, които минаваха покрай масата ни, ми приличаха на плувачи срещу течението съомги. Погледнах към Джак и Хайди, които явно не бързаха за никъде, и усетих самота, каквато човек изпитва в пълно с хора помещение, където всички явно си прекарват прекрасно.

— Ей, вие двамата... Аз тръгвам.

— Не може — намръщи се Джак. — Още няма осем.

— Джак, изпих две питиета и се срещнах с триста двамайсет и осем човека — замълчах и се усмихнах на Хайди: — Включително и с няколко евентуални кандидати за утешителна връзка.

— Ще те запозная с някой от тях — въодушевено обеща Хайди. — Ще излезем на среща четиримата заедно!

„Когато адът и половината Тексас замръзнат“, помислих си аз, но се усмихнах.

— Звучи страхотно. Да поговорим по-късно. Довиждане на всички.

Джак понечи да се изправи.

— Ще ти помогна да си хванеш такси.

— Не, не... остани с Хайди. Ще помоля някой от охраната да ми помогне — поклатих раздражено глава, защото той продължи да стърчи с притеснен вид. — Мога да намеря изхода и да си взема такси. Всъщност Мейп 1800 е съвсем близо, мога дори да се прибера пеша.

— Дори не си го помисляй — каза той.

— Не възнамерявам да вървя, просто изтъкнах, че... Няма значение. Приятно прекарване.

Изпитвайки облекчение при мисълта, че ще се прибера у дома и ще сваля обувките си на високи токове, се гмурнах в тълпата от бутачи се тела. Задушавях се сред толкова много хора.

— Не мисля, че става дума за чиста фобия — заключи Сюзан, когато споделих опасението си, че развивам секс фобия. — Това би означавало да поставим усещането на нивото на разстройство, а аз не

съм убедена, че проблемът е толкова дълбоко вкоренен. Всъщност след нещата, които си преживяла с Ник, подсъзнанието ти си казва: „Ще свържа противоположния пол с усещането за тревога и неприязън, за да не допусна да бъда наранена отново“. Трябва само да промениш нагласата си.

— Е, в такъв случай наистина бих искала да променя нагласата си, понеже не мисля, че мога да стана гей.

— Не е нужно да ставаш гей — усмихна се Сюзан. — Трябва просто да намериш подходящия мъж. Ще се получи, когато си готова.

Обръщайки поглед назад, ми се искаше да съм правила секс с някой преди Ник, да имам някакви положителни асоциации, които да ми помогнат да се върна в играта, така да се каже. Мрачно се запитах с колко ли мъже трябва да си легна, преди отново да започне да ми харесва. Не ме биваше с придобитите вкусове.

Хората се промъкваха покрай бара. Всяко високо столче беше заето, стотици питиета бяха поднесени върху лъскавата мозайка на масите. Нямаше друг начин да стигна до изхода, освен да се оставя на потока хора да ме отнесе. Коремът ми се стягаше от отвращение всеки път, когато усетех анонимния допир до нечие бедро, до нечий корем или нечия ръка. За да се разсея, се опитах да преценя с колко човека е превишена безопасната бройка посетители, определена от противопожарните правила.

Някой в тълпата се спъна или залитна. Последва ефектът на доминото и хората започнаха да падат един след друг, докато не усетих нечие рамо да се удрия в моето. Инерцията ме изтласка към редицата столове покрай бара и стана причина да изпусна чантата си. Щях здравата да се блъсна в бара, ако някой, седнал там, не се бе пресегнал, за да ме задържи.

— Извинете, госпожо — провикна се някой от тълпата.

— Няма нищо — задъхано отговорих, търсейки чантата си.

— Оставете на мен — обади се мъжът от високото столче до бара и се наведе да я вдигне.

— Благодаря.

Когато непознатият се изправи и ми подаде чантата, очите ми срещнаха две сини очи и всичко останало изчезна — шумотевницата на гласовете, музиката, всяка стъпка, примигване, дихание, туптене на

сърце. Познавах само един човек, чиито очи имаха такъв цвят. Ослепително син. Синеокият дявол.

Не успях да реагирам навреме, защото се опитвах да накарам сърцето си отново да затупти, а после пък затуптя твърде бързо, твърде силно. Мислех само за това, че последния — и единствен — път, когато бях видяла Харди Кейтс, двамата бяхме в страстна прегръдка във винарната на къщата ни.

ШЕСТА ГЛАВА

Хората ме притискаха отзад, опитвайки се да привлекат вниманието на бармана. Щяха да ме стъпчат. Мърморейки, Харди Кейтс ме поведе към високото столче, на което седеше. Бях твърде замаяна, за да се възпротивя. Кожената седалка бе затоплена от тялото му. Той остана прав, сложил едната си ръка на барплота, а другата — на облегалката на стола ми, за да ме предпази. За да ме вкара в капан.

Харди бе станал малко по-слаб, отколкото го помнех, малко по-улегнал, по-овладян. Отиваше му видът на опитен човек, най-вече защото някъде дълбоко в тези очи все още се спотайваше опасната покана за игра. Той притежаваше мъжка самоувереност, която бе хиляди пъти по-въздействаща от неподплатената с нищо красота. Идеалната красота би могла да остави човек равнодушен, но тази сексапилна харизма направо ти подкосяваше коленете. Изобщо не се съмнявах, че всяка жена в бара си умираше за него.

Всъщност точно зад очертанието на рамото му видях дългокраката блондинка на съседния стол, която ме измерваше с гневен поглед. Бях се спънала и буквално бях налетяла върху тях наскреда разговора им.

— Госпожице Травис — Харди ме погледна така, сякаш не можеше да повярва, че съм там. — Извинете, исках да кажа госпожо Танър.

— Не, аз... отново съм Травис — дадох си сметка, че пелтеча, и добавих смело: — Разведена съм.

Единствената промяна на изражението му беше лекото разширяване на невероятно сините очи. Той взе питието си и отпи голяма глътка. Когато отново спря погледа си върху мен, имах чувството, че вижда дълбоко вътре. Силно се изчервих, защото си спомних винарната.

Блондинката продължаваше да ме гледа злобно. Смутено направих знак към нея и избъбрих:

— Извинете, не исках да ви прекъсвам. Не исках... Моля, продължавайте... Радвам се, че се видяхме, господин...

— Харди. Нищо не прекъсваш. Не сме заедно — той погледна назад и жълтеникавата светлина в бара се плъзна по гъстата му и лъскава тъмна коса. — Извинете — каза той на жената, — трябва да се видя с една стара приятелка.

— Разбира се — усмихна се тя и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

Харди се обърна към мен и изражението на жената се промени. Погледът, с който ме удостои, направо можеше да ме убие.

— Не искам да ти сядам на мястото — казах аз и понечих да се плъзна от стола. — Тъкмо си тръгнах. Тук е твърде претъпкано... — затаих дъх, когато кракът ми докосна неговия, и побързах отново да се кача на столчето.

— Почакай малко, скоро ще се поизпразни — увери ме Харди. Даде знак на бармана, който се появи с чудодейна бързина.

— Да, господин Кейтс?

Харди ме погледна, извил едната си вежда.

— Какво ще пиеш?

Искаше ми се да му кажа, че наистина трябва да тръгнам, но вместо това отговорих:

— „Д-р Пепър“, моля.

— „Д-р Пепър“ с допълнително черешки — поръча той на бармана.

— Откъде знаеш, че обичам мараскино? — попитах учудено.

Устните му бавно се извиха в изгаряща усмивка. За миг забравих да дишам.

— Просто предположих, че си човек, който обича да си взема допълнително.

Беше твърде едър. И прекалено наблизко. Все още не се бях отървала от навика да преценявам мъжете по това колко могат да ми навредят. Ник ми бе направил синини и едно счупване, но този мъж можеше да убие човек с един замах. Съзнавах, че човек като мен с целия си товар от миналото и с евентуалната си секс фобия няма работа край Харди Кейтс.

Ръцете му все още бяха от двете ми страни — на бара и на облегалката. Усетих напрежението на противоположни импулси —

желанието да се дръпна от него и привличането, което се разискряше и ме боцкаше отвътре. Сребристосивата му вратовръзка бе разхлабена, горното копче на ризата беше разкопчано и отдолу съвсем малко се показваше бяла фланелка. Кожата на шията му беше гладка и загоряла. Зачудих се какво ли е тялото му на допир под пластове памук и вълна, дали е толкова стегнато, колкото го помнех. Смесвица от любопитство и ужас ме накара да се размърдам на стола.

Извърнах се признателно, когато барманът донесе питието ми — висока чаша с искрящ „Д-р Пепър“. Отгоре плуваха яркочервени черешки. Взех една и със зъби дръпнах плода от дръжката. Топчестата и лепкава черешка се търкулна сладостно по езика ми.

— Сама ли си тук, госпожице Травис? — попита Харди.

Много мъже с неговия ръст имат неуместно тънки гласове, но неговият беше плътен, отекваше в широките му гърди.

Поколебах се дали да не му кажа да ме нарича с малкото ми име, но трябваше да запазя всяка преграда помежду ни, колкото и да е тънка.

— Дойдох с брат си Джак и с приятелката му — отговорих. — Сега работя за него. Той има компания за управление на недвижима собственост. Празнуваме първата ми работна седмица — взех си още една черешка и я изядох бавно, а Харди ме наблюдаваше изцяло погълнат от мен и някак изцъклено. — Като малка направо не можех да им се наситя — обясних. — Крадях буркани с мараскино от хладилника. Ядях плодовете като бонбончета, а сока изсипвах в кокаколата си.

— Сигурен съм, че си била голяма сладурана. Мъжко момиче.

— Да, мъжко момиче — потвърдих. — Искях да съм като братята си. Всяка година молах Дядо Коледа да ми донесе комплект с инструменти.

— И той донесе ли ти?

Поклатих глава с тъжна усмивка.

— Само много кукли. Балетни роклички. Детска фурна — прокарах още една черешка с глътка от коктейла. — Най-накрая леля ми ми подари един детски комплект с инструменти, но се наложи да го върна. Майка ми заяви, че не е подходящ подарък за момиченца.

Тъгълчето на устата му потрепна.

— И аз никога не получавах каквото исках.

Зачудих се какво ли е искал, само че и дума не можеше да става да навлизаме в лични истории. Потърсих някаква обикновена тема. Нещо, свързано с работата.

— Как върви твоят бизнес с подобряването на ефективността на нефтодобива?

Бях чувала, че Харди и още няколко човека са основали малка компания за подобряване на ефективността на добива на нефт, която действа на вече разработени и дори изчерпани от големи компании нефтени полета. С помощта на специализирани техники за добив компанията на Харди откриваше останали залежи, наречени „неоползотворени печалби“. Много пари можеха да се направят по този начин.

— Добре се справяме — отвърна той нехайно. — Купихме си разрешения за работа в някои вече разработени полета и постигнахме добри резултати с инжектирането на въглероден двуокис. Освен това купихме част от един неразработен терен в Залива — доста ще капне от него — наблюдаваше ме, докато пиех коктейла си. — Подстригала си си косата — тихо отбеляза Харди.

Вдигнах ръка и прокарах пръсти през късите кичури.

— Пречеше ми.

— Красива е.

От толкова отдавна не бях получавала комплимент, че онемях.

Харди ме наблюдаваше втренчено.

— Не допусках, че ще имам възможност да ти го кажа, но онази нощ...

— Предпочитам да не говоря за това — побързах да го прекъсна. — Моля те.

Харди се подчини и замълча.

Погледът ми спря на ръката му върху плота. Беше умела ръка с дълги пръсти, ръка на работник. Ноктите му бяха изрязани почти до живеца. Поразиха ме малките звездовидни белези по някои от пръстите му.

— От какво са тези белези? — попитах.

Той сви леко ръка.

— Като момче след училище и през лятото правех огради. Опъвах бодлива тел за местните фермери.

Трепнах от болка, като си представих как острата тел се влива в пръстите му.

— И си го правил с голи ръце?

— Да, докато вече можех да си позволя ръкавици.

Каза го съвсем сухо, но мен ме прободеше срам, когато си дадох сметка колко различно е било моето привилегировано детство. Запитах се каква ли амбиция и предприемчивост са му били нужни, за да се издигне от живота в паркинга на каравани, от алуминиевото гето, до позицията, която си бе извоювал в петролния бизнес. Не бяха много хората, способни на това. Нужно бе да се трудиш здраво. И трябваше да бъдеш безмилостен. По отношение на него можех да повярвам, че е такъв.

Погледите ни се срещнаха, спряха се един върху друг, приковаха се и разтърсилото ни електричество едва не ме събори от столчето. Цялата пламнах — под дрехите, в обувките — и в същото време усетих студена тръпка от нервност. Никога не ми се бе искало да се махна от никого толкова бързо.

— Благодаря за питието — казах, тракайки със зъби. — Трябва да тръгвам... Аз... Приятно ми беше да се видим... успех с всичко.

Станах от стола си и с облекчение установих, че тълпата е оредяла и че мога да се промъкна до изхода.

— Ще те изпратя до колата ти — каза Харди и остави сметката на плота. Взе сакото на деловия си костюм.

— Не, благодаря. Ще взема такси.

Той обаче въпреки това тръгна с мен.

— Ще заемат мястото ти на бара — промърморих.

— Винаги мога да си намеря друго място — усетих непринудения натиск на ръката му на кръста си и инстинктивно се отдръпнах. Той веднага свали ръката си.

— Изглежда все още вали — отбеляза. — Имаш ли горна дреха?

— Не, но няма проблем — промълвих. — Нямам нищо против да се понамокрям.

— Може ли да те откарам до някъде? — тонът му бе станал много мек, сякаш бе доловил растящото ми напрежение, макар да не разбираше причината.

Силно поклатих глава.

— Таксито ще свърши работа.

Харди каза няколко думи на един от портиерите, който пристъпи напред на тротоара.

— Можем да почакаме вътре, докато пристигне кола — предложи Харди.

Аз обаче не можех да чакам. Трябваше да избягам от него. Близостта му ме изпълваше с такова мъчително безпокойство, че се боях да не получа пристъп на паника. Челюстта ми трепереше отстрани без всякаква причина, ребрата ме боляха там, където ме бе ритнал Ник, макар отдавна да бяха заздравели. Старите рани напомнях за себе си. „Ще уволня терапевтката си — помислих си. — Не би трябвало да съм толкова откачена след толкова много консултации с нея“.

— Мъчителен развод? — попита Харди и погледът му се спусна към ръцете ми. Дадох си сметка, че стискам неистово чантата си.

— Не, разводът беше чудесен — отговорих. — Бракът беше ужасен — насилих се да се усмихна. — Трябва да тръгвам. Пази се.

Не можех да остана повече в бара и се втурнах навън, макар че таксито още не бе пристигнало. Стоях под лекия дъждец като пълна глупачка и дишах учестено, обгърнала тялото си с ръце. Имах усещането, че кожата ми е твърде тясна за тялото, все едно съм пристегната с нея. Някой се приближи зад гърба ми и понеже косъмчетата на тила ми настръхнаха, разбрах, че Харди ме е последвал.

Без да продума, той ме наметна със сакото си, загърна ме с меката вълна с копринена подплата. Усещането бе толкова невероятно приятно, че потръпнах. Уханието му ме обгърна отвсякъде — слънчевият и мек мирис, който така и не бях забравила... Боже, беше толкова приятно! Успокоително и вълнуващо едновременно. Феромони от световна класа. Искеше ми се да мога да взема сакото му у дома.

Не него, само сакото му.

Обърнах се към него, към искрящите върху гъстата му коса дъждовни капчици. Водата се стичаше на тънки хладни струйки по лицето ми. Той се движеше бавно, сякаш се боеше, да не би да ме стресне с някое рязко движение. Усетих как едната му длан обхваща лицето ми отстрани, как палецът му трие дъждовните капки по бузата ми, сякаш са сълзи.

— Бих попитал дали може да ти звънна — чух го да казва, — но мисля, че знам отговора.

Ръката му се плъзна по шията ми и я погали с opakото на пръстите. Зашеметена си помислих, че той ме докосва, но в онзи момент не ми пукаше. Стоях под дъжда, загърната в сакото му, и това бе най-приятното усещане от година насам.

Главата му се наведе над моята, но той не се опита да ме целуне, а само стоеше и се взираше в лицето ми, а аз вдигнах поглед към наситеното синьо. Връхчетата на пръстите му опипаха долната страна на челюстта ми и се плъзнаха нагоре по бузата. Палецът му бе леко мазолест, грапав като котешко езиче. Пламнах ужасена, когато си представих какво ли ще е усещането, ако той...

Не.

Не, не... ще са ми нужни много години терапия, преди да съм готова за това.

— Дай ми телефона си — промърмори той.

— Не е добра идея — успях да отвърна.

— Защо?

„Защото не бих могла да се оправя с теб“, помислих си, но вместо това казах:

— Семейството ми не те харесва.

Харди се ухили без капчица съжаление и белите му зъби проблеснаха на фона на загорялото му лице.

— Не ми казвай, че още ми се сърдят заради онази дребна сделка.

— Семейство Травис са малко докачливи. Освен това — близнах една дъждовна капка от ъгълчето на устата си и погледът му бдително проследи движението, — не съм заместител на Либърти.

Усмивката на Харди изчезна.

— Ти не можеш да бъдеш ничий заместител. А и онази история приключи отдавна.

Дъждът се усили, косата му стана тъмна и лъскава като козина на видра, а миглите му щръкнаха над наситеносините очи. Изглеждаше добре мокър. Дори миришеше приятно — на чиста кожа и на мокър памук. Под мъглата на капчиците кожата му изглеждаше топла. Всъщност, докато стояхме там, заобиколени от града, от водите струи и

от спускащата се нощ, той ми се стори единственото топло нещо на света.

Без да променя суровото си изражение Харди отметна от бузата ми една мокра къдрица и после още една. Въпреки ръста и силата си ме докосваше с нежност, на която Ник никога не би бил способен. Стояхме толкова близо един до друг, че виждах структурата на гладко избръснатата му кожа и знаех, че ще бъде прелестно да я усещам с устните си. Изпитах остра и приятна болка някъде под гръдния кош. Замислих се с копнеж колко ми се иска да бях тръгнала с него през онази нощ на сватбата, за да пием шампанско на светлината на пълната есенна луна. Както и да бе свършила тази история, искаше ми се да я бях преживяла.

Ала вече бе късно. Много, много късно.

Таксито пристигна.

Лицето на Харди остана надвесено над моето.

— Искам да те видя отново — тихо каза той.

Вътрешностите ми се превърнаха в един мини Чернобил. Не разбирах себе си, не проумявах защо толкова много искам да остана с него. Всеки разумен човек знаеше, че Харди Кейтс не се интересува истински от мен, а се опитва да подразни семейството ми и да привлече вниманието на снаха ми. И ако за да го постигне, трябваше да изчука една жена от противниковия лагер, толкова по-добре. Той беше хищник и аз трябваше да се махна от него за собствено добро.

Затова замаскирах паниката си с презрителна усмивка и го изгледах така, сякаш исках да кажа: „Няма да ти мине номерът, приятелче“.

— Ще ти хареса да прекараш някой от семейство Травис, нали? — още докато изричах думите се свих вътрешно заради преднамерената си грубост.

Харди отвърна с дълъг поглед, който изпържи всяка клетка в мозъка ми. И после отговори:

— Само една малка Травис.

Пламнах. Усетих как се стягам на места, където дори не подозирах, че имам мускули. И се смаях, че краката ми все още се движат, когато се запътих към таксито и се качих.

— Къде живееш? — попита Харди и аз му казах като пълна глупачка. Той подаде на шофьора една двайсетачка — прекалено

голяма сума, понеже Мейн 1800 бе само на няколко пресечки. — Внимавай как караш! — поръча той, сякаш бях от някаква чуплива материя, която щеше да се строши при първата неравност по пътя.

— Добре, господине!

Едва когато таксито потегли, си дадох сметка, че все още съм наметната със самото му.

Най-нормалното нещо би било веднага да дам самото на химическо чистене и в понеделник да изпратя някой да го занесе на Харди.

Обаче понякога нещата не се случват, както е нормално. Понякога лудостта е твърде приятна, за да ѝ устои човек. Затова през целия уикенд задържах самото, без да го дам на почистване. Току отскачах при него и вдъхвах дълбоко мириса му. Това проклето сако, пазещо аромата на Харди Кейтс, бе като наркотик. Най-накрая се предадох и го поносих няколко часа, докато гледах някакъв филм на дивиди.

След това звъннах на приятеля си Тод, който неотдавна ми бе простил, задето не съм му се обаждала от месеци, и му обясних какво е положението.

— Имам връзка с едно сако.

— Да не би да е имало разпродажба в „Найман“?

— Не, не е мое, а на един тип — след това му разказах за Харди Кейтс и дори му описах какво се е случило на сватбата на Гейдж и на Либърти почти две години по-рано, а после му разказах и случилото се в бара. — Така че просто облякох самото и изгледах един филм. Всъщност и сега съм с него. Много ли е откачено? Колко според теб по скалата от едно до десет?

— Зависи. Кой филм гледа?

— Тод! — възразих аз, защото исках да ми отговори сериозно.

— Хейвън, не искай от мен да определя докъде се простират границите на нормалното. Знаеш от какви хора съм възпитан. Веднъж баща ми залепи на своя картина няколко от срамните си косми и после я продаде за един милион долара.

Винаги съм харесвала бащата на Тод, Тим Фелан, обаче никога не съм разбирала изкуството му. Най-доброто обяснение, което съм

чувала, бе, че Тим Фелан е революционен гений, чиито скулптури взривяват конвенционалните концепции в изкуството и излагат обикновени материали като дъвки и хартиено тиксо в нов контекст.

Като дете често си блъсках главата над объркващата размяна на ролите в семейство Фелан, в което родителите приличаха на деца, а единственото им дете Тод бе поело ролята на възрастен.

Единствено по настояване на Тод семейството спазваше обичайното време за хранене и спане. Той ги мъкнеше на родителски срещи, въпреки че те не уважаваха системата на училищните оценки. Тод обаче не успя да промени откачения начин, по които украсяваха дома си. Понякога господин Фелан минаваше по коридора, спираше да скицира или да нарисува нещо на стената и просто си продължаваше. Къщата им беше пълна с безценни графити. А по време на празници госпожа Фелан провесваше от тавана коледното дръвче, което наричаха бодхи.

Сега Тод вече бе изключително преуспял вътрешен дизайнер най-вече поради способността му да проявява творчество, без да стига прекалено далеч. Баща му презираше работата му, което пък доставяше огромно удоволствие на Тод. В семейство Фелан, каза ми веднъж Тод, бежовото се смятало за крайна проява на неуважение.

— Е, може ли да дойда и да го помириша? — попита Тод, връщайки се отново на темата за самото.

— Не — ухилих се широко аз, — понеже ще поискаш да си го вземеш за себе си, а утре трябва да го връщам. Но дотогава разполагам поне с още дванайсет часа.

— Мисля, че тази седмица трябва да говориш със Сюзан защо толкова се боиш от мъж, към когото изпитваш влечение, че си в състояние да галиш единствено самото му. Когато не е облечено на гърба му.

Тутакси заех отбранителна позиция:

— Вече ти казах, че той е враг на семейството ми и...

— Глупости — прекъсна ме Тод. — Не беше никакъв проблем за теб да изпратиш семейството си по дяволите, когато искаше да бъдеш с Ник.

— Да, но се оказа, че са били прави за него.

— Няма значение. Имаш правото да бъдеш с всеки мъж, който ти харесва. Не мисля, че се страхуваш от реакцията на семейството си.

Тук става дума за друго — дълга замислена пауза, после Тод ме попита внимателно: — Толкова ли беше зле с Ник, миличка?

Никога не бях казвала на Тод, че мъжът ми е проявявал физическо насилие. Засега не бях в състояние да разговарям за това с други хора, освен с Гейдж, Либърти и терапевтката си. Загрижеността в гласа на Тод едва не стана причина да рухна. Понечих да отговоря, но мина цяла вечност, докато успея да изтръгна някакъв звук от гърлото си.

— Да — прошепнах най-накрая. Очите ми се напълниха със сълзи и аз ги изтрих с длан. — Беше доста зле.

Сега бе ред на Тод да изчака малко, преди да бъде в състояние да говори.

— Мога ли да направя нещо? — попита той.

— Вече го правиш, ти си най-добрият ми приятел.

— Винаги.

Знаех, че е искрен. И си казах, че приятелството е нещо много по-благонадеждно и по-трайно от любовта.

СЕДМА ГЛАВА

Когато се освободеше апартамент в Мейн 1800, никога не оставаше празен дълго, въпреки че струваше няколко милиона долара. Независимо дали апартаментът ти е деветдесет квадрата — като моя приятно уютен мениджърски апартамент, — или пък беше триста квадратни метра, отгук се разкриваше най-прекрасната гледка в Хюстън. Освен това човек денонощно имаше на разположение портиер и камериер, дизайнерски кухни от гранит и кварц, осветителни тела от стъкло от Мурано, бани с травертинови подове и големи римски вани, дрешници, в които можеш да паркираш дори автомобил, и членство в клуба на шестия етаж, който разполагаше с басейн с олимпийски размери, фитнес център и личен треньор.

Въпреки всички тези удобства Гейдж и Либърти се бяха изнесли. На Либърти не ѝ допадаше особено да живее във висока сграда, освен това двамата с Гейдж бяха единомушни, че Матю и Карингтън трябва да отраснат в къща с двор. Имаха ранчо на север от Хюстън, но то бе твърде далеч от града и от офиса на Гейдж, за да бъде основното им жилище. Затова си бяха намерили място в квартал Тангълуд и си бяха построили там къща в европейски стил.

След като апартаментът се изпразни, нашата брокерка по наемите Саманта започна да води евентуални купувачи. Само че преди някой да разгледа жилище в Мейн 1800, Саманта трябваше да получи уверение от банка или от адвокатска кантора, че доходите му са законни.

— Направо няма да повярваш колко откачалки искат просто да надникнат в голям и луксозен апартамент.

Освен това ми каза, че около една трета от обитателите на нашата сграда са платили за апартаментите си в брой, че поне половината са изпълнителни директори на компании и че почти две трети от тях са „новобогаташи“.

Около седмица след като изпратих почистеното сако на Харди в офиса му, ми се обади Саманта. Звучеше напрегната и разсеяна.

— Хейвън, днес няма да успея да дойда. През уикенда баща ми получи болки в гърдите, постъпи в болницата и ще му правят изследвания.

— О, много съжалявам. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да — Саманта изстена. — Би ли съобщила на Ванеса вместо мен. Чувствам се ужасно. Тя ясно даде да се разбере, че трябва да я предизвестяваме двайсет и четири часа предварително, преди да отсъстваме.

— Ванеса не е на работа — напомних ѝ аз, — нали удължи уикенда си?

Доколкото знаех, Ванеса имаше връзка от разстояние с някакъв тип от Атланта и ходеше при него веднъж месечно. Не казваше на никого как се казва той, нито с какво се занимава, но ми беше намеждала многозначително, че е богат и влиятелен и че, разбира се, тя го върти на пръста си.

Пет пари не давах с кого излиза Ванеса, но се постарях да проявя интерес, за да не се засегне. Шефката ми явно очакваше да съм очарована от битовите подробности в живота ѝ. Понякога разказваше едни и същи истории по два-три пъти, например как попаднала в задръстване, как масажистката я похвалила, че е в страхотна форма, макар да ѝ напомнях, че вече ми ги е разказала. Сигурна бях, че го прави нарочно, макар да не разбирах каква е причината, нито пък защо аз май бях единствената, с която постъпваше по този начин.

— Има ли нещо друго, Сам? — попитах.

— Наистина ще ти бъда адски признателна, ако отидеш на компютъра ми и принтираш последния маркетингов план за господин Травис — ще се отбие днес и наистина трябва да го види.

— Ще се постарая да го получи — уверих я.

— И още нещо. В девет часа един човек ще дойде в офиса, за да разгледа апартамента. Би ли го развела вместо мен? Извини му се, че не мога да присъствам, но му кажи, че може да ме намери на мобилния, ако има въпроси.

— Разбира се. Той отговаря ли на изискванията?

— Толкова, че направо ми се вие свят, когато съм в една стая с него — драматична въздишка. — Неженен и мангизлия. По дяволите! Наистина очаквах с нетърпение този оглед. Единственото нещо, което ме радва, е, че Ванеса също няма да го види.

Изкисках се.

— Ще се постарая да му кажа няколко хубави думи за теб.

— Благодаря. И му дай номера на мобилния ми.

— Дадено.

Докато размишлявах над фразата „неженен и мангизлия“, по гръбнака ми пробяга странна тръпка и някак... веднага разбрах. Усетих. Знаех кой е господин Неженен и мангизлия и се запитах какво ли е намислил.

— Саманта, как се казва... — подех подозрително.

— Търсят ме по другата линия — каза тя. — Татко е, трябва да затварям.

Връзката прекъсна и аз затворих. Отидох до компютъра на Саманта и отворих файла с графика й точно когато портиерът звънна по интеркома.

— Саманта, господин Кейтс е във фоайето.

Подозрението ми се потвърди и дъхът ми секна. Бях едновременно слисана, притеснена и странно развеселена. Гласът ми звучеше странно в собствените ми уши.

— Саманта не е тук днес — казах на Дейвид. — Предай на господин Кейтс, че госпожица Травис ще му покаже жилището. Слизам след минутка.

— Добре, госпожице Травис.

Хвърлих един бърз и дискретен поглед в огледалцето на пудриерата си, сложих си малко розов балсам за устни и отметнах дългите кичури от челото си. Бях облечена с тъмнокафяв вълнен панталон и с подходящ пуловер с колани и с остро деколте. За съжаление този ден бях обула ниски обувки, за да ми бъде удобно. Ако знаех, че ще идва Харди Кейтс, щях да си обуя обувките с най-високия ток, за да не се извисява толкова над мен.

Прегледах файла на Саманта за Харди, бързо прехвърлих доклада за предварителна оценка и едва не припаднах, когато видях цифрите. Когато Харди каза, че компанията му се справя „добре“, явно беше пропуснал да спомене, че е на път да стане неприлично богат. Онзи терен в Залива, от който щяло „доста да капне“, явно се бе оказал много печеливш. Изключително печеливш.

Харди Кейтс беше на път да се превърне в една от големите риби в петролния бизнес. И аз несъмнено бях последният човек, който ще го

обвинява за това. Баща ми имаше сериозни връзки в петрола. Дори най-големият ми брат с неговата компания за алтернативна енергия не бе премахнал изцяло от дейността си изкопаемите горива. Въздъгнах, затворих папката и слязох с асансьора до фойето на жилищните етажи.

Харди седеше в черно кожено кресло близо до бюрото на портиера и разговаряше с Дейвид. Изправи се, когато ме видя, а на мен сърцето ми заби толкова силно, че главата ми се замая.

Лепнах си делово изражение и делова усмивка и протегнах ръка, когато стигнах до него.

— Господин Кейтс.

— Здравей, госпожице Травис.

Крепко и хладно ръкостискане помежду ни, застанали лице в лице. Все едно бяхме непознати. Само че в очите на Харди играеше пламъче, което накара кожата ми да пламне.

— Съжалявам, но Саманта не е тук тази сутрин — казах.

— Аз не съжалявам — той ме огледа бързо и подробно от глава до пети. — Благодаря, че ми върна сакото. Не е било нужно да го даваш на почистване.

Това вече привлече вниманието на Дейвид. Той ни огледа последователно с неприкрит интерес.

— Боя се, че ще бъда в състояние само да те заведа на първоначален оглед на апартамента — казах на Харди отривисто, — за да получиш представа как изглежда. Не съм брокер по наемите, така че единствено Саманта може да отговори на въпросите ти изчерпателно.

— Сигурен съм, че ще съумееш да отговориш на всичките ми въпроси.

Запътихме се към асансьора, от който излязоха две жени — едната по-възрастна, другата на моите години. Приличаха на майка и дъщеря, тръгнаха по магазините. Влязох в асансьора и когато се обърнах с лице към изхода, забелязах как и двете се обърнаха, за да огледат Харди по-добре.

Трябва да призная, че този мъж изглеждаше невероятно по джинси. Износеният деним прилепваше към бедрата му и следваше издължените очертания на забележителните му стегнати мускули. И макар да се постарях специално да не зяпам задника му, този ден на периферното ми зрение явно му бе провървяло.

Натиснах копчето за осемнайсетия етаж. Асансьорът се понесе нагоре и двамата се дръпнахме в двата ъгъла.

Харди ме изучаваше с неприкрит интерес. Синият му кашмирен пуловер падаше меко по коравите очертания на торса му.

— Признателен съм, че ми отделяш от времето си днес, госпожице Травис — каза той.

Реших, че е време да започнем да си говорим на малко име. Беше започнал да изговаря „госпожице Травис“ донякъде преувеличено уважително, едва ли не подигравателно.

— Наричай ме Хейвън — тихо казах аз.

— Хейвън — повтори той.

Изрече името ми сладостно протяжно и аз изпитах неловка наслада.

— Какво търсиш тук? — попитах кратко. — Наистина ли се интересуваш от апартамента?

— Защо не?

— Видях адреса ти на формуляра. В момента живееш в Поуст Оук. Не разбирам защо ще искаш да се местиш от там.

— Там съм под наем — отговори той. — Не съм купил къщата. А и това място ми харесва повече.

Присвих очи:

— Нали знаеш кой живееше преди в този апартамент?

— Брат ти и снаха ти. Какво от това?

— Според мен е странно, че искаш да се нанесеш в предишното жилище на Либърти и на Гейдж.

— Ако има и друг свободен апартамент, с удоволствие ще огледам и него.

Излязохме от асансьора в Н-образните коридори, спокойни и притихнали, боядисани в отънъци на кремавото и сивото. Обърнах се към Харди, а въздухът помежду ни пукаше от напрежение:

— Мейн 1800 не е много по-хубаво място от Поуст Оук — заявих аз. — Всъщност от чисто финансова гледна точка може би е по-изгодно да си останеш, където живееш в момента.

Харди изви вежда, явно развеселен.

— Да не би да изпробваш някаква нова търговска стратегия с мен?

— Не, просто се чудя какви са задните ти мотиви.

— И какво предполагаш?

Вперих поглед право в тези бездънни очи.

— Мисля, че все още изпитваш нещо към снаха ми.

Усмивката на Харди се изпари.

— Много греша, миличка. Дори не съм спал с нея. Пожелавам на Либърти всичко най-хубаво, но не я желая по този начин — пристъпи по-наблизо, без да ме докосва, но имах чувството, че всеки момент ще... Е, не знаех точно какво. — Така че предположи нещо друго. Нямах право да ми отказваш достъп, ако не представиш основателна причина.

Отстъпих назад и колебливо си поех въздух.

— Ти създаваш проблеми — заявих. — Това е доста основателна причина.

Тъглчето на устата му трепна.

— Това приключи, когато бях на двайсет.

— Струва ми се, че още е поостанало нещичко.

— Не, госпожо, съвсем кротък съм.

Имах известна представа какъв ли е бил като палав ученик, който се опитва да убеди учителя си в своята невинност. Този неуловим чар бе толкова неустоим, че се наложи да се извърна, за да прикрия усмивката си.

— Разбира се, как не! — изсумтях и го поведох към апартамента.

Спряхме пред вратата и аз се заех да набирам комбинацията на алармата. Осезаемо усещах присъствието на Харди до себе си — толкова едър и стабилен. Отново усетих онзи мирис — крайно разсейващ.

Натиснах и последното копче, почти без да съзнавам какво правя. Макар че хиляди пъти бях набирала кода, докато живеех при Гейдж и Либърти, явно съм натиснала грешна цифра, защото вместо вратата да се отвори, алармата сигнализира няколко пъти.

— Извинявай — казах аз, останала без дъх, и се опитах да гледам където и да е другаде, само не към него. — Набрала съм грешен код. Когато стане така, трябва да минат няколко секунди, за да се рестартира алармата. Можеш да промениш комбинацията, ако...

— Хейвън — тихо каза той и изчака, докато успея да вдигна поглед към него.

Стисках дръжката на вратата, все едно животът ми зависеше от това. Наложих си да се прокашлям, преди да успея да проговоря:

— Какво?

— Защо присъствието ми те изнервя толкова? — гласът му беше тих и проникна до някакво чувствително и болезнено място вътре в мен. Устните му се разтеглиха в насмешлива усмивка. — Да не би да се страхуваш, че ще ти се нахвърля?

Не можех да отговоря. „Не издържам това“, помислих си отчаяно. Заля ме топла вълна, страните ми поруменяха. Сърцето ми туптеше мъчително. Можех само да се вирам в Харди немигащо, притиснала гръб към вратата, докато той се привеждаше над мен. Приблжих се, докато не усетих на няколко места докосването на твърдите му мускули. Затворих очи, ужасно засрамена от бързото си и учестено дишане.

— Тогава да приключим с това, за да престанеш да се тревожиш — промърмори Харди.

Тъмната му глава се наведе. Устатата му бе точно над моята. Пъхнах юмруците си помежду ни, притиснала ръце към гърдите си в здрава блокада. Не можех да се накарам да го отблъсна, но не можех и да го допусна непосредствено до себе си. Ръцете му ме обгърнаха в силна, но нежна прегръдка, сякаш внимаваше да не ме смачка. Дъхът ми се примеси с неговия, надигна се неспокойна топлина.

Устата му помръдна, улови горната ми устна, после долната, разтвори ги. Всеки път, когато си мислех, че целувката ще спре, тя ставаше по-дълга и по-дълбока, а гърлото ме защипа, сякаш бях хапнала нещо сладко. Усещах коприненото движение на езика му... мек вкус... още един... Безсилно се отпуснах в прегръдката му и се разтопих в усещането.

Нежността му ме обезоръжи и почти напълно забравих за стегнатия възел в корема си. Стоях там и го вдъхвах, усещах го... ала той бе навсякъде край мен, можеше толкова лесно да ме завладее, ако поискаше. Не можех да допусна да се чувствам толкова беззащитна, колкото и внимателен да беше. Извърнах устата си настрани и прекъснах целувката със стенание.

Устните на Харди се плъзнаха по главата ми и той бавно ме пусна. Сведе към мен пламтящите си сини очи.

— А сега ми покажи апартамента — прошепна той.

Все още не можех да изтръгна свързана мисъл от мозъка си, та си беше чист късмет, че този път набрах правилната комбинация и отворих вратата.

Тъй като не бях сигурна колко мога да вървя, без да залитна, оставих Харди сам да разгледа жилището. Той обиколи апартамента с три спални, провери настилките, уредите, гледката от всяка стая. От дневната, цялата стена на която беше в прозорци, се откриваше великолепна гледка към Хюстън, целият град се ширеше неразделен на квартали, а като смесица от офиси, търговски центрове, имения и бедни къщи, евтиното и великолепното се смесваха най-спокойно.

Докато наблюдавах силуета на високото и слабо тяло на фона на тези прозорци, си казах, че апартаментът му подхожда. Той искаше да покаже на хората, че е тук. И човек не можеше да го вини за това. В Хюстън, ако искаш да имаш място на масата, трябва да притежаваш съответните дрехи, кола, апартамент във висока сграда, имение. Висока и руса съпруга.

Имах нужда да прекъсна мълчанието и най-сетне успях да върна гласа си:

— Либърти ми каза, че си работил на нефтена сонда — облегнах се на кухненския плот, докато го гледах. — Като какъв?

Той ме погледна през рамо:

— Като оксигенист.

„Нищо чудно“, помислих си, без да си дам сметка, че всъщност съм изговорила думите, докато той не ми отговори.

— Какво не е чудно?

— Ами... раменете и ръцете ти — сконфузих се аз.

— А! — той се обърна с лице към мен, все още пъхнал длани в джобовете си. — Да, обикновено вземат по-едрите работници като оксигенисти на платформата за онова, което не се прави в работилниците на сушата. Трябваше да нося акумулатора из цялата платформа, нагоре и надолу по стълбите... С такава работа адски бързо влизаш във форма.

— Става дума за някакъв генератор, нали?

Той кимна.

— По-новите модели имат две раздалечени дръжки, за да могат да ги носят двама човека, обаче по-старите модели като онзи, който аз трябваше да мъкна насам-натам, могат да бъдат носени само от един

човек. По дяволите, понякога мускулите толкова ме боляха... — той се усмихна и разтърка тила си, сякаш си припомняше болезненото усещане от миналото. — Да беше видяла другите оксигенисти на платформите. В сравнение с тях изглеждам хилав.

— Наистина не мога да си го представя.

Усмивката се задържа на устните му, докато се приближаваше към мен и се облягаше от отсрещната страна на плота.

— Харесваше ли ти да работиш като оксигенист на платформа? — попитах колебливо. — Искам да кажа... това ли искаше?

— Исках да правя каквото и да е, само и само да се махна от Уелкъм.

— Това е градчето, в което си израсъл, така ли?

Той кимна.

— Прецаках си едното коляно по време на футболен мач, затова нямах никакви шансове за колеж. А ако не си учил в колеж, шансовете ти в Уелкъм са ограничени. Освен дето можеш да поставям огради, умеех и да работя като оксигенист. Лесно си извадих документ, а един приятел работеше на платформа и ми каза, че оксигенистите изкарват по осемдесет долара на час.

— Някога представял ли си си, че ще стигнеш дотук? — посочих аз към лъскавия и чист апартамент.

— Не — веднага отговори Харди. — Никога не съм си представял — само че когато се вгледа в очите ми, замълча. Все едно претегляше последиците от думите си, чудеше се как ли ще реагирам, ако ми каже истината. — Да, сигурен бях — отвърна най-накрая съвсем тихо. — Винаги съм знаел, че ще направя каквото трябва. Да живея на паркинг с каравани, да припкам заедно с босоногите деца... целият ми живот беше предопределен, а аз бях съвсем сигурен, че това никак не ми харесва. Затова знаех, че ще се възползвам от шанса си, когато се появи. А ако не се появеше, щях да направя така, че нещо да се случи.

Замислих се над огромната му амбиция и се смях от усещането за някакъв срам или отбранителност, замаскирано и скрито дълбоко в кроткото признание.

— Защо ти е неудобно да признаеш, че си амбициозен?

Той ме прикова с поглед, сякаш никога досега не го бяха питали. Замълча предпазливо и после каза:

— Отдавна се научих да си мълча по този въпрос. Иначе хората ти се подиграват.

— Защо?

— Като раци в кутия — забеляза неразбиращото ми изражение и обясни: — Ако държиш няколко рака в плитка кутия, нито един няма да избяга, защото веднага щом някой от тях се опита да се измъкне, другите го издърпват обратно вътре.

Стояхме точно един срещу друг, облегнали ръце на плота пред себе си. Струваше ми се прекалено близо, прекалено силно, все едно помежду ни се бе образувала някаква възпламеняваща силова верига. Дръпнах се назад и отместих поглед, за да я прекъсна.

— С какво се занимаваше в Далас? — чух го да пита.

— Известно време работих в един хотел. След това си останах вкъщи за около година.

Очите му засвяткаха подигравателно.

— И какво прави? Беше домакия?

По-скоро бих умряла, отколкото да допусна да разбере истината, затова отговорих нехайно:

— Да. Беше доста скучно.

— И затова ли приключи бракът ти? Защото ти беше скучно?

— Нещо такова — разчетох изражението му и по-скоро потвърдих, отколкото попитах: — Мислиш ме за глезла, нали?

Той не си направи труда да отрича.

— Мисля, че е трябвало да се омъжиш за човек, който би се справил по-добре със задачата да те развлича.

— Изобщо не трябваше да се женя — отговорих. — Не съм създадена за брак.

— Не се знае. Може някой ден отново да ти се прииска да опиташ.

Поклатих глава:

— Повече никой мъж няма да има такава власт над мен.

В гласа му се прокрадна едва доловимо презрение:

— Цялата власт е била твоя, миличка. Ти си дъщеря на богаташ.

Разбира се, така изглеждаше отстрани. Никой не би могъл да знае, че не съм имала никаква власт, за нищо.

— Скучно е да говорим за брак — казах аз. — Особено за моя. И предпочитам да не ме наричаш „миличка“ — заобиколих плота,

скръстила ръце пред гърдите си. — Какво мислиш за апартамента?

— Харесва ми.

— А не е ли доста просторен за сам човек?

— Отраснал съм в семейство, където пет човека живеехме в една каравана. След това вече нямам нищо против пространството.

Опитах да си спомня какво ми бе разказвала Либърти за семейството му.

— Имаш двама братя и една сестра, нали?

— Да, Рик, Кевин и Хана — през лицето му премина сянка. — Сестра ми почина миналата година от рак на гърдата. Здравата се бори. Направиха ѝ двойна мастектомия, четири месеца беше на химиотерапия. Беше при д-р Андерсън... Бих я завел навсякъде по света, но всички твърдяха, че това е най-доброто място. Към края я сложиха на аримидекс, а тя каза, че е по-неприятно от химиотерапията. Нищо не можеше да спре туморните маркери да се повишават.

— Съжалявам — исках да узнае колко много неща разбирам, дори онези, които не е изрекъл. Осъзнах, че се приближавам към него и се облягам от същата страна на плота. — Знам какво е да изгубиш свой близък по този начин. Майка ми също почина от рак на гърдата. Само че тя изобщо не прави химиотерапия. Смятах, че е прекалено късно. Вече беше в четвърти стадий, имаше метастази и в белия дроб. Мама предпочете да живее по-малко и по-приятно, вместо да протака, да се подлага на операции и на лечение, които и бездруго нямаше да помогнат.

— На колко години си била тогава?

— На петнайсет.

Без да откъсва очи от мен, той се пресегна, за да отметне кичурите, които бяха паднали над едното ми око.

— Хейвън... кажи ми да не вземам апартамента и няма да го направя. В противен случай го искам. От теб зависи.

Ококорих се.

— Аз... аз... решението ти няма нищо общо с мен. Не ме карай да вземам участие.

— Ще те притеснява ли да живея тук?

— Не, разбира се — отговорих прекалено бързо.

Той се усмихна лениво.

— Нямам много дарби, но малкото, които притежавам, си ги бива. Една от тях е, че винаги познавам, когато ме лъжат.

Нямах избор, освен да призная истината.

— Добре де. Може би малко ще ме притесняваш.

— Защо?

Умееше да ме изважда от равновесие. Усетих как сърцето ми бие тревожно. Не разбирах какво у Харди винаги успява да преодолее защитните ми прегради. Мътните да го вземат, беше лукав. Агресивен, настъпателен, но достатъчно умен, за да го прикрива с обаяние. Беше десет пъти повече мъж от Ник, бе твърде много, просто твърде много във всяко отношение. Ако го допуснеш да се приближи до мен, щях да получа каквото заслужавам, а резултатите нямаше да са никак хубави.

— Виж — казах остро, — независимо дали ще се преместиш да живееш тук, или не... аз не се интересувам от никакви... от каквото и да е с теб.

Той не откъсваше поглед от моя. Очите му бяха станали много тъмни.

— Обясни ми значението на „каквото и да е“.

— В конкретния случай означава секс.

— Това е една от другите ми дарби — осведоми ме той доброволно.

Колкото и да бях измъчена, едва не се усмихнах.

— Сигурна съм, че това ще направи някои от обитателките на Мейн 1800 много щастливи — замълчах, за да подчертая думите си. — Но аз няма да бъда една от тях.

— Ясно. Е, къде ще живея, Хейвън? Тук или в Поуст Оук?

Направих нетърпелив жест, за да му покажа, че това няма значение.

— Премести се тук, ако искаш. Живеем в свободна страна.

— Добре, ще се преместя.

Не ми допадна начина, по който го каза. Все едно току-що бяхме сключили някаква сделка.

ОСМА ГЛАВА

— За нищо на света няма да живее тук! — възмутено заяви Джак, крачейки из кабинета ми по-късно през деня. Беше се отбил на кратко посещение, за да види как вървят нещата. Макар че Джак никога не би си признал, според мен изпита леко облекчение, че Ванеса е заминала. Когато беше в офиса, тя изпращаше дискретни сигнали, че се стреми към някакви взаимоотношения, които излизаха извън рамките на деловото. За щастие, той явно не проявяваше интерес.

Докато брат ми беснееше заради Харди, аз седях на бюрото си и се опитвах да разгадая някакъв нов софтуер, който ми се опъваше.

— Ето как гледам аз на нещата — откъснах се от лаптопа си аз. — Дръж приятелите си наблизо, а враговете — още по-наблизо. Има ли по-добър начин да разбереш какво е намислил Харди Кейтс от това да живее в нашата сграда?

Думите ми накараха Джак да спре.

— Май в думите ти има известна логика. Само дето не разбирам защо ще иска да живее тук? Ако това е някаква извратена история, свързана с Гейдж и с Либърти...

— Не, честно казано, не мисля, че е. Според мен, щеше да си купи друг апартамент, стига да имаше свободен.

Джак приседна на ръба на бюрото ми.

— Наумил си е нещо, помни ми думата.

Звучеше толкова сигурен, че го изгледах въпросително.

— Виждал ли си го някога?

— Да, преди около година. Излизаше с едно момиче, с което се срещах на времето, запознах се с нея в един клуб и си поговорихме няколко минути.

— И какво мислиш за него?

Устните му се извиха в крива усмивка.

— Никак не ми се иска да го призная, но ако не беше онзи номер, който скрои на Гейдж за сделката с биогоривото, и ако не се беше

натрапил на сватбата им, този тип сигурно щеше да ми хареса. Поговорихме си за лов и за риболов и той ми се стори доста приятен. А и независимо дали човек го харесва, или не, трябва да му се признае — компанията му се развива страхотно.

— На какво се дължи това според теб?

— Събрал е чудесен екип, освен това умее да води трудни преговори. Но най-вече просто умее да открива нефт. Наречи го късмет, наречи го умение, но някои хора го притежават, а други — не. Може и да не е завършил колеж, обаче притежава знания, каквито колежът не може да ти даде. Не бих го подценявал — Джак прокара ръка през тъмната си коса замислено. — Джо се е срещал с него.

— Какво? — примигнах изненадано. — Брат ни Джо?

— Да. Джо го снима за онази статия, която му бяха посветили в „Тексас Мънтли“ миналата година.

— Какво съвпадение — произнесох бавно. — И какво е мнението на Джо за Харди?

— Не мога да си спомня. Май ще трябва да го питам — Джак се намръщи. — Мислиш ли, че Кейтс се опитва да си отмъсти за нещо на семейство Травис?

— За какво?

— Задето Гейдж се ожени за някогашната му приятелка?

— Това е доста преувеличено — отбелязах скептично. — Та те дори не са спали заедно.

— Откъде знаеш? — изви вежди Джак.

— Той ми каза.

— Говорила си за секс с Харди Кейтс?! — със същия тон би попитал „и ти ли, Бруте“.

— Не беше разговор — смутих се аз. — Той просто го подметна между другото.

Джак ме изгледа продължително и сурово.

— Само да се осмели да погледне към теб, ще избърша пода със задника му...

— Джак, шшшт...

— ... и ще му го заявя съвсем ясно още преди да подпишем договорите.

— Ако ме злепоставиш по този начин, ще си намеря нова работа. Честна дума, Джак. Нито дума на Харди.

Последва дълго мълчание, докато брат ми ме измерваше с поглед.

— Интересуваш ли се от Кейтс?

— Не!

— Добре. Понеже — и не го приемай лично — се съмнявам, че си в състояние сама да си избереш свестен мъж. Ако харесаш някого, най-вероятно ще се окаже боклук.

— Това е огромно нарушаване на границите — възмутих се аз.

— Какво?

— Аз изобщо не коментирам жените, с които ти се срещаш, затова и ти нямаш право да преценяваш моя избор.

— Да, но... — Джак млъкна и се начумери. — Права си. Не е моя работа. Просто... Искане ми се да си намериш свестен тип, който да не е скапана откачалка.

Нямаше как да не се засмея. Раздразнението ми се изпари и аз се протегнах, за да го потупам по ръката.

— Ако намериш такъв, кажи ми.

Мобилният ми телефон звънна и аз го извадих от чантата си.

— Довиждане, Джак — сбогувах се с него и отворих капачето на телефона. — Ало?

— Хейвън.

Сепнах се леко и приятно, щом чух гласа на Харди.

— Здравей — отговорих и се проклех мислено, задето звуча задъхана.

Джак, който тъкмо си тръгваше, спря на вратата и ме стрелна с любопитен поглед. Магнах му да тръгва, но той остана на мястото си — стоеше и слушаше.

Възприех професионален и по-рязък тон:

— Имаш някакви въпроси за апартамента ли? Ще ти дам номера на Саманта...

— Вече имам нейния номер. Искане да говоря с теб.

— О! — заиграх се с една писалка върху бюрото. — С какво мога да ти помогна!

— Като ми препоръчаш някой, който може да се заеме с апартамента — да избере мебелите, цветовете, такива неща.

— Вътрешен дизайнер ли?

— Да, но добър. Онзи, когото наех за последния си апартамент, ми взе цяло състояние, а в крайна сметка жилището заприлича на луксозен бар.

— А това не е в стила ти, така ли?

— Напротив, точно това е в стила ми, но трябва да повиша нивото.

— Излишно е да се притесняваш за това — уверих го аз. — Строгата официалност вече не е на мода. Сега се котира удобното и непретенциозното.

— Имам диван, който някога се е разхождал из полето.

Не се сдържах и се засмях.

— Имаш предвид телешка кожа, нали? О, Боже, май наистина се нуждаеш от помощ — сетих се за Тод. — Познавам един човек, само че не взема евтино.

— Няма проблем, стига да е добър.

— Искаш ли да му звънна от твое име и да уредя някаква среща?

— Благодаря, би било чудесно. И като услуга... ще ме придружиш ли на срещата с него?

Поколебах се и пръстите ми стиснаха химикалката.

— Едва ли ще помогна много.

— Нуждая се от мнението ти. Моята представа за обзавеждане обикновено се свежда до кожи и рога. Нямам представа за какви неща мога да се оставя да ме убедят.

— Добре — съгласих се неохотно. — Ще дойда. Кога си свободен?

— Зает съм до края на деня днес и утре, като ще приключа с ФФР. Така че на следващия ден или когато и да е след това ще ми бъде удобно.

— Какво е ФФР?

— Формуляр за финансов разчет. В основни линии това са всички разчети за пробиването и окомплектоването на един петролен кладенец, включително заплатите, услугите и оборудването. Човек може здравата да се прецака, ако не направи този разчет както трябва и не се погрижи всички да го спазват. Наистина е много важно за по-малка компания с ограничен бюджет.

— Значи ти се грижиш всички да изпълняват ФФР?

— Да, аз съм голямата клечка — призна Харди. — Партньорите ми не ги бива в това — единият е геофизик и се придържа повече към научната част, а другият не може да се справя с конфликтите, така че всичко е в моите ръце. Струва ми се, че досега не ми се е удавало да управлявам някои проект, както трябва, без междувременно няколко пъти да се заканят да ме убият.

— Не се съмнявам, че си добър в конфликтите — казах.

— Понякога се налага. Но не съм такъв по природа.

— Разбира се — усмихнах се скептично. — Ще ти звънна по-късно да ти кажа времето на срещата.

— Добре, шефе.

Усмивката все още разтегляше ъгълчетата на устните ми, когато вдигнах поглед и видях Джак. Не знаех дали се мръщи, или се цупи, но изражението му със сигурност не беше щастливо.

— Не ми казвай, че току-що разговаря с Харди Кейтс.

— Току-що разговарях с Харди Кейтс. Какво толкова?

— Не съм те чувал да се кискаш така от гимназията.

— Не се кисках — заявих отбранително. — Никога не се кискам. И преди да изръсиш още нещо, си спомни за личните ми граници.

— Постарай се и Кейтс да не забравя за личните ти граници — измърмори Джак и излезе от стъклената ми кутийка.

— Знаеш ли — каза Тод, — имал съм много клиенти с лош вкус към обзавеждането, но никога не са си го признавали. Наемат ме и губят маса време да спорят с мен за проекта. Това е първият клиент, който си признава, че има лош вкус.

— Мисля, че всъщност се гордее с него — вметнах.

Качвахме се с асансьора към единайсети етаж, където щяхме да се срещнем с Харди в новия му апартамент.

— Казах ли ти какво заяви Бийб Уитни, когато ѝ споменах, че ще правя неговия апартамент? — попита Тод.

Когато бяхме в гимназията, Бийб беше най-красивото момиче в Ламар, главна мажоретка и красавица на випуска. Сватбата ѝ беше една от най-пищните, вдигани някога в Хгостън, но тя се разведе единайсет месеца след това.

— Не, какво?

— Каза: „Ти може и да правиш апартамента му, Тод, обаче аз съм оправяла него“.

Зяпнах.

— Бийб Уитни е спала с Харди Кейтс? — прошепнах скандализирана.

Синьо-зелените очи на Тод заискриха от удоволствие.

— Само веднъж. Запознали се по време на следбрачното й пътешествие.

— Какво следбрачно пътешествие?

— Ами това, дето го правиш след развода... нали се сещаш, като сватбеното пътешествие, но... Ти не си ли направи?

Спомних си как лежах в апартамента на Гейдж и на Либърти с мозъчно сътресение и със счупено ребро, и се усмихнах мрачно:

— Не точно.

— Е, Бийби си направила. Заминала за Галвестън, където попаднала на страхотно парти, и там се запознала с Харди Кейтс. Поговорили си малко и отишли в хотелската й стая. Според Бийб правили секс цяла нощ във всевъзможни пози, а когато приключили, тя се чувствала като евтина курва. Заяви, че било невероятно.

Притиснах с ръка диафрагмата си, където нервите подскачаха. Мисълта, че Харди е правил секс с моя позната, странно защо ме разстрои.

— Жалко, че е хетеро — заяви Тод. — Хетеросексуалността е толкова ограничаваща.

Изгледах го мрачно.

— Направи ми услуга и не пускай аванси на Харди.

— Добре. Ти ли ще се пробваш?

— Не, ни най-малко. Просто не искам да го напругаш. Той със сигурност не е бисексуален.

Докато излизахме от асансьора и вървахме към апартамента, се запитах как ли Харди ще възприеме Тод. Приятелят ми изобщо не се държеше женствено, но въпреки това излъчваше леки сигнали, че би могъл да играе по всякакъв начин. Хората обикновено харесваха Тод — излъчваше спокойна приветливост, явно се чувстваше много удобно в кожата си.

— Мисля, че двамата с Харди ще си допаднете — казах му. — Ще ми е интересно да чуя мнението ти за него по-късно.

Тод притежаваше безпогрешното умение да разчита хората, да открива тайни, които те дори не подозираха, че издават. Езикът на тялото, колебания, докато говорят, дребните промени в изражението... Той забелязваше всичко това с чувствителността на художник към детайлите.

Когато стигнахме до вратата, видяхме, че вече е отворена.

— Ехо? — провикнах се колебливо, докато влизахме в апартамента.

Харди дойде да ни посрещне, погледът му пробяга по тялото ми и се спря върху лицето ми.

— Здравсти — поздрави той и се пресегна към ръката ми. Задържа я малко по-дълго от необходимото, а палецът му се плъзна по вътрешността на дланта ми, преди да я отдръпна.

Беше облечен със скъп марков костюм, с красива официална риза и носеше хубав часовник. Връзката му беше малко разхлабена, все едно я бе дърпал, а косата му се спускаше на тъмнокестеняви пластове и буквално молеше някой да я докосва и да си играе с нея. Изглеждаше добре с изисканите дрехи, но в него се долавяше мъничко от по-грубоватата му природа, усещане, че този човек не би трябвало да е пристегнат в костюм и вратовръзка.

— Да ти помогна? — обърна се той към Тод, който беше натоварен с най-различни материали, включително портфолио, мостри, скици и папки.

— Не, справям се — Тод остави купчината върху сивия кварцов плот. Усмихна се ведро на Харди и протегна ръка. — Тод Фелан. Страхотно местенце си имаш. Струва ми се, че ще измисля нещо наистина впечатляващо за него.

— Надявам се — Харди се ръкува крепко с него. — Ще направя всичко по силите си да не ти се пречкам.

— Не е нужно да не се пречкаш. Възнамерявам да взема предвид всичките ти предпочитания, както и онова, което не харесваш — Тод замълча и додаде с усмивка: — Може дори да намерим място на дивана с кравешка кожа, ако си много привързан към него.

— Адски е удобен — отбеляза Харди с известен копнеж. — Имам хубави спомени, свързани с този диван.

— За всички ни ще е по-добре, ако ги запазиш за себе си — малко отривисто заявих.

Харди ме удостои с широка усмивка.

— Тъй като няма мебели, тази среща ще я проведем на кухненския плот — оповести Тод. — Харди, заповядай насам, вече съм нахвърлил някои идеи. Имам копие на плана на жилището, така че съм запознат с разположението...

Докато Харди се приближаваше към плота, Тод се обърна към мен и изрече само с устни едно „Ау!“, а тюркоазните му очи весело блестяха. Не му обърнах внимание.

Двамата мъже се приведоха над албума с мострите.

— Виждаш ли тази палитра? — поде Тод. — Земни тонове, карамелено, растително зелено, малко тиквено оранжево тук-там за акцент. Това ще бъде една наистина уютна среда. И със сигурност ще омекоти стерилния вид на мазилките и на настилките тук.

Двамата се споразумяха за естествени материи и тонове, а също и за мебели с изискан силует. Единственото изискване на Харди беше да няма много малки масички и столчета, пръснати навсякъде. Харесваше масивните мебели, които не го караха да се чувства сгънат на сто.

— Разбира се — съгласи се Тод. — За едър мъж като теб... колко си висок, сто и осемдесет, сто осемдесет и пет...

— Сто осемдесет и пет.

— Точно така — Тод ме стрелна с дяволит поглед. Явно и той като мен намираше Харди за сладък. Само че за разлика от мен Тод не се разкъсваше от вътрешен конфликт поради тази причина.

— Какво мислиш? — попита ме Харди, когато извадиха няколко страници с мостри от каталога и ги поставиха една до друга. — Харесва ли ти как изглеждат?

Докато се приближавах, усетих лекия допир на ръката му до гърба си. По гръбнака ми се плъзна топлина чак до основата на черепа.

— Да, харесват ми. Но имам възражения срещу кравешката кожа.

— Внася лек каприз — възпротиви се Тод. — Ще се получи. Дай ми шанс.

— Никаква кравешка кожа, ако на нея не ѝ харесва — отсече Харди.

Тод изви иронично вежда, когато ме погледна:

— Ами оранжевото, Хейвън? Може ли да сложим оранжево, или ти идва малко прекалено?

Огледах мострите и докоснах едно шоколадовокафяво кадифе.

— Всъщност ми харесва това кафяво.

— Вече съм го използвал за стола — възрази Тод.

— Тогава направи стола оранжев, а дивана кафяв.

Тод се замисли и си надраска някакви бележки. Чух да звъни мобилен телефон. Харди погледна и двама ни.

— Извинете ме. Имате ли нещо против да се обадя? Ще приключа възможно най-бързо.

— Не се притеснявай — увери го Тод. — Ние сме добре.

Харди отвори мобилния и отиде в съседната стая, за да се усамоти.

— Кейтс на телефона — Замълча, докато човекът отсреща говореше. — Гледай да дълбаят бавно, когато влязат в режим на плъзгане... и искам да оформят ъгъла прецизно, ясно ли е? Оборудването може да се справи. Още повече, че не проникваме надълбоко, не повече от среден радиус...

Няма друг бизнес с толкова фалическа терминология, колкото нефтодобива. Ако само три минути послушаше разговор за проникване, дупки, флуиди и помпане, дори у бенедиктинска монахиня ще възникнат неприлични помисли. Двамата с Тод мълчахме и слушахме жадно.

— ... кажи им, че ще го направим дълго и хоризонтално...

— Би ми харесало да го направя дълго и хоризонтално с него — коментира Тод.

Потиснах смеха си.

— Готин е, признавам.

— Готин ли? Нищо подобно. Адски е секси. За съжаление е и адски хетеро, така че... твой е.

— Твърде скоро след развода е — поклатих глава аз. — Не го искам. Освен това може да бъде и гаден, а на мен ми дойде до гуша от това.

— Все пак обаче му позволи да те докосне — подхвърли Тод.

— Не съм — ококорих се аз.

— О, напротив. Съвсем леки докосвания тук-там. Слага си ръката на гърба ти или върху твоята ръка, застава близо до теб, иска да свикнеш с него... това е ритуал за чифтосване. Като в „Походът на пингвините“.

— Няма нищо общо с чифтосването. Това е типично за Тексас. Хората тук обичат да се докосват.

— Особено когато биха искали да ти го вкарат най-късно до средата на другата седмица.

— Млъквай, Тод! — изломотих, а той се подсмихна. И двамата побързахме да сведем погледи към каталога, когато Харди се върна в стаята.

Обсъдихме нещата още няколко минути, после Харди погледна часовника си.

— Извинявайте, че се налага да ви помоля за това... но нали и двамата няма да имате нищо против да съкратим срещата с няколко минути?

— Ни най-малко — увери го Тод. — За начало имам предостатъчно.

— Благодаря, признателен съм ти — Харди разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата си. — Време е да сменя този маскараден костюм. Имаме проблеми с изкопните работи в един кладенец, затова трябва да отида на място и да проверя — взе си куфарчето и връзка ключове и ми се усмихна широко. — Засега дупката е суха, макар да имам усещането, че там ни чака изненада.

Не се осмелих да погледна към Тод.

— Късмет — пожелах му. — Между другото, имаш ли нещо против двамата с Тод да поостанем още няколко минути?

— Не, разбира се.

— Ще заключа, когато си тръгнем.

— Благодаря — Харди мина покрай мен и пръстите му леко докоснаха дланта ми върху плота. Топлият допир предизвика вълна от усещания нагоре по ръката ми. Погледът му среща моя със светкавица от безбожно синьо. — Довиждане — вратата се затвори зад гърба му.

Отпуснах се тежко на плота и се помъчих да разсъждавам трезво, но за съжаление мозъкът ми се бе евакуирал някъде.

Мина почти половин минута, преди отново да погледна към Тод. Очите му бяха малко замъглени, но и той се свестяваше — неохотно — от похотливо мечтание.

— Не знаех, че още има такива мъже.

— Какви?

— Готини, корави, старомодно мъжествени. Мъже, които плачат само ако някой току-що е смазал кучето им. Мъже с широки гърди, с които можем да задоволяваме жалките си бащини комплекси.

— Аз нямам жалък бащин комплекс.

— Нима? Каж ми, че не си си представяла как седиш в скута му — Тод се ухили, когато се изчервих. — Знаеш ли какво надушваш в него, Хейвън? Тестостерон. Струи от порите му.

Запуших ушите си с длани и избухнах в смях. Той изчака да си сваля ръцете и произнесе вече по-сериозно:

— Трябва да внимаваш с него, миличка.

— Да внимавам ли? Защо?

— Имам усещането, че под тази съвсем американска външност и неустоим син поглед се крият доста странности.

Усетих как очите ми стават на палачинки:

— Имаш предвид, че е извратен ли?

— Не, имам предвид, че е особняк. Обича да нарушава правилата, да заговорничи, да хитрува.

— Изобщо не съм съгласна. Той е като Джак — абсолютно прям.

— Не, той иска да си мислиш така, но не му вярвай нито секунда. Това е само фасада, тази поза в стил „О, аз съм само един обикновен бачкатор“. Прави го, за да може хората да паднат в капана. И после нанася смъртоносния удар.

— Да не искаш да кажеш, че Харди е някакъв коварен манипулатор? — попитах скептично. — Той е отраснал в паркинг с каравани, Тод.

— Единственият човек, който познавам и който е почти — само почти — толкова умел в това преднамерено заблуждаване... е баща ти.

Изсмях се невярващо, но усетих как по гърба ми плъзва студена тръпка.

— Смяташ, че е лош човек, така ли?

— Не, но под повърхността стават много неща. Наблюдавай очите му. Дори докато прави най-обикновени неща, той преценява, учи се, променя се.

— И ти установи всичко това, докато си говорехте за дивани?

— Хората разкриват много, докато обсъждат личните си вкусове — усмихна се Тод. — А аз узнах доста, докато го наблюдавах как те

гледа. Мисля, че ще прекараш известно време с него, миличка, няма мърдане.

— Смяташ ли, че трябва да страня от него? — попитах дрезгаво.

Тод дълго мълча, преди да отговори.

— Съветът ми е, ако си склонна на нещо такова, да си държиш очите широко отворени. Няма нищо лошо да оставиш някой да си поиграе с теб, Хейвън, стига да съзнаваш какво се случва.

— Не ми харесва да си играят с мен.

— О, не знам — лека усмивка плъзна по устните на Тод. — С такъв мъж... може и да е забавно.

Когато обедната ми почивка приключи, аз се върнах в кабинката си и от интеркома се разнесе тихият и дрезгав глас на Ванеса.

— Хейвън, ела в кабинета ми, ако обичаш.

Веднага си казах, че не съм направила нищо нередно, че няма причина да съм загазила, обаче въпреки това всяка дума ме прониза, все едно бе изстреляна през сърцето ми с пистолет за пирони.

Бях съвсем сигурна, че дългият романтичен уикенд на Ванеса не е минал добре, защото се бе върнала в ужасно настроение. Беше навлякла същата спокойна маска както винаги, но докато бяхме само двете в кабинета ѝ, тя „случайно“ бутна моливника си и ме помоли да събера пръсналите се моливи и писалки. Не можех да я обвиня, че го прави нарочно. В крайна сметка всеки понякога е малко несръчен. Аз обаче знаех, че не е случайно.

Дадох си сметка, че много бързо бях успяла да допусна в живота си още един човек, от когото да се страхувам.

— Тормози ме по същия самовлюбен и надут начин, по който го правеше Ник — казах на Сюзан по време на последния ни сеанс. — Само че е по-потайна. Боже, колко такива ненормалници има на света?

— Твърде много — тъжно отговори Сюзан. — Статистиките са различни, но мога да твърдя, че от три до пет процента от хората или имат силна склонност, или вече са развили подобно смущение. И макар да съм чела, че три четвърти от всички хора с нарцистично разстройство са мъже, аз лично смятам, че съотношението мъже — жени е петдесет на петдесет.

— Но как да престана да бъда магнит за такива хора? — попитах, а Сюзан се усмихна.

— Ти не си магнит за нарцисисти, Хейвън. Никой от нас не може да се спаси от участта от време на време да си има вземане-даване с подобни типове. Бих казала обаче, че ти си по-способна от мнозина други да се справиш с това положение.

Да... аз знаех как да се справя с такъв човек, бях си научила урока — никога не му възразявай. Давай си вид, че благоговеееш пред всичко, което прави, и не пропускай възможността да го ласкаеш и да го хвалиш. Докато не остане нищо от достойнството ти, от самоуважението ти или от душата ти.

Ванеса не благоволи да вдигне поглед от бюрото, когато влязох в кабинета ѝ.

— Ще те помоля да чукаш, преди да влезеш — произнесе тя, без да откъсва поглед от екрана на компютъра си.

— О, разбира се — върнах се в коридора, почуках и зачаках отговор. Ванеса не каза нищо, само продължи да печата. Стаях на прага и чаках цели две минути, преди тя най-сетне да вдигне поглед към мен.

— Влез.

— Благодаря ти — отвърнах невероятно учтиво.

— Седни.

Седнах на стола срещу бюрото ѝ и я загледах очаквателно. Не беше честно толкова загнил вътрешно човек да бъде толкова красив външно. Очите ѝ бяха кръгли и искрящи на овалното лице, а косата ѝ бе съвършена светла наметка върху раменете.

— Бих искала да почистиш кафе машината и около нея — каза Ванеса.

— Почистих я вчера — отвърнах.

— Боя се, че трябва да го направиш отново. Вкусът на кафето не е приятен — тя изви вежди. — Освен ако не смяташ, че тази работа е под достойнството ти? Не искам да вършиш нищо, което те кара да се чувстваш неудобно, Хейвън.

— Не, няма проблем — удостоих я с плитка и безобидна усмивка. — Нещо друго?

— Да, по отношение на обедната ти почивка.

Не отговорих, само я гледах невинно.

— Днес следобед вършеше нещо с новия наемател в апартамента му.

— Запознах го с дизайнера по вътрешното оформление — отговорих. — Той ме бе помолил.

— Не си го консултирала с мен.

— Не знаех, че трябва — бавно казах. — Това бе по-скоро лична услуга.

— Е, аз имам едно правило, което вероятно трябваше да ти обясня по-рано, Хейвън. Не допускам никакви „лични“ взаимоотношения с наемателите в тази сграда. Това може да предизвика неприятности и да ти попречи да си вършиш работата както трябва.

— Повярвай ми, това не би... — млъкнах, напълно изненадана. — Между мен и господин Кейтс няма абсолютно нищо!

Вероятно Ванеса бе доловила част от неподправения ми ужас, защото бе очевидно, че остана доволна. Лицето ѝ се смекчи до загриженото изражение на по-голяма сестра.

— Радвам се да го чуя. Защото човек с опит в провалените връзки като теб може здравата да обърка нещата.

— Аз... — с опит в провалените връзки ли? Бях имала само една. Един провален брак. Изгарях от желание да напомня на тази жена тук, че тя също е преживяла развод, така че едва ли е уместно да ме съветва. Но някак успях да сдържа езика си зад зъбите, а лицето ми пламна.

— Е, повече никакви лични срещи с господин Кейтс, нали? — мило се усмихна Ванеса.

Вгледах се в бистрите ѝ очи, в гладкото ѝ спокойно лице.

— Да — прошепнах. — Нещо друго?

— Ами всъщност... Забелязах, че един от автоматите близо до заседателната зала не работи. Запиши служебния номер на автомата и позвъни да го оправят.

— Веднага — принудих устните си да се разтеглят в усмивка и се изправих. — Може ли да вървя?

— Да.

Излязох от кабинета ѝ и се запътих към кафе машината, мислейки мрачно, че мога да изтърпя всичко, което Ванеса ми сервира.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямаше нужда Ванеса да ме предупреждава да стоя далеч от наемателите. Вече бях решила да взема присърце преценката на Тод за Харди. Нямаше да припарвам до него. Мъжът, с когото щях да имам връзка за утеха, ако и когато намерех такъв, нямаше да бъде манипулативен или особняк. Щеше да бъде мъж, с когото мога да се справя, някой, който няма да ме потиска. И макар че Харди бе само седем или осем години по-възрастен от мен, той имаше безкрайно повече опит във всяко отношение. Що се касае до секса, той прекалено много пъти бе „облизвал захарницата“, както би се изразила леля Гретхен.

Само че в деня, след като Харди се нанесе на Мейн 1800, аз намерих върху бюрото си пакетче, увито със спретната червена панделка. И понеже нямах рожден ден, нито пък беше празник, на който хората си разменят подаръци, бях заинтригувана.

Кими застава на входа на тесния ми кабинет.

— Оставиха го само преди няколко минути — осведоми ме тя. — Беше един от най-готините мъже, които съм виждала — сини очи и бронзови мускули.

— Сигурно е бил новият наемател, господин Кейтс — казах аз и се приближих към пакетчето, все едно в него има бомба.

— Ако привличаме такива наематели, ще работя тук вечно — заяви Кими, — при това без пари.

— На твое място бих стояла далеч от него — седнах на бюрото си. — Той не уважава жените.

— Мога само да се надявам на това — отговори тя.

Погледнах я разсеяно.

— Ванеса видя ли го да носи пакетчето? Срещнаха ли се?

Кими се ухили широко.

— Не само че го видя, ами здравата се облизваше по него, както правехме аз и Саманта. Направи всичко възможно да разбере какво има в пакетчето, обаче той не й каза.

„Страхотно“, помислих си и потиснах въздишката си. Не трябваше да съм гений, за да се досетя, че днес щях да чистя кафе машината най-малко десет пъти.

— Е... няма ли да го отвориш?

— По-късно — отговорих. Един бог знае какво имаше в тази кутийка, щях да изчакам и да я отворя насаме.

— Хейвън... ти си луда, ако смяташ, че можеш да изнесеш подаръка от офиса, без Ванеса да разбере какъв е — макар да ми се струваше, че Кими харесва шефката ни, всички знаехме, че нито една подробност от случващото се тук, не убягваше на Ванеса.

Оставих увитата кутийка на пода. Беше тежка и вътре дрънкаше нещо метално. Някакъв уред ли беше? Боже, дано само не е някаква странна секс играчка!

— Не съм длъжна да я търпя да си пъха носа в подробности от личния ми живот.

— Аха — изгледа ме скептично Кими. — Чакай само Ванеса да се върне от обяд и от личния ти живот ще остане толкова, колкото от кубче лед наред пустинята.

Разбира се, не се изненадах, когато, след като се върна, Ванеса дойде право в кабинката ми. Беше облечена в семпъл бял костюм с пола и светлорозова риза, която бе в същия цвят като лака на ноктите ѝ и деликатния гланц за устни. Напрегнах се, когато тя почти приседна на бюрото ми и сведе поглед към мен.

— Имахме посетител, докато теб те нямаше — отбеляза тя с усмивка. — Явно двамата с господин Кейтс сте се сприятелили.

— Държа се приятелски с всички наематели — отговорих.

Това явно я развесели.

— А с колко от тях си разменяш подаръци, Хейвън?

Вперих в нея немигащ поглед.

— Двамата с господин Кейтс не си разменяме подаръци.

— Тогава какво е това? — посочи тя кутийката до бюрото ми.

— Допускам, че е израз на благодарност, тъй като му препоръчах интериорен дизайнер.

— Допускаш значи? — тихо се засмя тя. — Хайде да спрем да допускаме и да видим какво е.

Помъчих се да прогоня отчаянието от гласа си:

— В момента съм прекалено заета, за да се занимавам с това. Имам много...

— О, винаги има време за подаръци — весело заяви Ванеса. — Хайде, Хейвън, отвори го.

Безмълвно проклех нея, себе си и най-вече Харди Кейтс, задето ме беше поставил в това положение. Пресегнах се към кутийката и я вдигнах в скута си. Веднага щом чуха шума от късането на хартия, останалите служители, включително Кими, Роб и Фил цъфнаха на входа на кабинката ми. Вече си имах публика.

Мрачно свалих опаковъчната хартия и я хвърлих в кошчето за боклук. Подаръкът, какъвто и да беше, се намираще в съвсем обикновена бяла кутийка. Помислих си, че ако е нещо смуцаващо, ще убия Харди Кейтс най-много до час. Затаих дъх, вдигнах капачето и намерих вътре кутия от твърда розова пластмаса.

На дръжката бе закрепена бележка, съдържаща няколко думи:

„Дано да ти свърши работа.

Х.“

— Нещо за банята ли е? — попита Кими. — За грим? За бижута?

— Бижута в толкова голяма кутия? — отворих сребристите скоби.

— Е, тук е Тексас — основателно изтъкна Кими.

— Хайде — настоя Ванеса, защото аз се поколебах, преди да вдигна капака.

Преди да успея да се овладея, по лицето ми се разля широка и неустойима усмивка, докато вдигах капака. Беше комплект с инструменти с чук с розова дръжка, рулетка, отвертка и набор от гаечни ключове.

— Кутия с инструменти? — възкликна невярващо Кими. — Е, това е нещо различно.

Дори Ванеса изглеждаше разочарована. Несъмнено се бе надявала на нещо скандално или компрометиращо, или поне скъпо. Само че кутията с инструменти беше подарък, който едва ли уличава в любовна връзка.

За жалост в моя случай въздейства по-силно от цял камион с диаманти. Това показваше, че Харди Кейтс ме разбира, че е вникнал в мен, както никой мъж не го бе правил. Дори Ник. А това ме плашеше почти толкова, колкото ме радваше.

— Добре — вяло казах аз и се обърнах, за да скрия изчервяването си. Затворих капака на кутията и я оставих на пода до бюрото си.

Ванеса остана до бюрото ми, докато всички не се върнаха на работа. Усещах погледа ѝ, втрещен в тила ми. Не ѝ обръщах внимание, вперила невиждащи очи в екрана на лаптопа си.

— Наистина не те бива с мъжете, нали? — чух я да казва полугласно, за да не я чуе никой. — Аз щях да го накарам да ми подари нещо много по-хубаво от това.

Убедих сама себе си, че единственото възпитано нещо, което мога да направя, е да благодаря на Харди за подаръка. Затова след вечеря се качих в апартамента му, надявайки се, че ще е излязъл. Възнамерявах да оставя на вратата бутилка вино и бележка и да избегна контакта с него.

Но когато излязох от асансьора на осемнайсетия етаж, видях Харди да набира кода на алармата на входната си врата. Тъкмо беше приключил с тренировката си — сигурно бе ходил във фитнес центъра на шестия етаж — и беше облечен с долнище на анцуг и подгизнала фланелка, прилепнала по тялото му. Беше мускулест, но не прекалено, беше просто... силен. С добре очертани мускули. Виждах техните изпъкналости по цели му гръб. Бицепсите му опъваха ръкавите на фланелката. Косъмчетата на тила му изглеждаха влажни. Тялото му лъщеше от пот.

Беше едър и разгорещен мъж и аз почти надушвах соления и свеж мирис на пот и на затоплена кожа от мястото си. Усетих объркването и противоположно действие на отвращението и на копнежа. Искаше ми се да опитам вкуса му. Искаше ми се да допра уста до него, където и да е. Но освен това исках и да хукна с всички сили в обратната посока.

— Здравей — тихо каза той и впери поглед в моя.

— Здравей — имах чувството, че ми отне невероятно дълго време да стигна до него, сякаш коридорът се бе превърнал в конвейерна лента, която се движеше в противоположната посока. Когато най-накрая се приближих, вдигнах неловко бутилката вино.

— Благодаря за подаръка. Много ми хареса.

— Заповядай — отвори той вратата.

— Не, благодаря, исках само да ти дам това...

Пръстите ни се докоснаха, когато взе бутилката от мен, и аз дръпнах рязко ръка.

Това явно го развесели и в очите му проблесна предизвикателство.

— Не искаш ли да видиш как е обзавел Тод апартамента ми?

— Аз... Да, може би мога да вляза за минутка.

Последвах Харди вътре. Той светна лампите и аз едва не ахнах от настъпилата промяна. Апартаментът беше превърнат в луксозно жилище в селски стил. Богатите землисти тонове на дървото и на тапицерията подчертаваха редицата големи прозорци. Мебелите бяха сведени до минимум — няколко удобни големи предмети, сред които имаше един нисък диван, няколко кресла и равна отоманка, тапицирана с карамелена на цвят кожа. На стената бе окачен стилизиран триптих, изобразяващ каране на добитък. Идеално.

— Колкото и да си платил на Тод, струвало си е.

— И той така ми каза — Харди огледа бутилката одобрително. — Напа. Планинско вино. Обичам такива вина, особено кабернетата.

— Някога ходил ли си на дегустация на вино? — попитах го и се изчервих, когато си спомних как ме бе вдигнал върху масата във винарната и как беше застанал между...

— На няколко — Харди остави бутилката върху плота. — Понаучих това-онова. Обаче така и не усвоих послевкуса.

— Много е деликатно. Понякога помага, ако задържиш виното в уста, за да се затопли от телесната ти температура... — Харди се приближи към мен, а аз съвсем забравих какво говоря. Погледът ми се плъзна към загорялата кожа на шията му, към ямката в основата. — Е... трябва да тръгвам. Оставям те да си вземеш душ.

Само като си го представих гол и как водата се стича по стегнатата му плът, само мисълта за цялата тази сгъстена енергия ме накара да изгубя присъствие на духа.

— Не си видяла останалата част от апартамента.

— Сигурна съм, че е страхотно.

— Трябва да видиш поне спалнята.

Забелязах как в очите му просветва палаво пламъче — дразнеше ме.

— Не, благодаря.

Харди се приведе над мен, целият само мускули и хормони, и подпря ръка на стената.

— Някой казал ли ти е, че очите ти имат съвсем същия цвят като на коктейла „Д-р Пепър“?

Засмях се обезоръжена.

— Успяваш ли да стигнеш далеч с такива реплики?

Той явно се наслаждаваше на веселостта ми.

— Достатъчно далеч с подходящата жена.

— Аз не съм подходящата жена.

— Двамата с Тод отдавна ли сте приятели?

— От прогимназията — кимнах.

Една бръчка се вряза между тъмните му вежди.

— Излизала ли си с него?

— Имаш предвид на среща? Не.

Изражението му се проясни, сякаш отговорът ми обясняваше нещо, над което се бе чудил.

— Значи е гей.

— Ами, не. Тод е по-скоро от типа „всичко става“. Имал е връзки и с жени, и с мъже. Отворен е към всякакви възможности, защото за него външният вид на човек е само опаковка. Доста просветена гледна точка, като се замислиш.

— Аз не съм просветен — отсече Харди. — Мен ме интересува единствено опаковка, която включва гърди — и погледът му се смъкна за кратко върху гърдите ми с интерес, който ми се стори прибързан предвид моите доста скромни размери. После отново ме погледна в очите. — Хейвън... утре вечер трябва да съм на едно мероприятие... повторното откриване на един театър...

— „Харисбърг“ ли? — известният в цялата страна театър бе минал през едногодишна реконструкция, след като приземният му етаж беше разрушен от наводнение. На повторното откриване щяха да

присъстват местни и национални знаменитости, да не говорим за тексаския политически и обществен елит. — Ще ходя с Тод.

— Един от партньорите ми направи дарение от името на компанията, така че и аз съм вързан.

Останах с впечатлението, че Харди ще ме покани да отида с него. Все едно сме на среща. Цялата пламнах. Не бях готова да излизам на среща с никого, най-малко пък с него.

— Може да се видим там — постарях се да звуча безгрижно. — Но ако пътищата ни не се пресекат... приятно прекарване.

— На теб също.

— Добре. Ще се видим по-нататък — обърнах се и се затутках с бравата на вратата. Той се пресегна покрай мен и я хвана.

— Позволи ми да ти помогна.

Изчаках, обзета от паника и нетърпение, готова да побягна, но Харди спря, преди да отвори вратата.

— Хейвън — изчака да се извърна към него, а тялото ми застана успоредно на неговото, но без да го докосва. Усещането помежду ни беше толкова силно, че почти усещах с кожата си натиска му, твърдото му и тежко тяло. Не можех да не се запитам какво ли ще е да правя секс с него, дали ще ме притиска и ще ми причинява болка, дали ще бъде нежен.

След което се запитах дали някога е посягал на жена.

Кой знае защо не можех да си представя подобно нещо, не си представях тези силни ръце да нараняват някой по-уязвим от него, да разкъсват вени, да оставят синини. Ник обаче ме беше научил, че невъзможните неща са възможни.

Когато съберях смелост да опитам отново, нямаше да е с толкова мускулесто същество. Но може би това бе част от привличането — да знам дълбоко в себе си, че истинските чувства, истинското привличане никога не могат да се осъществят между мен и Харди.

Вперих поглед в очите му, омагьосана от тяхната синева. Макар да съзнавах колко е неправилно, исках да се стоя в него, просто да се притисна към това силно и здраво тяло и... да се отпусна. Да дишам. Да се доверявам.

— Остани — тихо ме покани той. — Нека да изпием заедно виното.

— Ти... трябва да си вземеш душ.

Бавна усмивка плъзна по устните му.

— А ти можеш да ми правиш компания.

— Да бе — възразих аз, а съзнанието ми се изпълни с видения за сапунисана мъжка кожа и хлъзгави от водата мускули, — как пък не!

Харди отвори вратата и ме пусна да избягам.

— Щеше да е забавно — подвикна той подире ми, докато се отдалечавах по коридора.

А аз трябваше да скрия усмивката си, без да се осмеля да погледна назад.

След това цяла нощ не можах да си намеря място, спохождаха ме накъсани сънища, а на сутринта се събудих мрачна и измъчена. Дадох си сметка, че всяка моя среща с Харди Кейтс заприличваше на предварителна любовна игра.

„Звездно преживяване“ беше темата на вечерта, а участващите певци и музиканти отдаваха почит на братята Герщуин. Герщуин беше идеален избор — музиката създаваше усещане за спонтанност, за случайно съчетани удоволствия.

Всъщност „Харисбърг“ имаше две сцени — горната бе висока почти колкото четириетажна сграда и представляваше голям традиционен амфитеатър за спектакли. Само че според мен долният театър беше по-интересен. Имаше модулна сцена със сегментиран под, като всеки сегмент стъпваше на собствено пневматично бутало. По този начин конфигурацията на пода можеше да се сменя и да заема формата, необходима за съответното представление. Стените също бяха сегментирани, което отваряше множество възможности пред дизайнера.

Макар да бях имунизирана спрямо Тод по отношение на романтичното увлечение, много ми харесваше как изглежда със смокинг. Съдейки по погледите, с които го удостоявах, явно и други от присъстващите мислеха така. Беше изискан и притежаваше котешка грация, а смокингът стоеше елегантно небрежно на слабото му тяло.

Двамата бяхме пазарували заедно и той лично бе избрал тоалета ми — семпла дълга черна рокля с набиращо се отпред деколте и с кадифени презрамки. Отпред роклята беше престорено скромна, но гърбът бе толкова силно изрязан, че не можех да нося нищо отдолу.

— Това му е хубавото да нямаш големи гърди — каза ми Тод. — Не ти трябва сутиен, за да изглеждаш наперено.

— Не се притеснявам за предницата, нито дали ще изглежда наперено. Притеснявам се, че усещам да ми вее на места, където обикновено слънцето не огрява.

Тод обаче ме беше огледал отзад и ме бе уверил, че няма нищо неприлично. Твърдеше, че нищо не се показва, дори ако човек стои по-високо от мен и гледа право надолу към гърба ми.

Както очаквах, повечето членове на семейството ми бяха тук, включително татко, Либърти и тримата ми братя. Либърти изглеждаше зашеметяващо с червената си копринена рокля, чийто лъскав плат беше усукан и набран около пищното ѝ чувствено тяло.

— Не мога да откъсна поглед от жена ти — призна Тод на Гейдж. — Все едно се взираш в огън.

Гейдж се ухили и плъзна ръка по тялото на Либърти. Оркестърът засвири „Жадна за прегръдка“ и Либърти вдигна поглед към него. Дватамата преплетоха пръсти и тръгнаха към дансинга.

— Бракът му се отразява добре — отбеляза Джак, докато ги наблюдаваше как танцуват. — Откакто се ожени, Гейдж се поотпусна. Освен това никога не съм допускарал, че ще го видя лудо влюбен в някоя жена.

Усмихнах се широко на Джак.

— И с теб ще стане така. Някой ден ще срещнеш някоя и ще имаш чувството, че са те цапардосали с чук по главата.

— Имам това чувство всяка съботна нощ — осведоми ме брат ми.

— Дамата ти е много готина — отбеляза Тод, докато гаджето му за днес се връщаше към масата от тоалетната. — Как се казва? Това ли е Хайди?

Джак му се сопна.

— Глупости! Това е Лола. Двете с Хайди публично се сбиха миналата седмица.

— Защо? — попитах и извих отчаяно очи, когато видях виновното изражение на брат си. — О, не ми казвай, не искам да знам.

— Има и още нещо, което вероятно няма да искаш да знаеш — каза ми Тод.

В отговор на озадачения ми поглед той кимна към другия край на масата, където татко продължаваше да дава аудиенция. Сякаш някой стегна сърцето ми в менгеме, когато видях Харди Кейтс да стои там и да се ръкува с него. Харди носеше смокинг не с апатичната небрежност на аристократ, а със смътно доловимото нетърпение на човек, който би предпочел да пие студена бира с приятели. Стегнат и обуздан в официалното облекло, той повече от всякога приличаше на природна стихия.

Баща ми го гледаше с интерес, присвил очи. Както обикновено, беше безцеремонно прям. Всички затаиха дъх, когато заговори:

— Да не би да кроите някакви планове по отношение на семейство Травис? — попита татко с приветлив интерес. — Опитвайте се да ни скроите поредния номер, а?

Харди го изгледа — един млад негодник, който преценява един стар негодник, не без уважение.

— Не, господине.

— Тогава защо сте се настанили да живеете в моя сграда?

По устните на Харди се разля лека усмивка.

— Семейство Травис не са единствените, които искат гледка от последния етаж.

Не се налагаше да поглеждам лицето на баща си, за да разбере, че този отговор му допадна. От друга страна, той не беше човек, който забравя старите сметки.

— Добре — кимна той на Харди, — поднесохте почитанията си на голямата клечка, вече можете да си вървите.

— Благодаря ви, но вие не сте онзи Травис, когото дойдох да видя.

И ме погледна.

Ухажваше ме пред очите на семейството ми! Стрелнах Тод с отчаян поглед, молейки безмълвно за помощ. На него обаче шоуто адски му харесваше.

Всички от клана Травис впериха поглед в мен, а аз погледнах Харди. И казах с възможно най-нормалния тон, който бе по силите ми:

— Добър вечер, господин Кейтс. Приятно ли прекарвате?

— Надявам се.

Зад тези думи се спотайваше цяла вселена от неприятности.

— Ей, Кейтс? — обади се Джак, изправи се и стисна Харди за рамото. — Какво ще кажеш да отидем да си вземем по една бира от бара?

Харди не трепна.

— Не, благодаря.

— Аз черпя. Настоявам.

И за да стане положението още по-сериозно, точно в този момент Гейдж и Либърти се върнаха от дансинга. И Гейдж, който бе настроен доста собственически, когато ставаше дума за съпругата му, впери в Харди поглед, който вещаеше сигурна смърт.

Либърти хвана ръката на Гейдж и здраво я стисна.

— Харди — поде тя със спокойна усмивка, — отдавна не сме се виждали. Как си?

— Чудесно. А ти?

— Прекрасно. Вече си имаме син. Матю.

— Научих за това. Поздравления.

Гейдж гледаше Харди така, че косъмчетата по ръцете ми настръхваха.

— Какво искаш? — попита той тихо.

Харди насочи поглед към мен, задържа го и каза:

— Да танцувам със сестра ти.

Преди да успее да отговоря, Гейдж отсече:

— Няма да стане.

И Джак се обади почти едновременно с него:

— Съмнявам се.

Баща ми ме изгледа от отсрещния край на масата и изви въпросително вежди.

А брат ми Джо точно в този момент застана зад стола ми и постави ръка върху рамото ми.

— Проблем ли има? — попита той, без да насочва въпроса конкретно към някого.

Задушавах се от тях, от мъжете в семейството си, които бяха толкова силно решени да ме защитават, че изобщо не се интересуваха от моето мнение по въпроса. Избутах ръката на Джо.

— Няма проблем — отговорих му. — Господин Кейтс ме покани на танц. И аз смятам да...

— За нищо на света. — Джо отново постави ръка на рамото ми.

Ръгнах го ядосано с лакът.

— Не съм питала за мнението ти.

— А може би трябваше — промърмори Джо и ме изгледа строго.

— Трябва да поговорим, Хейвън.

— По-късно — отвърнах унижена.

Правехме сцена. Хората ни гледаха.

— Веднага — настоя Джо. Невярващо вперих поглед в него.

— За Бога — казах, — това е нелепо дори за семейство откачени и властни тексасци.

Харди се бе начумерил.

— Ще те чакам на бара, докато семейният ви съвет заседава дали да ти позволи да танцуваш — каза той. После се отдалечи, а аз забих гневен поглед в Джо, който обикновено се месеше най-малко от братята ми.

Разбира се, това не промени много нещата, но все пак.

— Извинете ни — каза Джо на останалите от семейство Травис и ме дръпна настрана от масата.

— Какво има? — попитах с напрегнат шепот, докато криволичехме из тълпата. — Какво толкова, че ще танцувам с Харди Кейтс?

— Този тип причинява само неприятности и всички го знаят. Как изобщо ти хрумна при толкова други мъже, сред които можеш да избираш? До такава степен ли си решена да ядосаш всички в семейството?

— Ето ти една новина, Джо — за някои неща в живота взимам решенията сама, без да се съобразявам с всички в семейството. Моя работа е какво правя или не правя с Харди Кейтс — заявих. — Ще понеса последиците.

— Добре. Стига да съзнаваш, че има огромна вероятност да ти устройва капан и да те използва.

Изгледах го остро.

— Защо го казваш?

— Преди две години, малко след като ти се омъжи, ме извикаха от „Тексас Мънтли“ да направя снимките за материал, който готвеха за Харди Кейтс. По негова молба. Прекарах по-голямата част от деня с него. Разговаряхме за много неща, но в края на снимките си дадох сметка, че нишката на всеки разговор води до един човек... Той

непрекъснато задаваше въпроси, интересуваше се от лични подробности...

— За Либърти — промърморих.

— Не, по дяволите, не за Либърти. За теб.

— Моля?

— Каза, че сте се запознали на сватбата.

Сърцето ми сякаш спря да бие.

— Каза ли ти как?

— Не, но във всеки случай си му направила силно впечатление. Затова ясно му дадох да разбере, че не си свободна. Казах му, че си омъжена. Това обаче сякаш нямаше значение за него. Продължи да разпитва. Още тогава изпитах неприятно предчувствие — Джо замълча и ме погледна със същите кафяви очи като моите. — А ето че сега ти си разведена и то съвсем отскоро, уязвима си и той те сваля.

— Не ме сваля, просто ме покани на танц.

— Сваля те — категорично повтори Джо. — От всички жени тук е избрал точно теб. И защо според теб, Хейвън?

Усетих как ме залива студена вълна. По дяволите! Може би отново се бях оказала онази жена на стадиона. Може би влечението ми към Харди бе поредната проява на саморазрушителен мазохизъм.

— Този човек има някакъв план — каза Джо. — Наумил си е да постигне своето, да навреди на семейството ни, да измъкне нещо от нас. И като нищо ще те използва, защото смята, че за теб няма нищо по-вълнуващо от мъж, когото семейството ти не одобрява.

— Това не е вярно — възразих аз.

— А според мен е точно така — Джо прокара ръка през дългата си коса с гневно движение. — За Бога, Хейвън, намери си някой друг. Ако искаш да се срещаш с мъже, познавам колкото искаш...

— Не — отвърнах нацупено, — не искам да се срещам с никого.

— Тогава да се върнем на масата.

Поклатих глава. Не можех да понеса мисълта да се върна на семейната маса като разкаяло се хлапе.

— Танцува ли ти се? — попита Джо.

Това извика неохотна усмивка на устните ми.

— С брат ми? Не, би било твърде жалко. Пък и ти не обичаш да танцуваш.

— Вярно е — съгласи се Джо с облекчение.

— Ще отида в тоалетната да си проверя грима.

Джо ме остави и аз безутешно се залутах из залата.

Явно изобщо не биваше да идвам на откриването на театъра. По-добре да си бях останала вкъщи. Трябваше да поразмишлявам над някои неща, включително и над причината защо изпитвам влечение към Харди Кейтс въпреки здравомислещата си преценка и въпреки убеждението на семейството си, че това е грешка.

Но преди да осъзная какво върша, се озовах на бара.

Не беше трудно да открия едрото тяло на Харди. Беше се облегал на плота и държеше в ръка широка и права чаша за уиски. Изглежда разговаряше с някого, но рамото му го криеше от поглед. Приближих се колебливо, наклонила глава и опитвайки се да зърна кой е събеседникът му.

Разговаряше с някаква жена. Естествено. Мъж с неговата външност неминуемо би привлякъл женското внимание. Жената беше слаба, с едър бюст и облечена с искряща златиста рокля, която заедно със светлорусата ѝ коса ѝ придаваше вид на призова статуетка.

Застинах на място, когато видях лицето ѝ.

— Здравей, Ванеса — промълвих немощно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ванеса Флинт ме удостои с поглед, който познавах, поглед, който казваше, че не желае да бъде прекъсвана. Гласът ѝ обаче прозвуча сърдечно и приятелски.

— Хейвън, много се радвам да те видя тук! Забавляваш ли се?

— Думи нямам да опиша колко — отговорих. Явно тази вечер не ми вървеше. Харди беше избрал да се свалия тъкмо с моята пъклена шефка. Очевидно съдбата искаше да ми покаже, че между нас изобщо, ама изобщо няма да се получи.

Харди остави чашата си на бара.

— Хейвън...

— Здравейте, господин Кейтс — поздравих хладно. — Приятна вечер и на двамата. Тъкмо си тръгнах.

И без да дам възможност нито на Ванеса, нито на Харди да реагират, аз се обърнах и си запроправях път през тълпата. Пребледняла и замаяна от гняв, признах, че семейството ми е напълно право за Харди. Той вещаеше неприятности, от които не се нуждаех.

Бях прекосила почти половината от залата, когато усетих някой да се приближава зад мен и да докосва ръката ми. Застинах и се извърнах с лице към него. Лицето му беше сурово като гранит.

— Върни се при Ванеса — казах му. — Ако реши, че съм те отмъкнала от нея, ще чистя тоалетната в офиса цяла седмица.

— Не бях с нея, просто си пиех питието. Да не очакваш да чакам покорно в ъгъла, докато решиш как да постъпиш с мен?

— Не, не в ъгъла — изгледах го гневно аз. — Но можеше да почакаш поне пет минути, преди да ми намериш заместничка.

— Тя не беше заместничка. Чаках те. А на теб ти отне много повече от пет минути да решиш дали искаш да танцуваш с мен. Няма да търпя подобни гаври нито от теб, нито от семейството ти, Хейвън.

— Какво очакваш след начина, по който си се държал в миналото? Цветя и духова музика ли? Те имат пълното право да не вярват на мотивите ти.

— Ами ти? Какви са мотивите ми според теб?

— Съмнявам се, че би искал да ти отговоря пред всичките тези хора.

— В такъв случай ще се усамотим някъде — отвърна той през стиснати зъби. — Защото, кълна се в Бога, ще получа отговор.

— Добре — усетих главата си съвършено празна, когато ръката му стисна китката ми. Последния път, когато си бях имала работа с разгневен мъж, се бях озовала в болницата. Само че колкото и здраво да ме държеше, Харди не ми причиняваше болка. Заставих се да се отпусна и да тръгна с него, докато ме водеше през тълпата.

Женски глас напяваше „През лятото“ и печалната протяжна мелодия се виеше край нас като дим.

Бях замаяна, докато прекосяхахме помещението и навалищата във фойето. Стигнахме до вратата, но бяхме принудени да спрем, защото някой ни препречи пътя. Гейдж. Очите му светеха като мълнии в бутилка, когато ни огледа, без да пропусне нито една подробност, включително начина, по който Харди стискаше китката ми.

— Имаш ли нужда от мен? — тихо попита Гейдж.

— Тя е добре — отговори Харди.

Брат ми не му обърна внимание, не откъсваше поглед от мен. Заля ме вълна на признателност към него, защото разбихах колко му е трудно да ме пусне с мъж, когото презира. Но той знаеше, че моят избор е такъв. Беше дошъл да ми предложи помощ, в случай че я искам.

— Всичко е наред — уверих го, — не се нуждая от нищо.

Харди ме дръпна през вратата, завихме и навлязохме още по-навътре в сградата. Най-сетне спряхме на някакво стълбище, където миришеше на бетон, желязо и плесенясала влага. Беше тихо, чуваше се само как нещо капе и накъсаният ритъм на дишането ни. Процеждащата се отгоре светлина ни озаряваше смътно.

Харди се обърна към мен. Изглеждаше огромен и тъмен на фона на бетонната стена.

— Сега ми кажи онова, което не искаше да ми кажеш вътре — поиска той.

Реших да му кажа всичко.

— Мисля, че ако не бях от семейство Травис, изобщо нямаше да ми обърнеш внимание. Мисля, че искаш да покажеш на брат ми Гейдж,

че след като той е спечелил Либърти, ти ще му го върнеш, като спиш със сестра му. Мисля, че имаш и други скрити намерения, които не признаваш дори пред себе си. Мисля...

Спрях слисана, когато той ме сграбчи. Обзе ме някакво диво усещане — смесица от страх, гняв и — не можех да повярвам! — възбуда.

— Грещиш — отсече той мрачно и презрително. — Не съм чак толкова сложен, Хейвън. Истината е, че те желая още откакто те срещнах случайно в онази проклета винарна, защото за пет минути изпитах по-силно желание, отколкото с която и да е жена преди или след това. Не крия таен заговор срещу семейството ти. Нямам скрити намерения. Чисто и просто искам да те чукам до припадък.

Лицето ми се скова от оскърбление и смайване. Преди да съумея да свържа няколко членоразделни срички, Харди ме целуна. Бутнах го, когато вдигна устни, а той промърмори нещо, което прозвуча неприлично, но не можах да го чуя заради бученето на пулса в ушите си.

Той обхвана главата ми с двете си ръце. Устните му отново намериха моите. Вкусът и топлината му бяха непоносимо приятни, когато езикът му потъна в устата ми. Прониза ме неистово удоволствие, жаждата ми се сблъска с неговата и разпали огън. Разтворих се за него и се разтреперих толкова силно, че едва се задържах на краката си. Ръката му ме обгърна, предпази гърба ми от студения бетон, а другата му ръка се плъзна отпред по тялото ми. Отвърнах на целувката му, прокарах език по устата му, както правеше той. Чувствах прекалено много неща, губех контрол.

Устата му се откъсна от моята и грубо се залута отстрани на шията ми. Търкането на бръснатата му буза предизвика тръпки от наслада в корема ми. Чух го да промърморва нещо от сорта, че след като съм учила в изискан колеж, би трябвало да знам поне кога един мъж иска да си легне с мен. Само дето го каза доста по-цветисто.

— Аз не съм джентълмен — продължи Харди и стисна тялото ми. — Не мога да те подмамя в леглото с красиви думи или с изискани обноски. Мога да ти кажа само, че те желая повече, отколкото съм желал която и да е друга жена. Готов съм да престъпя всеки закон, за да бъда с теб. Ако беше дошла с мен онази вечер, когато се запознахме,

щях да те отведа в Галвестън и да те държа там цяла седмица. И щях да се постарая никога да не поискаш да си тръгнеш.

Когато ръката зад гърба ми се стегна, за да извие торса ми напред, осъзнах, че той дърпа роклята ми отстрани, докато не оголи гърдата ми. Обхвана с длан скромната извивка и започна да дразни зърното с палец, докато то порозовя и щръкна, а после се наведе, за да го докосне с език. Изпънах се нагоре задъхана, когато Харди целуна щръкналото зърно и плътно обгърна с устни стегнатата плът. Започна да го подръпва ритмично и да го ближе след всяко нежно подръпване, а по тялото ми се блисна наслада. Притисках главата му към себе си и в ъгълчетата на очите ми затрепкаха сълзи, защото усещането беше изумително приятно.

Той се изправи и отново впи устни в моите в дълга и чувствена целувка.

— Пусни ме в леглото си — промърмори той. — Ще ти доставя наслада, както поискаш... дълго, бавно, силно, нежно... По-дьяволите, дори ще се опитам да го направя като джентълмен, ако това те възбужда. Смяташ, че те желая, защото си Травис? Искане ми се да беше която и да е друга, само не Травис. Хора като вас са ме презирали през целия ми живот.

— Аз никога не съм те презирала — рязко казах, разтреперана от безсилие и от желание. — Ако ме познаваше, никога нямаше да го изречеш.

— Тогава какъв е проблемът? — изръмжа той. — Бившият ти съпруг? Още ли изпитваш чувства към него?

— Не! — ръцете ми стискаха реверите му, пръстите ми мачкаха гладката материя.

— Кажи, че не ме желаеш! Кажи го и ще те оставя на мира, по дяволите!

— Никак не ме бива в това — избухнах. — Боже, не е ли очевидно? Спала съм само с Ник. Не мога да се отнасям небрежно със секса.

Никога не бях възнамерявала да признавам това. Но бях безпомощна, безпомощно открита и изплашена, че няма да понеса болката, която щеше да ми причини този човек. В главата ми се смесваха желание за секс, болка и страх.

Харди застина. За един унищожителен момент всичко се промени. Той вдигна лицето ми, обхванал с длан тила ми. Очите му бяха сини дори докато се взираше в мен в тъмното. Прегръдката му стана по-нежна, покровителствена, а свободната му ръка започна да гали настръхналата кожа на ръката ми. Разбрах, че е смаян. Не му беше хрумвало, че може да съм съвсем неопитна и да не знам как се играе тази игра.

— Хейвън... — благостта в тона му ме накара да се разтрепера още по-силно. — Не знаех... Мислех, че...

— Че съм разглезена пачавра от Ривър Оукс ли? Снобка...

— Шшшт...

— Но аз...

— Шшшт.

Замълчах и се отдадох на прегръдката. Той ме погълна цялата, притисна ме силно към коравите си гърди. Част от мен искаше да избяга. Другата част копнееше точно за това — да бъде прегръщана, да бъде докосвана. Той ме галеше по косата, прокарвайки нежно връхчетата на пръстите си по извивката на темето. Усетих как нещо отстъпва, как някаква вътрешна напрегнатост се отпуска.

Двамата се олюляхме леко, притиснати един към друг, сякаш подети от силно океанско течение. Харди прокара устни по шията ми. Аз се извърнах, за да намеря устните му, и той ми даде каквото исках, целуваше ме бавно и жадно, докато не се замаях и коленете ми не омекнаха. Силната му ръка ме обгръщаше и подпираше. Със свободната си ръка стисна диплите на роклята ми дръпна плата нагоре.

Сепнах се, когато дланта му стисна голото ми бедро. Той целуна шията ми и каза неща, които чувах наполовина, нежни думи, уверения, успокояваше ме, докато раздалечаваше бедрата ми. Докосна ме, разтвори ме нежно, връхчето на пръста му описваше по плътта възбуждащи кръгове, все по-малки и по-малки, докато не стигна средата. Извих се безпомощно, когато той погали онова пулсиращо местенце отново и отново, и всеки път, когато мазолестият му пръст докосваше клитора ми, в гърлото ми се надигаше страстно възклицание.

Стенеща се стопих в ръцете му, докато нуждата от секс, нуждата той да ме изпълни запулсира в цялото ми тяло. Поднесох му устата си и го оставих да ме целува колкото дълбоко пожелае, посрещайки

охотно настъпателните тласъци на езика му. Ръката му ме пусна и се пресегна към колана на панталоните му... и тогава ме връхлетя бедата.

Когато го усетих толкова голям и твърд до себе си, цялата наслада се изпари. Просто... изчезна. Внезапно единственото, което можех да виждам, да чувам и да усещам, бе последния път с Ник, пронизващата болка, грубите тласъци, поносими единствено защото собствената ми кръв облекчаваше проникването. Гърлото и стомахът ми се стегнаха от погнуса, долепеното до мен мъжко тяло ми стана отвратително, тежестта му — непоносима и аз неволно започнах да се съпротивлявам.

— Не — извиках задъхано, отскубнах се, блъснах го силно. — Не. Не искам. Не искам. Аз... — силно ухапах устната си, за да замълча, понеже си дадох сметка, че гласът ми отеква силно.

— Какво има? — чух да пита Харди, дишайки учестено. Треперех, всяка клетка в тялото ми бе мобилизирана за самосъхранение.

— Остави ме на мира — отсякох. — Свали си ръцете от мен.

Трескаво се заех да оправям роклята си с разтреперани пръсти.

— Хейвън — дрезгаво прозвуча гласът му. — Нараних ли те? Какво има?

— Не се чукам на публични места — студено заявих аз и се запътих към вратата. Ако ме докоснеше отново, щях да се разпадна. Щях да полудея. — И не обичам да ме притискат.

— Не съм те притискал! Ти го искаше!

— Не се ласкай, Харди.

Беше зачервен, а също така опасно възбуден и адски ядосан. Бавно се зае да оправя дрехите си. Когато отново се обади, гласът му беше нисък и овладян:

— Хейвън, има си дума за жена, която постъпва като теб.

— Сигурна съм, че знаеш много интересни думи. Може би трябва да ги кажеш на някой друг.

И преди да успее да ми отговори, избягах от стълбището, все едно бягах от затвора.

Успях някак да се върна в залата, където край мен вихрено се носеха звуците на музиката и на танците. Бях ужасена от откритието,

че съм увредена до такава степен, че не мога да изтърпя нормалния сексуален акт с мъж, към когото изпитвам влечение. Чувствах се унижена от начина, по който се бях държала. Не бях оставила на Харди друг избор, освен да си помисли, че съм кучка, че обичам да дразня мъжете. Повече нямаше да иска да има нищо общо с мен. Тази мисъл донякъде ми донесе облекчение, но в същото време ми се искаше да избухна в сълзи.

Тод ме откри незабавно. Разговаряше с някакъв тип на бара и лениво обхождаше с поглед залата, когато ме видя да влизам. Веднага дойде при мен, вперил очи в бледото ми лице и подутите ми от целувките устни.

— Изглеждаш така, все едно си се чукала с отбора на „Далас Каубойс“. И с основния състав, и с резервите — ухили се той.

— Моля те, ще ми повикаш ли такси? — прошепнах.

Синьо-зелените му очи добиха загрижено изражение.

— Аз ще те заведа у дома, миличка. Хайде, облегни се на мен.

Аз обаче рязко се дръпнах, когато той понечи да обгърне раменете ми с ръка.

— Добре — продължи мило Тод, все едно не бе забелязал странната ми реакция, — тогава ти ме хвани за ръката и ще излезем през страничната врата.

Откара ме до Мейн 1800 с колата си, като за мое успокоение просто си мълчеше, докато най-накрая не стигнахме в апартамента ми на седмия етаж. Мебелировката представляваше еkleктична смесица от старинни мебели и няколко от собствените му модерни произведения. Кремавото и бялото бяха балансирани с тъмно състарено дърво. Тод си бе позволил и няколко приумици, като например факта, че бе покрил вътрешната страна на входната ми врата с мрежесто пано с хавайска танцьорка.

Нещастното ми изражение говореше достатъчно красноречиво. Тод се пресегна и ме уви с кадифената покривка на канапето. Аз се сгуших в ъгъла на дивана и свих крака, за да му направя място.

— Явно е бил страхотен танц — отбеляза той и развърза папийонката си. Остави я да виси от двете страни на врата му и се отпусна на дивана до мен с котешка грациозност. — Какво се случи?

— Не танцувахме — отвърнах сковано.

— О?

— Той ме заведе в някакъв тъмен ъгъл. На някакво стълбище.

— Позволи и на мен косвено да преживя удоволствието, кажи ми... бивали го?

Усетих как лицето ми пламва.

— Чак толкова ли е добър? — попита Тод.

Засмях се неуверено. Не бях сигурна, че мога да го изразя с думи.

— Нали знаеш как когато някой те целува, ти се струва, че това е само стъпка към нещо друго. Все едно просто иска целувката да мине по реда си. Е, Харди ме целува, сякаш това е единственото нещо на света, което иска да прави. Всяка целувка е като завършен полов акт — затворих очи за секунда, припомняйки си усещането. — Освен това обхваща лицето ми с ръце.

— Ммм, и аз обичам това. И какво? Някои от братята ти те спипали?

— Не, аз бях виновна. Прецаках всичко. Превъртях по средата.

Настана дълго мълчание.

— Как така превъртя? Какво...

Хейвън свали си ръцете от лицето и ме погледна.

— Аз съм Тод. Просто го кажи.

— Изплаших се. Нищо повече — отблъснах го и си плюх на петите.

— От какво се изплаши?

— Усетих неговия... нали разбираш... неговия...

Тод ме изгледа саркастично, когато се поколебах:

— Възбуден член? — попита той. — Пакетът му? Инструментът му? Хайде. Хейвън, дай да не си говорим като момиченца.

Начумерих се.

— Обикновено не разговарям за ерекции.

— Много жалко. Най-хубавите разговори са точно за това. Хайде, продължавай, скъпа.

Поех си дълбоко въздух.

— Докато се целувахме, усетих ерекцията му и цялото ми желание се изпари. Просто ей така. След онова, което съм преживяла с Ник, усещането е доста неприятно за мен.

— Какво си преживяла? — тихо попита Тод. — Никога не си ми казвала, макар че подозирам нещо.

— Нощта, когато напуснах Ник... — отместих поглед от Тод, докато се принуждавах да го изрека: — Правихме груб секс.

— Груб секс или те изнасили? — попита той.

— Не знам — идеше ми да потъна в земята от срам. — Искам да кажа, нали сме женени... Само че аз не исках да го правя, той ме принуди, струва ми се...

— Било е изнасилване — отсече Тод с равен тон. — Няма значение дали сте женени. Ако не искаш да го правиш, но някой те принуди, това си е изнасилване. Мътните да го вземат, иска ми се да убия това копеле — лицето му потъмня от ярост, както не бях го виждала никога преди. — Хейвън, миличка... знаеш, че когато жената е възбудена и готова, не боли. Особено, ако мъжът знае какво прави, а аз не се съмнявам, че Харди знае.

— Да, само че съзнанието ми го разбира, а тялото — не. Така че още щом усетих това огромно нещо да се притиска към мен, просто не можах да се овладеея и изпаднах в сляпа паника. Боже, доповръща ми се! — увих се още по-плътно в покривката като пашкул.

— Още ли не си разговаряла за това с терапевтката си? — попита Тод.

Поклатих глава.

— Все още се уча да поставям граници. А и тя ще бъде в почивка през следващите две седмици, така че ще трябва да я почакам да се върне, за да ми помогне.

— Сексът не е ли свързан с уменията да поставяш граница?

— Имах много по-сериозни тревоги от секса — отговорих му намръщено.

Тод понечи да отговори, но явно прецени, че е по-добре да се откаже. След малко каза:

— Значи когато се разгорещихте, ти каза на Харди да спре.

— Да — облегнах брадичка на вдигнатите си колене. — И освен това... не го направих мило.

— Той какво каза? Каква беше реакцията му?

— Не каза много, но си личеше, че е бесен.

— Да, мъжете доста се дразнят, когато останат на сухо, имам предвид в сексуален смисъл. Но важното е, че Харди не те е наранил, нали така? Не се е опитал да те накара да направиш нещо, което не искаш?

— Не.

— В такъв случай бих казал, че с него си в безопасност.

— Не се чувствах в безопасност.

— Според мен в момента безопасността не е усещане, а процес. Започни с доверието. Защо не се опиташ да кажеш на Харди някои от нещата, които сподели с мен?

— Ами ако не иска?

— Ето какви възможности имаш: можеш да му дадеш шанса да се прояви като истински каубой, или да си тръгнеш и никога да не разбереш как би реагирал. А после ще трябва да се изправиш пред същия проблем със следващия мъж, към когото изпитах влечение.

— Или...

— Или какво?

Нервно облизах устни:

— Може най-напред да се упражня с теб.

Никога преди не бях виждала Тод да не знае какво да каже. Той се ококори, поне десетина секунди отваряше и затваряше уста като риба.

— Молиш ме да преспя с теб ли? — попита той най-накрая.

Кимнах.

— Ако ще повръщам или ще откачам посред акта, предпочитам да е с теб. А ако успея да го направя с теб, ще знам, че ще мога да го направя и с Харди.

— О, мамка му! — Тод се засмя безпомощно, стисна ръката ми и целуна дланта ми. — Миличка. Хейвън. Не — задържа ръката ми и нежно долепи бузата си до дланта ми. — Много ми се иска да ти помогна в това, скъпа ми приятелко, и съм дълбоко поласкан от молбата ти. Само че в момента не ти трябва приятелче за секс. Нужно ти е нещо много повече. И някъде, немного далеч отук има един едър и синеок мъжага, който умира да си прекарате страхотно в леглото. На твое място щях да му позволя да опита — усетих усмивката му с дланта си, когато додаде: — Искам да кажа, ако все пак успееш да преодолееш факта, че той е толкова грозен и кокалест.

Когато пусна ръката ми, аз стиснах пръсти, все едно задържах в дланта си късметче.

— Тод, докато танцува с Либърти, тя... спомена ли нещо за Харди?

Той кимна.

— Каза, че с изключение на онзи номер със сделката на Гейдж не вижда нищо опасно в това, че двамата с Харди изпитват интерес един към друг. Въз основа на онова, което знае за него от времето, когато са живели в онова скапано градче...

— Уелкъм.

— Да, както и да е — Тод не си падаше по живота в малките градчета. — Та въз основа на това Либърти не смята, че той би те наранил. Каза, че Харди винаги се е стараел да не я подвежда и че е направил всичко по силите си да ѝ помогне. Всъщност тя смята, че двамата можете да си помогнете взаимно.

— Трудно ми е да си представя как — отбелязах мрачно, — след като не мога да приема ерекцията му, без да откачам от страх.

Тод се усмихна.

— Една връзка се гради на много повече от ерекцията. Макар че ако питаш мен... да се чудиш как да се справиш с нечия ерекция си е доста сериозен проблем.

След като Тод си тръгна, аз си взех дълга вана, извадих си фланелена пижама и си сипах чаша вино. Питам се къде ли е Харди в момента и дали е останал в театъра, след като си бях тръгнала.

Изкушението да му се обадя бе почти съкрушително, но не бях сигурна какво да му кажа, дали ще успея да се накарам да му обясня.

Отново се настаних в ъгъла на дивана и вперих поглед в телефона. Искаше ми се да чуя гласа на Харди. Мислех си за онези трескави мигове на стълбите, преди да се изплаша, когато ръцете и устата му ме вкусваха цялата, бавно, търсещо, нежно... толкова приятно. Толкова невероятно приятно...

Телефонът звънна.

Стреснах се, оставих виното и едва не го разсипах в бързината. Вдигнах телефона и се обадох задъхано:

— Ало?

Само че гласът не беше на Харди.

— Здравей, Мари.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ник — имах чувството, че във вените ми са се образували ледени кристали. — Откъде имаш номера ми? Какво искаш?

— Само да разбере как си.

Гласът му беше толкова познат. Щом го чух, последните няколко месеца се изпариха като лош сън. Ако затворех очи, можех почти да си представя, че отново съм в апартамента в Далас и че той скоро ще се върне от работа.

Затова държах очите си отворени, сякаш дори едно мигване щеше да ми донесе сигурна смърт. Вперих поглед в кремавия калъф на дивана, докато всяка отделна нишка не застана на фокус някъде далеч.

— Страхотно. А ти?

— Не съм страхотно — продължителна пауза. — Все още се опитвам да повярвам, че наистина всичко е свършило. Липсваш ми, Мари.

Звучеше замислен. Нещо в тона му накара тъмна вина да рукне от сърцето ми.

— Казвам се Хейвън — заявих. — Вече не отговарям на името Мари.

Мислех, че това ще го провокира, но вместо това той ме смая, като каза:

— Добре, Хейвън.

— Защо ми се обаждаш? Какво искаш? — попитах го остро.

— Просто да си поговорим малко — звучеше примирено и малко огорчено. — Позволено ли ни е поне да разговаряме?

— Да, предполагам.

— Имах доста време за размисъл. Искам да ти обясня нещо... Никога не съм възнамерявал нещата да излязат от контрол по този начин.

Стиснах слушалката толкова силно, че почти се изненадах, че пластмасата не се счупи. Вярвах му. Никога не съм смятала, че Ник е искал или е планирал да бъде такъв. Но нещо в миналото му, нещо в

детството му го беше превърнало в такъв човек. Беше жертва точно толкова, колкото и аз.

Което не означаваше, че не е виновен за стореното над мен.

Изпълни ме съжаление за онова, което бяхме изгубили... и което никога не бяхме имали. Почувствах се зле, почувствах се отегчена.

— Мразиш ли ме, Хейвън? — тихо попита Ник.

— Не. Мразя онова, което стори.

— И аз го мразя — въздъхна той. — Не спирам да си мисля... дали ако бяхме останали заедно още известно време, щяхме да успеем да преодолеем проблемите си, вместо брат ти да се намесва и да организира развода толкова бързо, по дяволите...

— Ти ме нарани, Ник — само това успях да кажа.

— Ти също ме нарани. Непрекъснато ме лъжеше, за дребни неща, за големи неща... държеше ме настрана.

— Не знаех как иначе да се справя с теб. Истината те ядосваше.

— Знаем. Само че за добрия брак са нужни двама. А на мен ми се струпа много — семейството ти ме отхвърли, трябваше да се бъхтя като вол, за да те издържам... а ти винаги ме обвиняваше, че не съм способен да реша проблемите ти.

— Не — възразих, — може би ти си се обвинявал. Аз обаче никога не съм се чувствала така.

— Всъщност ти никога не бе с мен истински. Дори когато се любехме. Усещах, че всъщност не участваш напълно. Каквото и да направех, никога не откликваше като другите жени. Не спирах да се надявам, че ще се оправяш.

По дяволите, Ник умееше да ме манипулира, умееше да събужда усещането ми, че съм неспособна, което толкова се бях борила да преододея. Ник знаеше за мен неща, които никой друг не знаеше. Щяхме да останем завинаги свързани от общия си провал — това бе част от личността на всеки от нас. И никога нямаше да бъде заличена.

— Срецаш ли се с някого? — чух го да пита.

— Не искам да обсъждам това с теб.

— Значи се срещаш. Кой е той?

— Не се срещам с никого. Не съм спала с никого. Може би няма да повярваш, но е истина — тутакси се презрях, задето го казах и задето се чувствам длъжна да му давам обяснения.

— Вярвам ти — каза Ник. — Мен няма ли да ме попиташ?

— Не. Не ме интересува дали се срещаш с някоя. Не е моя работа.

Той замълча за момент.

— Радвам се, че си добре, Хейвън. Все още те обичам.

Думите му извикаха сълзи в очите ми. Много се зарадвах, че не може да ги види.

— Предпочитам да не ми се обаждаш повече, Ник.

— Все още те обичам — повтори той и затвори.

Бавно поставих слушалката върху вилката и попих сълзите, като се проснах по лице на дивана. Останах така, докато не започнах да се задушавам, после вдигнах глава и си поех дълбоко въздух.

— Мислех, че те обичам — изрекох на глас, макар че Ник не можеше да ме чуе.

Само че тогава не знаех какво представлява любовта. Запитах се как може човек да бъде сигурен, че наистина обича някого.

На следващия ден валеше.

От време на време в Хюстън настъпваше такава суша, че както казват тук „дърветата подкупват кучетата“. Но пък когато валеше, валеше истински. Тъй като Хюстън е равен град, построен около блатисти ръкави, имахме проблеми с отводняването. Когато се изсипеше проливен дъжд, във високите части на улиците се събираше вода и се стичаше в канавките, в дренажните тръби и в блатистите ръкави, които насочваха потока към мексиканския залив. Навремето много хора загивали при наводнения, когато водата преобръщала колите. Понякога заради наводненията се прекъсваха нефтопроводи, далекопроводи, рухваха мостове и основните пътища ставаха непроходими.

Към обяд оповестиха за опасност от наводнение, а по-късно се превърна в сериозно предупреждение. Всички го възприеха мимоходом, тъй като жителите на Хюстън са свикнали с наводненията и по принцип знаят кои улици да избягват вечер на път за към къщи.

През втората половина на деня отидох на събрание в Бъфало Тауър, за да обсъдим новата онлайн система за обработка на молбите за ремонти. Отначало Ванеса възнамеряваше да отиде на заседанието лично, но после промени мнението си и изпрати мен. Каза, че

събранието е предимно за събиране на информация и че тя има да върши по-важни неща, отколкото да говори за софтуер.

— Научи всичко за системата — инструктира ме тя, — и ще говорим утре сутринта.

Сигурна бях, че лошо ми се пише, ако Ванеса ми зададе въпрос, на който не мога да отговоря. Затова си наумих да узная и последната подробност за тази програма, едва ли не всичко, освен да запамята програмните кодове.

Изпитах облекчение, но и се озадачих, че Ванеса не спомена нищо за срещата ни в „Харисбърг“ предишната вечер. И не ме попита за Харди.

Макар че Бъфало Тауър беше само на няколко пресечки от Мейн 1800, отидох до там с кола, понеже валеше проливен дъжд. Сградата беше един от по-старите небостъргачи — постройка от червен гранит с фронтони, която напомняше за стила от двайсетте години на двайсети век.

След като паркирах на едно от долните нива на подземния паркинг, проверих мобилния си за съобщения и установих, че ми е звънил Харди. Стомахът ми се сви. Натиснах копчето, за да прослушам съобщението.

„Здравей — звучеше безцеремонно. — Трябва да поговорим за снощи. Обади ми се, когато се върнеш от работа“.

Когато консултантката по софтуера Кели Райнхарт и аз приключихме, беше няколко минути след шест. Можехме да продължим още, обаче от охранителната фирма звъннаха и ни предупредиха, че най-долното ниво на паркинга се е наводнило. Там нямаше почти никакви коли, защото повечето хора вече си бяха тръгнали, но все пак имаше няколко, които трябваше да бъдат преместени.

— По дяволите, една от тях е моята — казах на Кели, затворих лаптопа си и го пъхнах в чантата. — По-добре да отида да си взема колата. Нещо против да ти звънна утре сутринта и да изясним и последните няколко въпроса, които не успяхме да обсъдим?

— Разбира се.

— Ами ти? Няма ли и ти да слизаш в паркинга?

— Днес не съм с кола, в сервиза е. Съпругът ми ще ме вземе в шест и половина. Но ще слеза с теб с асансьора, ако не искаш да си

сама.

— Не, не... — усмигнах се и вдигнах куфарчето си. — Ще се оправя.

— Чудесно. Добре. Звънни тук или на охраната във фоайето, ако имаш някакви проблеми. Тази стара сграда така тече, че колата ти като нищо може вече да е под водата.

— Такъв ми е късметът — засмях се. — Нищо ново.

Тъй като повечето от служителите си бяха тръгнали, небостъргачът беше притихнал и зловец, вратите бяха заключени, а прозорците — тъмни. Навън изтрещя гръмотевица и аз трепнах. Радвах се, че се прибирам у дома. Едната обувка ми стискаше, ципът отстрани на панталоните ми се впиваше в плътта ми и отгоре на всичко бях гладна. Но най-вече нямах търпение да се обадя на Харди и да му кажа колко съжалявам за предната вечер. Щях да му обясня... нещо.

Влязох в асансьора и натиснах бутона за най-долното ниво на паркинга. Вратите се затвориха и кабината започна плавно да се спуска. Само че когато стигнах най-долу, подът под краката ми се разтнесе странно, чух нещо да пращи и да пука, след което всичко утихна. Светлината, хидравликата — всичко излезе от строя. Останах в пълен мрак. По-лошото бе, че чувах непрекъснатото шуртене на вода, все едно някой беше пуснал кранче вътре в асансьора.

Намерих опипом панела до вратата и натиснах няколко копчета. Нищо.

— Телефонът — промърморих гласно, търсейки успокоение в звука на собствения си глас. — В асансьорите винаги има телефон.

Треперещите ми пръсти намериха спикера с копче, вграден в стената на асансьора. Натиснах копчето и го задържах, но не последва нищо.

Добре че не страдах от фобия от тесни пространства. Запазих спокойствие. Методично прерових куфарчето си и намерих мобилния си телефон. Нещо студено се плъзна покрай крака ми. Отначало си помислих, че е течение, но после усетих студената влага в ниските си обувки и си дадох сметка, че в асансьора има няколко сантиметра вода.

Извадих мобилния си телефон и го отворих. Използвах го вместо фенерче, като осветих кабината с екранчето, за да видя откъде се процежда водата.

Мазна струйка шуртеше от пролуката между двете затворени врати на асансьора. Лошо. Но когато вдигнах светещото екранче нагоре, видях, че водата се процежда не само от долния край на вратата, а и отгоре.

Изглежда цялата кабина се намираще под вода.

Не беше възможно. Нямахме как шахтата да се е напълнила с два и половина-три метра вода... Дали това не означаваше, че по-голямата част от гаража е наводнена? Не може да се е случило, откакто бях пристигнала в сградата. По дяволите... ако асансьорната шахта беше пълна с вода, това обясняваше защо електрическата система е дала на късо.

— Това е лудост! — промърморих и сърцето ми заблъска тревожно, докато набирах номера на централата на сградата. Сигналът се чу два пъти и после електронен глас започна да изрежда главните вътрешни номера. Веднага щом чух трицифрения номер на охраната, го набрах. Още две позвънявания... и после започна да дава заето.

Изругах, отново набрах централата и опитах да се свържа с вътрешния номер на Кели. Включи се секретар.

„Здравейте, това е телефонът на Кели Райнхарт. В момента не съм на бюрото си, но оставете съобщение след сигнала, и ще се свържа с вас възможно най-бързо“.

Оставих съобщение, като се постарях да звуча овладяно: „Кели, Хейвън е. Заседнала съм в асансьора на едно от нивата на паркинга и в кабината влиза вода. Направи ми услуга и събщи на охраната, че съм тук долу“.

Водата продължаваше да шурти и да се върти на вихри покрай глезените ми.

В този миг забелязах, че мига сигналът, че батерията на телефона ми е паднала. Беше почти изтощена, така че нямаше да рискувам. Набрах номера на полицията, гледайки пръстите си, все едно са на друг човек. Докато слушах невярващо, отсреща вдигнаха и пренасочиха разговора към секретар: „В момента имаме огромен брой обаждания. Всички линии са заети. Моля, останете на линия, докато се обади телефонист“.

Изчаках почти минута, която ми се стори цяла вечност, после прекъснах разговора, понеже беше ясно, че нищо няма да се получи. Отново набрах, но този път до слуха ми стигна само сигнал заето.

Телефонът изпиука, за да ме осведоми, че батерията е почти свършила.

Тъй като водата вече бе стигнала до средата на прасците ми, престанах да се преструвам, че пазя спокойствие. Някак успях да извикам на екрана списъка с последните обаждания. Натиснах копчето, за да отговоря на последното обаждане на Харди.

Телефонът звънна. Един път... два пъти... Възкликнах облекчено, когато чух гласа му.

— Кейтс.

— Харди — произнесох дрезгаво, неспособна да изрека думите достатъчно бързо — аз съм. Нуждая се от теб. Нужна ми е помощ.

— Къде си? — тутакси попита той.

— В Бъфало Тауър. В асансьора. Заседнал е в паркинга и влиза вода... много вода — телефонът отново изпиука. — Харди, чуваш ли ме?

— Повтори.

— В асансьора в Бъфало Тауър... заседнала съм на паркинга в един асансьор, който се пълни с вода... Трябва... — телефонът изпиука и се изключи. — Не! — почти изкрещях аз безсилно. — По дяволите! Харди? Харди!

Усетих как ме обзема истерия и наистина се замислих дали да не ѝ се предам. Но какво щях да спечеля от това?

— Хората не се давят в асансьори — казах си на глас. Водата стигаше вече до коленете ми и беше леденостудена. Освен това миришеше противно — на смазка, на химикали и на отходен канал. Извадих компютъра от чантата, отворих го и се опитах да открия интернет сигнал. Поне екранът светеше и в кабината не беше съвсем тъмно. Вдигнах поглед към тавана, покрит с дървена ламперия и с малки вградени лампички, до една угаснали. Не трябваше ли да има люк? Може би беше замаскиран. Не се сецах как да се кача горе и да го потърся.

Газейки водата, отидох отстрани до вратата и отново опитах копчетата и панела, но нищо не се получи. Свалих едната си обувка и заудрях с тока по стените, докато креснях за помощ.

Когато се изморих да блъскам, водата вече беше стигнала до бедрата ми. Толкова ми беше студено, че зъбите ми тракаха и костите

на краката ме боляха. Не се чуваше нищо друго, освен шуртенето на стичащата се вода. Навсякъде, освен в главата ми, беше спокойно.

Осъзнах, че съм в ковчег. Наистина щях да умра в тази желязна кутия.

Чувала бях, че да се удавиш не е мъчителна смърт. Имаше и по-лоши начини да се сбогуваш с живота. Само че беше толкова несправедливо — в живота си не бях постигнала нищо, достойно да бъде включено в некролога ми. Не бях осъществила нито една от целите си от колежа. Така и не се бях сдобрила с баща си, във всеки случай не истински. Не бях помогнала на нито един човек, комуто не бе провървяло, колкото на мен. Никога не бях правила хубав секс.

Бях сигурна, че хората, изправени пред смъртта, би трябвало да имат благородни мисли, но вместо това усетих, че си мисля за онези мигове на стълбището заедно с Харди. Ако бях стигнала до края, поне щях да съм правила хубав секс веднъж през живота си, но аз бях провалила дори това. Желаех го, желаех го толкова силно. В живота ми нищо не бе завършено. Стоях тук и очаквах да се удавя не с примирение, а с растящ гняв.

Когато водата стигна до гърдите ми, се изморих да държа компютъра над водата и го пуснах. Той потъна и се понесе към пода на асансьора във водата, която беше толкова мръсна, че светецният екран едва се виждаше, преди да даде на късо и да угасне. Изгубих ориентация в черния мрак край себе си. Сгуших се в един ъгъл, облегнах глава на стената, поех си дълбоко въздух и зачаках. Запитах се какво ли ще се случи, когато не ми остане повече въздух и ще трябва да вкарам вода в дробовете си.

Стресна ме звука от силен удар по тавана. Завъртях глава настрани, невиждащо и уплашено. Дум! Стържене и плъзгане, някакви инструменти по метална повърхност. Таванът изскърца и целият асансьор се залюля, все едно е гребна лодка.

— Има ли някой? — провикнах се с лудешки разтуптяно сърце.

Чух приглушени и далечни гласове. Настръхнала, заблъсках асансьора с юмрук.

— Помощ! Заседнала съм тук, долу! Последва отговор, но не го чух. Който и да беше, продължи да работи по покрива на асансьора, къртеше и разбиваше, докато не чух пронизителното стържене на метал. Част от дървената облицовка бе откърлена. Долепих се към

стената, докато слушах как парчето цопва, скърцайки и цепейки се на трески. После в кабината се стрелна лъч на фенерче и светлината отскочи от водата.

— Тук съм — задавено се провикнах аз и нагазих по-напред. — Тук долу съм. Можете ли да ме измъкнете?

Един мъж се наведе в кабината на асансьора и аз видях как лицето и раменете му се осветяват от отразената светлина.

— Добре е да знаеш предварително, че вземам скъпо за спасяване от заседнали асансьори — заяви Харди и разшири отвора, пъшкайки от усилието.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Харди!

Беше дошъл да ме спаси. В този момент едва не припаднах. Заля ме бурен поток на облекчение и признателност, имаше поне десетина неща, които исках да му кажа веднага. Само че първото, което се откъсна от устата ми, беше:

— О, толкова съжалявам, че не правих секс с теб!

Чух тихия му смях.

— Аз също. Но, миличка, с мен са няколко техници, които чуват всяка дума.

— Не ми пука — възкликнах отчаяно. — Измъкни ме оттук и се кълна, че ще спя с теб.

Чух как единия техник си предлага услугите с осезаем испански акцент:

— Аз ще я измъкна.

— Тази си е моя, амиго — дружески заяви Харди и се наведе още по-навътре в асансьора, протегнал едната си ръка. — Можеш ли да стигнеш ръката ми, Хейвън?

Вдигнах се на пръсти и се протегнах нагоре. Дланите ни се срещнаха, той плъзна пръстите си надолу и ги склучи около китката ми. Само че аз бях изцапана с нещо хлъзгаво и ръката ми се изплъзна от ръката на Харди. Ударих се назад в стената на асансьора.

— Не мога — опитах да прозвуча спокойно, но гласът ми трепереше. Потиснах риданието си. — Водата е мазна.

— Добре — бързо отвърна той. — Няма нищо. Не, не плачи скъпа, слизам долу. Дръпни се настрани и се хвани за парапета.

— Чакай, и ти ще се заклешиш тук... — започнах аз, но Харди вече спускаше краката си. Хвана се за рамката на тавана и за миг увисна. Когато скочи в кабината с премерено движение, подът се разтресе и нивото на водата се покачи. Прецапах през гъстата вода и скокнах почти до кръста му, преди той да успее да помръдне.

Харди ме стисна здраво, подхващайки задника ми с едната си ръка, а с другата здраво и стабилно обхвана гърба ми.

— Държа те — каза той. — Смелото ми момиче.

— Не съм смела — ръцете ми бяха склучени като менгеме около шията му. Зарових лице във врата му и се опитах да повярвам, че наистина е тук при мен.

— Напротив, повечето жени вече щяха да са изпаднали в истерия.

— И аз съм н-на път — промълвих в яката му. — Просто м-ме хващаш на начален етап.

Той ме притисна по-силно. Опитах се да накарам зъбите си да престанат да тракат.

— Не мога да повярвам, че си тук.

— Разбира се, че съм тук. Винаги, когато ти потрябвам — той погледна с присвити очи нагоре към отвора, където един от техниците насочваше фенерче, за да можем да виждаме. — Мануел, момчетата ти имат ли помпа на дъното на шахтата?

— Не — долетя отговорът. — Сградата е стара. Само по-новите са снабдени с помпи.

Ръката на Харди погали треперещия ми гръб.

— Вероятно и бездруго не би свършила работа. Може ли някой да прекъсне главния прекъсвач? Не искам това чудо да тръгне, докато я вадим.

— Не се налага, изключен е.

— Откъде знаеш?

— Има автоматична блокираща верига.

Харди поклати глава.

— Искам някой да отиде в машинното и да се увери, че този проклетник наистина е изключен.

— Дадено, шефе.

Мануел се свърза по радиото с шефа на охраната на сградата, който обеща да изпрати единствения служител, който му е подръка, в машинното, за да изключи прекъсвача за всички асансьори, и после да се обади.

— Не можел да се свърже с ченгетата — докладва ни Мануел. — Линията се е скапала. Имат твърде много обаждания. Само че от асансьорната компания ще изпратят човек.

— Нивото на водата се покачва — казах на Харди, здраво обхванала врата му с ръце и стиснала кръста му с крака.

Харди се усмихна и отметна разрошената ми коса от лицето.

— Ще им отнеме само минутка да намерят повредения прекъсвач. Представи си, че сме в гореща вана.

— Въображението ми не е толкова силно.

— Явно никога не си живяла на нефтена платформа — ръката му разтри раменете ми. — Удари ли се някъде?

— Не, само се уплаших.

Той изсумтя и ме притисна още по-силно.

— Вече не се страхуваш, нали?

— Не — истина беше. Струваше ми се, че нищо лошо не може да се случи, докато съм се вкопчила в тези здрави рамене. — Само ми е студено. Не разбирам откъде идва водата.

— Мануел каза, че се е срутила стена между паркинга и някакъв дренажен тунел. Тук се оттича вода от доста голям канал.

— Как успя да ме намериш толкова бързо?

— Тъкмо си бях тръгнал за вкъщи, когато се обади. Веднага завих насам и намерих Мануел и колегата му. Слязохме със служебния асансьор до по-горното ниво — докато говореше, не спираше да ме гали по косата. — Евакуационният люк на асансьора ме затрудни малко повече, наложи се да строша няколко болта с чук.

Чухме прашене по радиото и неясен глас, после Мануел се провикна:

— Готово, шефе. Прекъсвачът е изключен.

— Чудесно — Харди присви очи към Мануел. — Ще я повдигна, за да я поемеш. Гледай да не я изпуснеш в шахтата, защото е хлъзгава — дръпна главата ми, за да го погледна в очите. — Хейвън, ще те вдигна нагоре, после ще стъпиш на раменете ми и ще го оставиш да те издърпа, разбра ли ме? — кимнах неохотно, защото не исках да го оставям. — Когато се качиш върху асансьора — продължи Харди, — не пипай кабелите, шайбите, нищо! Внимавай, докато се катериш — хлъзгава си като гол охлюв.

— Ами ти?

— Аз ще се оправя. Стъпи в дланта ми.

— Но ти как ще...

— Хейвън, престани да говориш, и стъпи тук.

Смаях се от лекотата, с която ме повдигна, като подхвана задника ми с едната си ръка, за да ме издигне към техниците. Те ме стиснаха под мишниците и ме издърпаха върху тавана на асансьора, държейки ме здраво, сякаш се бояха да не се плъзна отстрани. И вероятно точно така щеше да се случи, защото цялата бях омазана с хлъзгава мръсотия.

При нормални обстоятелства бих се покатерила по стълбата с лекота, само че ръцете и краката ми непрекъснато се хлъзгаха по метала. Най-накрая успях да се добера до площадката, където Харди беше запречил вратите на асансьора. Там имаше още хора, които ми помогнаха — няколко служители от офисите, началника на охраната, току-що пристигналият асансьорен техник и дори Кели Райнхарт, която не спираше да повтаря ужасено:

— Разделихме се само преди половин час... Не мога да повярвам... Само преди половин час...

Пренебрегнах всички не от грубост, а от страх. Чаках пред отворената врата и отказвах да помръдна, нетърпелива да видя Харди. Разнесе се пликане, някакво сумтене и няколко от най-вулгарните ругатни, които бях чувала през живота си.

Мануел се появи пръв, следван от колегата си. Най-накрая от шахтата изпълзя и Харди, целият подгизнал, покрит със същата мръсотия като мен и с прилепнал към тялото делови костюм. Сигурна бях, че не мирише по-приятно от мен. Косата му беше щръкнала. Той беше най-прекрасният мъж, когото бях виждала през живота си.

Втурнах се към него, обгърнах кръста му с ръце и притиснах глава към гърдите му. Сърцето му туптеше силно под ухото ми.

Макар да бях в безопасност, не можех да се откъсна от него. А и той явно нямаше нищо против, не спираше да ме гали по гърба. Пред сградата спря кола на пожарната с включена лампа.

— Вижте, трябва да се погрижа за нея — каза Харди на началника на охраната и му подаде подгизналата си визитна картичка. — Госпожица Травис е преживяла достатъчно. Ако някой се интересува, може да се свърже с мен утре сутринта.

— Да, разбирам — отговори мъжът. — Съобщете ми, ако мога да помогна с нещо. Погрижете се за себе си.

Харди ме поведе към колата си, която беше паркирал, запушвайки други автомобили. Беше лъскав сребрист мерцедес седан,

а бежовата тапицерия вътре изглеждаше мека и безукорна.

— Не — безпомощно казах аз, — не мога да вляза в тази кола толкова мръсна и отвратителна.

Харди отвори вратата и ме набута вътре.

— Влизай, скъпа. Няма да се прибираме пеша.

Но най-лошото тепърва предстоеше. След като Харди паркира в гаража под сградата ни, се запътихме към асансьора, който водеше до фойето. Заковах се на място, сякаш ме бяха простреляли, и погледнах от асансьора към стълбите. Харди спря заедно с мен. Последното нещо, което бих искала, бе да се кача отново в асансьор. Усещах как всяко мускулче в тялото ми се напруга и се опитва да отхвърли тази мисъл.

Харди замълча и ме остави да се преборя със страха си.

— По дяволите! — изругах задавено. — Не мога да избягвам асансьорите до края на живота си, нали?

— Не и в Хюстън — изражението на Харди беше мило. Скоро по него щеше да се изпише съжаление. Тази мисъл бе достатъчен подтик.

— Давай, Хейвън — промърморих си сама и натиснах копчето. Ръката ми трепереше. Докато асансьорът се спускаше към гаража, аз чаках, все едно съм пред портите на ада.

— Не съм сигурна, че ти благодарих за онова, което направи — казах дрезгаво. — Така че... благодаря ти. И искам да те уверя, че обикновено не... създавам неприятности. Искам да кажа, не съм от жените, които постоянно трябва да спасяваш.

— Може следващия път ти да ме спасиш.

Репликата му ме накара да се усмихна.

Вратите се отвориха и аз се заставих да вляза в металната кутия, следвана от Харди. Преди вратите да се затворят, той ме придърпа в стегната прегръдка, целите ни тела се прилепиха, устните ни се сляха в целувка и ми се стори, че всичко, което бях изпитвала през този ден — мъчителна болка, гняв, отчаяние и облекчение — се загряват неимоверно и се нажежават до бяло.

Откликнах с неистови целувки, всмуквах езика му в устата си, исках да го вкуся и да го усещам отново. Харди изстена кратко и силно, сякаш изненадан от реакцията ми. Стисна главата ми с ръка и устата му жадно и сладостно се зае с моята.

След секунди вече бяхме във фоайето. Вратите се отвориха с дразнещо пиукане. Харди се отдалечи от мен и ме дръпна навън сред черния лъскав мрамор. Сигурно сме изглеждали като две блатни същества, докато минавахме покрай портиера на път за асансьора към основната жилищна част.

Портиерът Дейвид ни изгледа смаяно.

— Госпожице Травис? Мили боже, какво се е случило?

— Имах малък... ами... нещо като инцидент в Бъфало Тауър — отвърнах смутено. — Господин Кейтс ме измъкна.

— Мога ли да направя нещо?

— Не, и двамата сме добре — изгледах Дейвид многозначително. — Наистина няма никаква нужда да съобщаваме на кой от семейството ми за случилото се.

— Добре, госпожице Травис — съгласи се той прекалено бързо. Но когато с Харди се запътихме към асансьора на жилищната част на сградата, го видях как вдига слушалката и започва да набира.

— Звъни на брат ми Джак — оповестих и измъчено влязох в асансьора. — Не ми се говори с никого, особено с брат ми, който си пъха носа...

Само че Харди отново ме целуваше, но този път беше облегал ръце на стената от двете ми страни, сякаш бе прекалено опасно да ме докосва. Горещата целувка с отворена уста не свършваше, а насладата бе неимоверна. Вдигнах ръце и ги плъзнах по очертанието на силните му рамене, по стегнатите и издути мускули.

Замаяно се удивих на въздействието, което имаше върху него докосването ми, от начина, по който устата му се притисна до моята, сякаш отчаяно се гощаваше с нещо, което всеки момент може да му отнемат. Беше възбуден и всъщност ми се искаше да го докосна там, да сложа ръка върху масивната издутина. Треперещите ми пръсти се спуснаха по плоския му корем и после по металната тока на колана му. Само че в този момент асансьорът спря, Харди ме стисна за китката и я дръпна.

Очите му бяха горещо, меко сини, а страните му пламтяха, сякаш имаше треска. Тръсна глава, за да я проясни, и ме издърпа от кабинката. Бяхме на осемнайсетия етаж. До неговия апартамент. Тръгнах с него охотно и го изчаках на вратата да набере комбинацията. Харди сбърка и алармата недоволно изпиука. Едва сдържах усмивката

си, когато той изруга. Погледна ме накриво, опита отново и вратата се отвори.

Харди ме хвана за ръка като малко дете и ме поведе към душа.

— Оправи се спокойно — каза той. — Аз ще използвам другата баня. На вратата е окачен халат. После ще ти донеса някакви дрехи от твоя апартамент.

Не си спомням друг път да ми е било толкова приятно да си взимам душ. Съмнявам се, че и в бъдеще ще се появи нещо, дори бегло сравнимо с това усещане. Пуснах си почти вряла вода и застанах от удоволствие, когато тя започна да облива замръзналите ми и болезнени крайници. Три пъти насапунисах тялото и косата си и ги изплакнах.

Халатът на Харди ми беше прекалено голям и се влачеше по пода като дълъг шлейф. Загърнах се с него, с аромата, който вече ми бе станал познат. Завързах стегнатото колана, навих ръкавите няколко пъти и се огледах в запотеното огледало. Косата ми се беше накъдрила. Нямах как да оправя това, тъй като имах на разположение само четка и гребен, никакви стилизиращи продукти.

Можеше да се очаква да се чувствам изтощена след преживяното, но вместо това бях оживена и превъзбудена, а меката материя на халата сякаш драскаше чувствителната ми кожа. Когато влязох в дневната, заварих Харди облечен с джинси и с бяла фланелка, а косата му беше още мокра от душа. Стоеше до масата и вадеше от една хартиена торба сандвичи и кутии със супа.

Огледа ме от глава до пети.

— Поръчах малко храна от ресторанта — обясни ми.

— Благодаря, умирам от глад. Не помня друг път да съм била толкова гладна.

— Понякога се случва след преживян шок. Когато възникнеше проблем на платформата — някакъв инцидент или пожар, — след това изгладнявахме като вълци.

— Сигурно е доста страшно да избухне пожар на платформата. Как се случва?

— Ами, ако пробяга искра, ако има теч... — после добави с широка усмивка: — Заради оксигенистите — приключи с поднасянето на храната. — Ти започвай, а аз ще изтичам долу до апартамента ти да донеса някакви дрехи, ако ми кажеш комбинацията.

— Остани, моля те. Мога да почакам. Удобно ми е с халата.

— Хубаво — Харди издърпа един стол за мен. Седнах и погледнах към телевизора — местните новини. Едва не паднах от стола, когато говорителят оповести: „... и сега още информация за наводнението. Току-що научихме, че по-рано тази вечер неидентифицирана жена е била извадена от наводнен асансьор в Бъфало Тауър. Според присъстващите на местопроизшествието охранители, повредата на асансьора е причинена от наводняване на долното ниво на паркинга. Работещи в сградата твърдят, че жената е изглеждала невредима, след като е била извадена, и не се е нуждала от медицинска помощ. Ще продължим да ви осведомяваме за подробностите около тази история...“

Телефонът звънна и Харди погледна на екранчето кой се обажда.

— Брат ти Джак. Вече говорих с него и го уверих, че си добре. Но той иска да го чуе от теб.

По дяволите! Джак сигурно адски се е зарадвал, че съм с Харди!

Взех телефона от него и натиснах копчето.

— Здравсти, Джак — казах бодро.

— Никой не би желал сестра му да се окаже неидентифицираната жена от вечерните новини — осведоми ме Джак.
— Лоши неща се случват с неидентифицираните жени.

— Добре съм — уверих го усмихната. — Просто малко се изцапах и се измокрих, това е всичко.

— Може и да си мислиш, че си добре, но най-вероятно все още си в шок. Възможно е да имаш наранявания, за които дори не подозираш. Защо Кейтс не те заведе на лекар, по дяволите?

Усмивката ми се стопи.

— Защото съм добре. И не съм в шок.

— Идвам да те взема. Тази вечер ще спиш при мен.

— Няма да стане. Виждала съм апартамента ти, Джак. Истинска бърлога! Толкова е зле, че всеки път, когато ти гостувам, имунната ми система укрепва.

Джак не се засмя.

— Няма да останеш при Кейтс, след като си преживяла такова травмиращо...

— Помниш ли разговора ни за границите, Джак?

— Майната им на границите. Защо се обади на него, след като имаш двама братя, които работят само на няколко пресечки от Бъфало

Тауър? Дватамата с Гейдж щяхме прекрасно да се справим.

— Не знам защо се обадох на него... — хвърлих смутена поглед към Харди. Той също ме погледна неловко и отиде в кухнята. — Джак, ще се видим утре. Не идвай тук.

— Казах на Кейтс, че ако те докосне, може да се мисли за мъртъв.

— Джак, вече затварям — промърморих.

— Чакай — той замълча и после каза подкупващо: — Нека да дойда да те взема, Хейвън. Ти си моята малка сестричка...

— Не. Лека нощ.

Затворих, докато от слушалката се разнасяха ругатни. Харди се върна на масата и ми донесе чаша, пълна с лед и с газирана течност.

— Благодаря. „Д-р Пепър“?

— Да, с малко лимонов сок и няколко капки „Джак Даниълс“. Реших, че ще ти помогне да си оправиш нервите.

Изгледах го изпитателно.

— С нервите ми всичко е наред.

— Възможно е, но все още ми изглеждаш малко напрегната.

Отпих няколко сладки и тръпчиви глътки, но Харди докосна ръката ми.

— Ей, чакай. Пий по-бавно, миличка.

Разговорът замря, докато хапвахме зеленчукова супа и сандвичи. Допих питието си и въздъгнах бавно. Чувствах се по-добре.

— Може ли още едно? — побутнах празната чаша към него.

— След малко. „Джак Даниълс“ обикновено се промъква тайно и те хваща неочаквано.

Извъртях се настрани, за да заста на лице към него, и преметнах лакътя си през облегалката на стола.

— Не се дръж с мен като с тийнейджърка, Харди. Вече съм голямо момиче.

Той бавно поклати глава и прикова погледа ми със своя.

— Знам. Но в известен смисъл изглеждаш все още... невинна.

— Защо смяташ така?

— Заради начина, по който се държиш в определени ситуации — тихо отвърна той.

Усетих топла вълна да залива лицето ми и се запитах дали има предвид поведението ми на стълбището.

— Харди... — преглътнах мъчително, — за снощи...

— Чакай — той докосна ръката ми върху масата и пръстите му проследиха крехката дантела на вените от вътрешната страна на китката ми. — Преди да стигнем до това, искам да ми кажеш нещо. Защо се обади на мен, а не на братята си? Адски се радвам, че го направи, но искам да знам защо.

В този момент топлата вълна заля цялото ми тяло, плъзна се по голата ми кожа под халата. Обхванаха ме вълнение и смущение, запитах се докъде ще се осмеля да стигна с този човек и какво ще направи той, ако му кажа истината.

— Не се замислих за това. Просто... исках теб.

Пръстите му се плъзнаха в ленива и топла ласка от китката до лакътя, после обратно.

— Снощи имаше право да ме отблъснеш — промърмори Харди. — Първият път не бива да е на такова място. Беше права да ме спреш, но начинът, по който го направи...

— Съжалявам... — искрено казах аз. — Наистина...

— Не, не съжалявай — взе ръката ми в своята и се заигра с пръстите ми. — Размислих над случилото се после, когато се поуспокоих. И си казах, че може би нямаше да реагираш така, освен ако не си имала... някакви проблеми в спалнята... със съпруга си — погледна ме и сините му очи попиваха всеки нюанс на изражението ми.

Помислих си, че „проблеми в спалнята“ е доста меко казано. Мъчително си заблъсках главата, понеже най-много ми се искаше да споделя всичко с него.

— Наистина ли ти беше първият? — настоя Харди. — Това е доста необичайно в днешно време.

Кимнах.

— Мисля, че по някакъв откачен начин съм се опитвала да се харесам на майка си — успях да кажа. — Макар да е починала. Усещах, че тя би искала да изчакам, би изтъкнала, че възпитаните момичета не спят с когото им падне. Имах да ѝ се реванширам за толкова много неща. Никога не съм била дъщерята, която тя искаше — или каквато искаше татко. Усещах, че ѝ го дължа, че трябва да се постарая да бъда добра — никога не бях признавала това пред никого.

— Много по-късно осъзнах, че ако искам да спя с някого, това си е моя работа.

— Затова избра Ник.

— Да — устните ми потръпнаха. — Оказа се, че не е особено добра идея. На него никой не можеше да му угоди.

— На мен лесно можеш да ми угодиш — той продължаваше да си играе с пръстите ми.

— Добре — изрекох несигурно, — понеже съм съвсем сигурна, че не знам как се правят тези неща.

Харди застина неподвижно. Вдигна поглед от ръката ми с блеснал от желание поглед.

— На твоє място... — замълча, за да си поеме въздух. Гласът му бе станал дрезгав. — Не бих имал никакви притеснения в това отношение, скъпа.

Не можех да откъсна поглед от него. Представих си, че съм под него, че тялото му прониква в мен, и сърцето ми затуптя като лудо. Трябваше да го успокоя.

— Моля те, сипи ми още един „Джак Даниълс“ — успях да продумам. — Този път без „Д-р Пепър“.

Харди пусна ръката ми, без да откъсва поглед от мен. Без да обели и дума, отиде в кухнята и донесе две чаши и бутилката с характерния черен етикет. Наля в малките чашки съвсем делово, все едно се канехме да седнем да поиграем на покер.

Той изпи своето уиски наведнъж, а аз отпих бавно от чашата си, като оставих меката и леко сладникава течност да затопли повърхността на устните ми. Седяхме много близо един до друг. Халатът се беше разтворил и бе разголил коленете ми, забелязах, че той поглежда към тях. Когато наведе глава, светлината вълнисто се разля по тъмнокестенявата му коса. Не издържах повече, трябваше да го докосна. Пръстите ми погалиха главата му отстрани, заиграха се с късо подстриганите меки кичури. Една от дланите му обгърна коляното ми, обви го в топлина.

Вдигна лице и аз докоснах челюстта му, драскащата набола брада, а после допрях пръстите си в меките му устни. Проследих дръзкия силует на носа му, а връхчето на единия ми пръст се плъзна към интригуващата извивка.

— Обеща някой ден да ми разкажеш как си го счупил —
напомних му.

На Харди не му се говореше за това. Личеше си по погледа му.

След дълго мълчание поде безизразно:

— Баща ми го счупи. Беше пияница. Независимо дали беше пиян, или трезвен, той се чувстваше добре само когато наранява някого. Напусна семейството, когато бях още малък. Адски ми се искаше изобщо да не се бе връщал. Но той се появяваше от време на време, когато излизаше от затвора. Пребиваше мама от бой, смазваше я и после отново офейкуваше с всеки цент, който успяваше да ѝ задигне — поклати глава с отнесен поглед. — Мама беше висока, но слаба. Имах чувството, че някой ден той ще я убие. При едно от връщанията му, бях на около единайсет, го предупредих изобщо да не припарва до нея. Не помня какво се случи след това, помня само, че се свестих на пода и имах усещането, че ме е прегазил разгневен бик. Носът ми беше счупен. Мама беше пребита почти толкова зле, колкото и аз. Каза ми никога повече да не се противопоставям на татко, защото това само го вбесявало още повече. За нея беше по-лесно просто да го остави да прави каквото си поиска, докато бурята отмине.

— Защо никой не го е спрял? Защо тя не се е развела с него, не си е издействала ограничителна заповед или нещо подобно?

— Ограничителната заповед върши работа само ако си вързан с белезници за някое ченге. Майка ми реши, че е най-добре да потърси разрешение на проблемите си в църквата. Там я убедиха да не се развежда с него и тя си науми, че трябва да спаси душата му. Според свещеника всички трябваше да се молим сърцето на татко да се смекчи, той да съзре светлина и да се спаси — Харди се усмихна мрачно. — Ако изобщо е имало някаква надежда да стана религиозен, тя се изпари след това.

Смаях се от откритието, че и Харди като мен е бил жертва на домашно насилие. Само че на още по-жестоко насилие, понеже тогава е бил още дете. Овладях гласа си и попитах предпазливо:

— И какво стана с баща ти?

— Върна се няколко годни след това. Вече бях по-голям. Застанах на вратата на караваната и отказах да го пусна. Мама се опитваше да ме дръпне настрана, но аз не отстъпвах. Той... — Харди замълча и бавно потърка устата и челюстта си, без да ме поглежда. Бях

изпълнена с наелектризирано очакване, усещах, че се кани да ми каже нещо, което досега не е споделял с никой друг.

— Продължавай — прошепнах.

— Той ме нападна с нож. Намушка ме някъде отстрани. Извих ръката му и го принудих да изпусне ножа, а после го удрях, докато не обеща да се махне. Повече не се върна. В момента е в затвора — лицето му беше напрегнато. — Най-лошото от всичко беше, че мама не ми говори дни наред след това.

— Защо? Сърдеше ли ти се?

— Отначало така си помислих. Но после осъзнах, че... се страхува от мен. Докато съм го налагал като животно, не виждала никаква разлика помежду ни — Харди вдигна поглед към мен и произнесе тихо: — Не съм стока, Хейвън.

Усетих, че просто ме предупреждава. И тогава го разбрах — той винаги бе използвал убеждението си, че не е стока, за да не се сближава прекалено с никого. Защото когато допуснеш някого близо до себе си, той може да те нарани. Прекрасно познавах този страх. Живеех с него.

— Къде те намушка? — попитах. — Покажи ми.

Харди бе вперил в мен изцъклен поглед като пияница, но знаех, че състоянието му изобщо не се дължи на уискито. Горната част на бузите му и извивката на носа му бяха поруменели. Подръпна края на фланелката си, докато отдолу не се показа стегнатата му плът. Тънък белег светлееше на фона на копринената загоряла кожа. Харди ме гледаше като омагьосан, докато слизах от стола си, коленичих пред него и се наведох между бедрата му, за да целуна белега. Затаи дъх. Усещах кожата му топла с устните си, а мускулите на краката му бяха стегнати толкова силно, все едно бяха железни.

Чух стенание над главата си и усетих как той ме повдига, все едно съм парцалена кукла. Отнесе ме до канапето, положи ме върху кадифената тапицерия, коленичи до мен и дръпна колана на халата. Устните му покриха моите, парещи и сладки от уискито, докато разтваряше халата. Ръката му беше топла, когато докосна гърдта ми, обхвана меката извивка и я повдигна към устата си.

Устните му обхванаха стегнатото връхче и той нежно го близна. Заизвивах се под него, не можех да стоя неподвижно. Зърното ми напъпи почти болезнено и усещането се стрелкаше към чатала ми след

всяко близване и завъртане на езика. Изстенах и обгърнах главата му с ръце, а гръбнакът ми сякаш се разтопи, когато той се премести на другата гърда. Пръстите ми се заплетоха в копринената му коса, прилепнаха към кожата му. Невиждаща насочих устата му отново към своята и той я пое диво, сякаш не успяваше да проникне достатъчно дълбоко.

Тежката му длан се настани ниско долу върху корема ми и обхвана мекия му овал. Усетих, че връхчето на кутрето му лежи на ръба на тъмния триъгълник. Изхлипах и се приплъзнах по-нагоре. Ръката му се плъзна надолу и когато пръстите му се заиграха с еластичните къдрици, вътрешностите ми запулсираха и оградиха отвсякъде празнината. До този момент не бях изпитвала усещането, че бих могла да умра от първична нужда. Изстенах и дръпнах фланелката му. Устата на Харди се върна върху моята, ближейки звуците, които издавах, сякаш усещаше вкуса им.

— Докосни ме — задъхано изрекох аз и пръстите на краката ми се впиха в кадифената възглавница. — Харди, моля те...

— Къде? — долетя дяволитият шепот, докато той галеше влажните къдрици между краката ми.

Разтворих крака, цялата разтреперана.

— Там, там...

Той изпусна подобна на котешко мъркане въздишка, разтвори ме с пръсти, напипа топлината и соковете и се съсредоточи над онова местенце, което ме подлудяваше. Устата му потърка подутите ми устни и леко ги подръпна. Ръката му се плъзна между краката ми и той ме хвана, сякаш се кани да ме вдигне, но вместо това просто ме притисна като вързопче от гладка кожа, разтреперани кости и задъхана влага. Наведе глава, целуна извивката на коляното ми, плюшената мекота на гърдата, напрегнатата ми изпъната шия.

— Отнеси ме в леглото — дрезгаво помолих. Хванах със зъби мекото крайче на едното му ухо и прокарах езика си по него. — Вземи ме...

Харди потръпна силно, пусна ме и се извърна да седне на пода с гръб към мен. Положи ръце върху свитите си колене и сведе глава, дишайки накъсано и хрипливо.

— Не мога — каза приглушено. — Не тази вечер, Хейвън.

Не разбрах веднага. Опитвах се да разсъждавам трезво, но сякаш разгръщах пластове мъгла.

— Какво има? — прошепнах. — Защо не?

Отне му мъчително дълго време да отговори. Обърна се с лице към мен, коленичил с разтворени крака. Посегна и ме загърна с халата толкова нежно, че жестът ми се стори по-интимен от случилото се преди малко.

— Не е редно — каза той. — Не и след онова, което си преживяла. Все едно се възползвам от теб.

Не можех да повярвам. Не и когато всичко вървеше толкова добре, когато всичките ми страхове сякаш се бяха изпарили. Не и когато толкова отчаяно се нуждаех от него.

— Не, не е така — възразих. — Добре съм. Искам да спя с теб.

— В момента не си в състояние да вземеш това решение.

— Но... — надигнах се и разтрих лицето си. — Харди, не мислиш ли, че това е донякъде своеволие от твоя страна? След като ме възбуди толкова, ти... — замълчах, защото ми хрумна ужасна мисъл. — Това е отмъщение, нали? Заради снощи?

— Не — раздразнено отвърна той. — Не бих го направил. Не става дума за това. В случай че не си забелязала, аз също съм толкова възбуден, колкото и ти.

— А аз няма ли да участвам във взимането на решението? Нямам ли право на глас?

— Тази вечер не.

— По дяволите, Харди... — цялото тяло ме болеше. — Нали няма да ме оставиш да страдам само за да докажеш някаква абсолютно несъстоятелна теза?

Ръката му се плъзна по корема ми.

— Нека те доведе до края.

Все едно ти предлагат допълнително предястие, понеже няма основно.

— Не! — възразих със зачервено от безсилие лице. — Не искам нищо половинчато. Искам пълноценен секс от началото до края. Искам да се държиш с мен като със зряла жена, която има правото да решава какво да прави със собственото си тяло.

— Миличка, мисля, че току-що доказахме извън всякакво съмнение какво е мнението ми за теб като зряла жена. Но няма да

обладая жена, която е била на косъм от смъртта, която съм довел в апартамента си, сипал съм й алкохол, а после съм се възползвал от нея, понеже ми е била признателна. Няма да стане.

Ококорих се.

— Смяташ, че ще спя с теб от признателност, така ли?

— Не знам. Но искам да си дадем ден-два, за да отшуми.

— Вече отшумя, грамаден негодник такъв! — знаех, че не съм справедлива с него, но просто не можех да се овладеея. Беше ме оставил жадна и незадоволена точно в мига, когато цялото ми тяло щеше да изригне в пламъци.

— Опитвам се да се държа като джентълмен, да му се не види!

— И точно сега трябваше да поставиш началото.

Не можех да остана в апартамента му нито минута повече — боях се, че ще направя нещо, от което и двамата ще се почувстваме неудобно. Например да му се метна на шията и да го умолявам. С мъка се надигнах от канапето, завързах колана на кръста си и се запътих към вратата.

Харди тутакси ме последва.

— Къде отиваш?

— Слизам в апартамента си.

— Нека преди това да ти донеса дрехи.

— Не си прави труда. Хората се прибират по халати от басейна.

— Само че отдолу не са голи.

— И какво от това? Да не се притесняваш, че някой толкова ще се зашемети, че ще ми скочи в коридора? Де да имах този късмет.

Стрелнах се към вратата и излязох в коридора. Всъщност се радвах на избликналата живителна ярост — така не ми оставаше възможност да се притеснявам за асансьора.

Харди ме последва и изчака до мен, докато вратите на асансьора се отворят. Влязохме вътре заедно, и двамата боси.

— Хейвън, знаеш, че съм прав. Нека да поговорим.

— Ако не искаш да правим секс, аз пък не искам да говорим за чувства.

Той прокара ръка през косата си, видимо объркан.

— Е, със сигурност за пръв път жена ми казва подобно нещо.

— Не понасям да ме отхвърлят — промърморих.

— Не те отхвърлям, просто отлагаме. Ако уискито те прави толкова свадлива, повече няма да ти наля нито капка.

— Няма нищо общо с уискито. Свадлива съм от само себе си.

Харди явно разбра, че каквото и да каже, само още повече ще ме раздразни, затова замълча стратегически, докато не стигнахме до вратата на апартамента ми. Набрах комбинацията и пристъпих вътре.

Той стоеше, свел поглед към мен. Беше чорлав и сексапилен. И не възнамеряваше да се оправдава.

— Ще ти се обадя утре — каза.

— Няма да вдигна.

Харди плъзна дълъг и ленив поглед по тялото ми, загърнато в собствения му халат, в стегнатите ми боси пръсти. В ъгълчето на устата му затрептя усмивка.

— Ще вдигнеш — каза той.

Побързах да затворя вратата. Нямахше нужда да поглеждам лицето му, за да разбере, че по него се е разляла самоуверена усмивка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин отидох на работа в осем и половина и тутакси се оказах заобиколена от Кими, Саманта, Фил и Роб. Уверявах ме колко им е олекнало, че съм добре, разпитваха ме за наводнението, какво е усещането да заседнеш в асансьора, как съм се измъкнала.

— Успях да звънна на един приятел, преди да свърши батерията на мобилния ми — обясних им. — Той дойде и... ами после всичко се оправя.

— Става дума за господин Кейтс, нали? — попита Роб. — Дейвид ми каза.

— Нашият наемател господин Кейтс, така ли? — попита Кими и се ухили на стеснителното ми кимване.

Ванеса цъфна в тесния ми кабинет с разтревожен вид.

— Добре ли си, Хейвън? Кели Райнхарт ми се обади и ми каза какво ти се е случило снощи.

— Добре съм — уверих я. — Готова за работа, както обикновено.

Тя се засмя. Може би аз единствена долових в смеха ѝ някаква снизходителна нотка.

— Ти си боец, Хейвън. Браво на теб.

— Между другото — обади се Кими, — тази сутрин получихме половин дузина обаждания от хора, които питаха дали ти си жената от асансьора. Мисля, че местните медии ще се опитат да се възползват от известната фамилия Травис. Затова се направих на две и половина и отговорих, че доколкото ми е известно, не си била ти.

— Благодаря — отговорих, забелязвайки как Ванеса леко присвива очи. Колкото и да не ми се нравеше, че съм Травис, на нея не ѝ се нравеше още повече.

— Добре, всички да се връщат на работа — нареди тя. Изчака другите да излязат от кабинета ми и се обърна към мен: — Хейвън, ела в кабинета ми. Ще обсъдим на кафе срещата ти с Кели Райнхарт.

— Съжалявам, Ванеса, но няма да успея да си спомня всичко, за което говорих с нея.

— Нали е в компютъра ти?

— Него вече го няма, потъна — отговорих извинително.

Ванеса въздъхна.

— О, Хейвън, трябва да си по-внимателна със служебните вещи.

— Съжалявам, но нямаше как да го спася. Нивото на водата се покачваше и...

— В такъв случай прегледай бележките си. Водила си си бележки, нали?

— Да, но те останаха в куфарчето ми... а всичко вътре е съсипано. Ще звънна на Кели и ще се постарая максимално да възстановя подробностите от срещата...

— Хейвън, толкова ли не успя да опазиш куфарчето си? — изгледа ме тя укорително. — Нужно ли беше да изпаднеш в паника и да изпуснеш всичко?

— Ванеса — подех предпазливо, — течът в асансьора не беше просто локва вода.

Тя явно не беше разбрала какво се е случило, но последното нещо, което човек би могъл да каже на Ванеса, е, че не е схванала нещо.

Тя завъртя очи и се усмихна, все едно бях дете и говорех небивалици.

— С твоята склонност да драматизираш няма как човек да разбере какво се е случило всъщност.

— Здравсти — прекъсна ни мелодичен и приятен глас. Джак. Влезе в кабинката ми и Ванеса се обърна с лице към него. Тънките й пръсти изискано пъгнаха зад ухото кичур свършена руса коса.

— Здравей, Джак.

— Здравей и на теб — той влезе, огледа ме от глава до пети и ме притисна до гърдите си в кратка прегръдка. Аз малко се стегнах. — Да, пет пари не давам, че не обичаш да те докосват — заяви Джак, без да ме пуска. — Снощи направо обезумях от страх. Преди няколко минути се отбих в апартамента ти, но установих, че няма никой. Какво търсиш тук?

— Работя тук — отвърнах с крива усмивка.

— Не и днес. Днес си вземаш почивен ден.

— Не е нужно — възпротивих се аз, усещайки ледения поглед на Ванеса.

Джак най-сетне ме пусна.

— Напротив. Отпусни се. Поспи си. И на всяка цена се обади на Гейдж, на Джо, на татко и на Тод... всички искат да говорят с теб. Никой не ти е звънил вкъщи, да не би да спиш.

Направих физиономия.

— И трябва да повтора цялата история четири пъти?

— Боя се, че да.

— Джак — мило се намеси Ванеса, — не смятам, че е нужно Хейвън да си взема почивен ден. Ние ще се погрижим добре за нея. Освен това работата ще ѝ помогне да не мисли за травмиращото преживяване в онзи асансьор.

Джак я изгледа странно.

— Било е нещо повече от засядане в асансьора — каза той. — Сестра ми е била в капан. Говорих с мъжа, който я е измъкнал снощи. Каза, че кабинката на асансьора е била пълна с вода почти догоре и че вътре е било съвсем тъмно. Увери ме, че едва ли друга жена би се държала толкова смело, колкото Хейвън.

Наистина ли Харди бе казал това за мен? Бях доволна и поласкана... и бях очарована от бързите и почти незабележими гримаси, които пробягаха по лицето на Ванеса.

— О, разбира се, че трябва да си вземеш почивен ден — възкликна тя и ме смая, когато обгърна раменете ми с ръка. — Нямах представа, че положението е било толкова сериозно, Хейвън. Трябваше да ми кажеш — стисна Ванеса рамото ми загрижено. Тръпки полазиха по кожата ми от сухото скъпо ухание на парфюма ѝ и от допира на ръката ѝ. — Горкичката, прибери се да си починеш. Мога ли да направя нещо за теб?

— Не, благодаря — отдръпнах се от нея аз. — Добре съм, наистина. И бих искала да остана в офиса.

Джак ме погледна с обич.

— Тръгвай, миличка. Днес имаш почивен ден.

— Но ме чака една камара работа — възпротивих се.

— Пет пари не давам. Работата няма да избяга. Нали така, Ванеса?

— Точно така — бодро се съгласи тя. — Уверявам те, че няма да е проблем да поемем нещата на Хейвън — тя ме потупа по гърба: — Погрижи се за себе си, скъпа. Обади ми се, ако се нуждаеш от нещо.

Токчетата ѝ оставиха дълбоки и остри следи по килима в офиса, когато си тръгна.

— Наистина трябва да остана — казах на Джак.

Изражението му бе непроницаемо.

— Иди при татко — каза той. — Иска да те види. Не е лошо двамата да поговорите като цивилизовани хора. Просто за разнообразие.

Въздъгнах дълбоко и си взех чантата.

— Разбира се. През последните няколко дни нямах достатъчно вълнения.

Джак пъкна ръце в джобовете си и ме загледа, присвил очи.

— Ей... — повика ме тихо. — Кейтс налетя ли ти снощи?

— Като брат ли ме питаш, или като приятел?

Наложи се да замисли над отговора си.

— Май като приятел.

— Добре — продължих, шептейки съвсем тихо: — Аз му налетях, а той ми отказа. Заяви, че не можел да се възползва от мен.

— Виж ти! — примигна Джак.

— Държа се адски властно — нацупено отбелязах. — А на мен това поведение от типа „аз съм мъжът, аз решавам“ никак не ми допада.

— Хейвън, той е тексасец. Ние не се славим с чувствителност и такт. Ако търсиш такъв мъж, намери си някой метро. Чувам, че в Остин е пълно с такива.

Неохотна усмивка успя да пробие негодуванието ми.

— Не съм сигурна, че изобщо знаеш какво е метросексуален мъж, Джак.

— Знам само, че аз не съм такъв — усмихна се той и приседна в крайчеца на бюрото ми. — Хейвън, всички знаят, че не харесвам Харди Кейтс, но този път трябва да застана на негова страна. Постъпил е правилно.

— Как може да го защитаваш?

Черните му очи заблестяха:

— Жени! Побеснявате, когато един мъж ви люби, но побеснявате още повече, ако не го направи. Честно, няма как да ви задоволи човек.

Някои мъже са много привързани към дъщерите си. Баща ми не е един от тях. Може би, ако прекарвахме повече време заедно, двамата с татко щяхме да намерим общи неща, само че той винаги е бил твърде зает, твърде целеустремен. Татко бе оставил изцяло под маминия контрол отговорността за възпитанието на дъщеря им.

Колкото повече мама се опитваше да ме превърне в дъщерята, която трябваше да бъда, толкова повече поведението ми се влошаваше. Моите вещи, които тя смяташе за неподходящи за една жена — прашката ми, пистолетът с капси, пластмасовият ми комплект индианци и каубои, рейнджърската шапка, подарена ми от Джо, или изчезваха, или бивах принудена да ѝ ги дам. „Тези неща не ти трябват — отсеке тя, когато се оплаках. — Не са подходящи за момиченце“.

Двете сестри на мама съчувстваха на усилията ѝ, тъй като им беше напълно ясно, че нищо не може да бъде постигнато с мен. Но подозирам, че тайно изпитваха задоволство от това. Въпреки че съпрузите им не можеха да си позволят да им купят огромно имение в Ривър Оукс, те бяха успели да създадат братовчедките ми Карина, Джейси и Сюзан — и трите свършени млади дами. Майка ми обаче, която разполагаше с всичко на света, което би желала, не беше успяла да ме пребори.

Знам, че никога не бих учила в Уелзли, ако майка ми беше жива. Тя беше непоколебима антифеминистка, макар да не бях уверена, че дори тя съзнава причината да е такава. Може би защото системата винаги бе действала добре за нея, съпругата на богат мъж. Или може би защото мама вярваше, че човек не може да промени реда на нещата — мъжете са си, каквито са, и тя няма да си блъска главата в стената. Освен това много жени от нейното поколение смятаха търпимостта към дискриминацията за добродетел.

Каквито и да бяха причините, двете с мама несъмнено имахме различия помежду си. Аз се чувствах виновна, защото смъртта ѝ ми даде възможност да имам свои убеждения и да замина да уча, в който колеж си поискам. Разбира се, татко не беше доволен, само че бе твърде покосен от скръб, за да спори. И освен това вероятно за него бе облекчение да се махна от Тексас.

Обадих се на татко на път за Ривър Оукс, за да се уверя, че си е у дома. Тъй като колата ми беше съсипана от наводнението в подземния паркинг, бях с автомобил под наем. На вратата ме посрещна

икономката Сесили, която работеше за семейство Травис, откакто се помнех. Тя беше стара дори когато аз бях още дете, а лицето ѝ бе покрито с бръчки, в които човек може да пъхне цяла монета от десет centa.

Сесили се запъти към кухнята, а аз отидох при татко, който си почиваше в дневната. От двете страни имаше големи камини и помещението беше толкова голямо, че вътре можеше да се побере товарен самолет. Баща ми седеше в единия край на стаята, излегнал се на канапето и вдигнал крака.

Двамата с татко всъщност не бяхме общували истински след развода ми. Бяхме се виждали само по време на няколко кратки гостувания и винаги в присъствието на други хора. Като че ли и двамата смятахме, че разговорът ни на четири очи би създал повече проблеми, отколкото полза.

Когато погледнах баща си сега, изведнъж осъзнах, че е остарял. Косата му бе по-скоро побеляла, отколкото прошарена, а тенът му бе избледнял — доказателство, че не прекарва толкова много време на открито. И изглеждаше някак по-спокоен, като човек, който е престанал да се напруга и да бърза да стигне до следващото нещо, което го очаква.

— Здравей, татко — наведох се да го целуна по бузата и седнах до него.

Тъмните му очи внимателно ме огледаха.

— Изглеждаш ми почти непокътната.

— Така е — усмихнах се широко. — Благодарение на Харди Кейтс.

— Ти си му се обадила, нали?

Усещах накъде вървят нещата.

— Да. Добре че мобилният ми беше с мен — опитах да отклоня вниманието му, преди да продължи да ме разпитва. — Имам хубава история за терапевтката си, когато се върне от почивка.

Татко се намръщи неодобрително, както и очаквах.

— Бърника ли ти в главата?

— Не говори така, татко. Знам, че някога представата за психиатрите е била такава, но днес те никъде не бърникат.

— Така ли? Ами какво правят?

— Нарича се терапия.

— Вярвай, щом искаш — поклати глава баща ми.

Усмихнах се широко.

— Не съм го измислила аз, просто те държа в крак с времето... Да, наистина ходя на психоаналитик и това много ми помогна.

— Хвърляш парите си на вятъра — заяви татко, — като плащаш на някого да те слуша как се оплакваш. Казват ти само каквото искаш да чуеш.

Предполагах, че татко не знае почти нищо за психотерапията.

— Не си споделял, че имаш научна степен по психология, татко.

Той ме изгледа мрачно.

— Не казвай на хората, че ходиш на терапия. Ще си помислят, че нещо не ти е наред.

— Не се срамувам някой да узнае, че имам проблеми.

— Единствените проблеми, които имаш, са онези, които сама си си създала. Например като се омъжи за Ник Танър, макар да те предупреждавах да не го правиш.

Усмихнах се тъжно, защото баща ми никога не пропускаше възможността да ти натрие сол на главата.

— Вече признах, че имаше право за Ник. Можеш да продължиш да ми напомняш и аз може да продължа да си признавам, че съм сбъркала, но се съмнявам, че ще има някаква полза от тази работа. Освен това ти не беше прав относно начина, по който се държа.

Очите му просветнаха раздразнено.

— Защиствах принципите си. И отново бих го направил.

Питах се откъде ли се е сдобил с представата си за бащинската функция. Може би смяташе, че е добре за децата му да имат до себе си авторитетна личност, каквато той е нямал. Страхът му да признае, че е сбъркал за нещо, му се струваше като проява на сила. На мен обаче ми изглеждаше проява на слабост.

— Татко — подех колебливо, — иска ми се да бъдеш до мен дори когато греша. Искане ми се да ме обичаш, дори когато оплитам конците.

— Това няма нищо общо с обичта, Хейвън. Трябва да се научиш, че постъпките имат последици в живота ти.

— Вече го знам — бях се сблъскала с последици, за които татко дори не подозираше. Ако взаимоотношенията ни бяха различни, много бих се радвала да му се доверя. Само че за такова нещо бе нужно да съществува доверие, каквото се изгражда с години. — Не трябваше да

се омъжвам прибързано за Ник — признах. — Трябваше да преценя нещата по-добре, но не съм единствената жена, която се е влюбила в неподходящия мъж.

— Ти винаги си искала просто да правиш обратното на онова, което ти казахме аз или майка ти — отбеляза татко огорчено. — Беше по-опърничава и от трите момчета, взети заедно.

— Не е било умишлено. Просто търсех вниманието ти. Бях готова на всичко, само и само да прекарам известно време с теб.

— Вече си зряла жена, Хейвън Мари. Каквото и да не си успяла да получиш като дете, трябва да го преодолееш.

— Преодолявам го. Вече не очаквам да бъдеш по-различен от това, което си. Но бих искала и ти да направиш същото за мен. Тогава може би вече няма да се разочароваме взаимно. Отсега нататък ще се старая да правя по-добър избор, но ако това означава да избира нещо, което ще те ядоса, така да бъде. Не е нужно да ме обичаш. Аз те обичам и бездруго.

Татко като че ли не чу думите ми. Беше твърдо решен да узнае нещо:

— Искам да знам какво става между теб и Харди Кейтс. С него ли си се хванала?

— Това си е моя работа — подсмихнах се аз.

— Носи му се славата — предупреди ме татко. — Той признава само един живот — на свобода. Бракът не е за него.

— Знам, и за мен не е.

— Хейвън, предупреждавам те, той ще те прегази безцеремонно. Кейтс е един забогатял бачкатор от източен Тексас. Не ми давай основание да ти напомням, че съм те предупреждавал.

Въздъгнах и погледнах баща си, който винаги бе убеден, че знае най-добре.

— Каж ми, татко... какъв би бил подходящият мъж за мен? Дай ми пример за някой, когото би одобрил.

Той се облегна удобно и забарабани с пръсти по корема си.

— Момчето на Джордж Мейфийлд, Фишър. Някой ден ще наследи доста пари. Свестен е, от добро семейство е. И изглежда добре.

Бях ужасена. Фишър Мейфийлд ми беше съученик.

— Татко, но той е най-скучният и безинтересен човек на света. И прилича на макарон.

— Ами синът на Сам Шулър?

— Майк Шулър? Някогашното приятелче на Джо?

Баща ми кимна.

— Баща му е един от най-свестните хора, които познавам. Благочестив, трудолюбив. Не познавам младеж с по-добри обноси от Майк.

— Татко, Майк е станал наркоман!

— Не е вярно — взмути се баща ми.

— Питай Джо, ако не ми вярваш. Майк Шулър сам осигурява годишния доход на хиляди колумбийски производители на ганджа.

Татко поклати отвратно глава.

— Какво му става на младото поколение?

— Нямам представа — отвърнах. — Но ако това бяха най-добрите ти предложения... забогатял бачкатор от Източен Тексас ми се струва доста подходящ.

— Ако се захванеш с него, гледай да му набиеш в главата, че няма да се докопа до парите ми.

— Харди не се нуждае от парите ти — възразих му аз не без удоволствие. — Той си има свои.

— Ще иска още.

Обядвах с баща си, върнах се в апартамента си и си подремнах. Събудих се, прехвърляйки наум разговора ни, и се замислих над пълната липса на интерес от негова страна към това да изградим помежду си истински отношения между баща и дъщеря. Потиснах се, когато осъзнах, че никога няма да получа от него обичта, която самата аз исках да му дам. Затова се обадох на Тод и му разказах за посещението.

— Ти беше прав — признах. — Наистина имам достоен за съжаление комплекс по отношение на баща си.

— Всеки има, миличка. Не си нещо специално.

Изкисках се.

— Искаш ли да дойдеш да пийнем по нещо в бара?

— Не мога, довечера имам среща.

— С кого?

— С една адски готина жена — отговори Тод. — Работим заедно. Ами ти? Работата с Харди опече ли се?

— Не. Трябваше да ми звънне днес, но досега... — замълчах, защото чух сигнала, че някой ме търси на другата линия. — Това може да е той. Трябва да затварям.

— Късмет, миличка.

Превключих на другия разговор.

— Ало?

— Как си? — всеки нерв по тялото ми се изопна при звука на провлачения изговор на Харди.

— Добре съм — гласът ми прозвуча като скърцащ балон. Прокашлях се. — А ти как си?... Мускулна треска след вчера?

— Не, всичко е наред.

Затворих очи и въздъгнах, попивайки топлото и изпълнено с очакване мълчание помежду ни.

— Още ли ми се сърдиш? — попита Харди.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Не, струва ми се.

— Тогава искаш ли да те заведе на вечеря?

— Да — пръстите ми стиснаха телефона. Запитах се какво правя, защо се съгласявам да изляза на среща с Харди Кейтс. Семейството ми щеше да откачи. — Обичам да вечерям рано — осведомих го.

— Аз също.

— Ела да ме вземеш в шест.

— Ще бъда там.

След като затвори, размишлявах мълчаливо няколко минути.

Знаех си, че татко би ме упрекнал, че нямам представа в какво се забърквам, като се хващам с Харди Кейтс. Но когато започнеш да излизаш с някого, никога не си съвсем сигурен в какво се забъркваш. Трябва да му дадеш шанс да ти покаже що за човек е всъщност... и да му повярваш.

Облякох джинси, обувки на висок ток и жълто горнище с гол гръб и с лъскава игла, която прикрепваше презрамката към корсажа. Изправих косата си с маша, докато не стана цялата лъскава и

крайчетата не се подвиха нагоре. Понеже беше влажно, си сложих съвсем малко грим — само спирала и гланц за устни с черешов цвят.

Установих, че се вълнувам много повече сега, преди да спя с Харди, отколкото преди да спя с Ник, когато бях още девствена. Вероятно защото с първия мъж си мислиш, че като си неопитна, всичко ти е простено. С втория обаче от теб се очаква нещо повече. Не ми помагаше особено и фактът, че неотдавна си бях направила в едно женско списание тест „Бива ли ви в леглото?“. Резултатът ме постави в категорията на жените с проблеми и получих всякакви предложения как да подобря „плътските си умения“, макар повечето от тях да ми се струваха нехигиенични, неудобни и направо противни.

Когато чух звънеца на входната врата няколко минути преди шест часа, вече бях толкова напрегната, че сякаш целият ми скелет беше здравата пристегнат с железни винтове. Отворих вратата. Само че не беше Харди.

На прага стоеше бившият ми съпруг, облечен с костюм и вратовръзка, с безупречен вид и с безупречна усмивка.

— Изненада — каза той и стисна ръката ми, преди да успее да помръдна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Политнах назад, опитвайки се да се откопча, но той ме последва и влезе. Усмивката не слизаше от устните на Ник. Избутах ръката му и се обърнах към него, като се стараех изражението да не издава уплахата ми.

Това беше някакъв кошмар. Помислих си, че не може да е истина, само че нещастиято, страхът и гневът пъплеха по мен като буболечки и усещането ми беше адски познато. Това бе моята действителност в продължение на почти две години.

Ник изглеждаше здрав, във форма и малко понатежал в сравнение с времето на брака ни. Леко заобленото му лице подчертаваше нещо младежко в чертите му, което нямаше да бъде приятно с напредването на възрастта. Като цяло обаче създаваше впечатлението за порядъчен, преуспяващ и консервативен тип.

Само човек като мен, който го познава добре, знаеше какво чудовище се крие вътре.

— Искам да си вървиш, Ник.

Той се засмя развеселено, все едно кротката ми враждебност беше напълно неочаквана.

— Господи, Мари. Не съм те виждал от месеци! Така ли ме посрещаш?

— Не съм те канила. Как намери апартамента ми? Как мина покрай портиера? — Дейвид никога не пускаше хора, които не живеят в сградата, без преди това да получи одобрението на съответния обитател.

— Научих къде работиш и отидох в офиса ти. Току-що говорих с твоята шефка Ванеса и тя ми каза, че живееш в сградата. Даде ми номера на апартамента ти и ми каза да се кача. Приятно момиче. Каза, че с удоволствие ще ме разведе из Хюстън.

— Двамата имате много общи неща — отбелязах напрегнато.

Проклетата Ванеса! Бях ѝ разказала достатъчно за миналото си, за да разбере, че не съм в добри отношения с бившия си съпруг. Нищо

чудно, че се възползваше от всяка възможност, за да ми създава проблеми.

Ник влезе още по-навътре в апартамента ми.

— Какво искаш? — попитах, отстъпвайки назад.

— Просто реших да се отбия да кажа здрасти. Дойдох в града, защото съм на интервю за работа в една застрахователна компания. Трябва им оценител. Сигурен съм, че ще получа работата — аз съм най-подходящият кандидат за поста.

Явяваше се на интервю за работа в Хюстън! Направо ми призля от тази мисъл. Град с население от два милиона не беше достатъчно голям, за да живея в него заедно с бившия си съпруг.

— Не ме интересуват плановете ти, свързани с кариерата — постарях се да овладеея гласа си. — Двамата с теб вече нямаме нищо общо — пристъпих към телефона: — Върви си или ще повикам охраната на сградата.

— Все така мелодраматична — завъртя очи Ник. — Дойдох да ти направя услуга, Мари, стига да ме оставиш да ти обясня...

— Хейвън — срязах го аз.

Той поклати глава, все едно си има работа с дете, изпаднало в гневен пристъп.

— Добре. Божичко! Нося някои твои неща. Искях да ти ги върна.

— Какви неща?

— Ами разни неща — един шал, една чанта... гривната с талисманите от леля ти Гретхен.

Бях помолила адвокатите си да изискат връщането на гривната, но Ник твърдеше, че е изгубена. Всичко можеше да се очаква от него, но възможността да си върна гривната породила у мен болезнен копнеж. Това късче от миналото ми означаваше много за мен.

— Чудесно — чух се да казвам. — Къде е?

— В хотела ми. Да се срещнем утре и ще ти я донеса.

— Просто ми я изпрати.

Той се усмихна.

— Не може да получиш нещо срещу нищо, Хейвън. Ще получиш обратно нещата си, включително гривната, но трябва да се срещнем лично — просто за да поговорим. Ако искаш да е на публично място, нямам нищо против.

— Искам само да си тръгнеш — чудех се кога ли ще дойде Харди. Вероятно всеки момент. И тогава вече не можех да предвидя какво ще се случи. Кожата ми плувна в пот под дрехите и материята полепна по тялото ми. — Очаквам един човек, Ник.

Тутакси усетих, че не е трябвало да го казвам. Вместо да си тръгне, сега със сигурност щеше да остане. Ник щеше да иска да види кой е следващият.

— Нали каза, че не се срещаш с никого?

— Е, вече се срещам.

— Откога го познаваш?

Изгледах го студено, без да отговарям.

— Той знае ли за мен? — продължи да ме разпитва Ник.

— Знае, че съм разведена.

— Вече чука ли се с него? — изрече го кротко, но в погледа му имаше презрение и гняв.

— Не е твоя работа.

— Може би той ще успее да преодолее студенината ти по-успешно от мен.

— Може би вече е успял — отговорих аз и с удоволствие забелязах как очите му се разширяват изненадващо от ярост.

Забелязах някакво движение, някой влизаше... Високото и слабо тяло на Харди. Той спря за момент, преценявайки положението. И присви очи, когато Ник се обърна към него.

Усетих, че Харди веднага се е досетил кой е посетителят ми. Беше го доловил по гневната и напрегната атмосфера, по силно пребледнялото ми лице.

Никога не бях допускала, че ще мога да направя пряко физическо сравнение между двамата. Но тъй като и двамата бяха в стаята, нямаше как да не се случи. Обективно погледнато, Ник беше по-красив, имаше по-дребни и по-изваяни черти. Само че грубоватата хубост на Харди и самоувереността му караха Ник да изглежда незрял. Неоформен.

Докато Ник гледаше Харди, нападателят му поведение се смекчи и той дори отстъпи половин крачка назад. Явно Ник не беше допускарал, че се срещам с такъв мъж. Бившият ми съпруг винаги бе смятал, че превъзхожда всички останали, но никога преди не го бях виждала толкова явно уплашен.

Изведнъж прозрях, че зрелият и стопроцентов мъж Харди е автентичната версия на онова, което Ник винаги се бе преструвал, че представлява. И тъй като дълбоко в себе си Ник знаеше, че е просто имитация на мъж, понякога изпадаше в пристъпи на ярост, чиято жертва ставах аз.

Харди влезе в апартамента и застана до мен, подминавайки Ник без всякакво колебание. Потръпнах, когато ръката му ме обгърна. Очите му бяха станали тъмносини, когато ме погледна.

— Хейвън — промърмори тихо. Гласът му сякаш освободи нещо, което здраво бе защитило дробовете ми — не си бях дала сметка, че съм затаила дъх. Поех си въздух. Той ме прихвана по-здраво и аз усетих как част от жизнеността му се стрелва по тялото ми като електричество. — Ето, заповядай — каза Харди и ми натика нещо в ръцете. Сведох поглед. Цветя. Превъзходен букет от пъстри цветя, шумолящи и уханни, прихванати с хартия.

— Благодаря — успях да продумам.

— Сложи ги във вода, скъпа — подсмихна се той.

И после невярващо усетих как ме потупа по задника пред очите на Ник. Класическият мъжки сигнал — това тук е мое.

Чух как бившият ми съпруг остро си поема въздух. Стрелнах го с поглед и забелязах как гневната червенина започва да пълзи изпод яката на ризата му и бързо да се надига нагоре. Преди време този прилив на гняв предвещаваше неизказано страдание за мен. Но вече не.

Изпитах странна смесица от чувства... Някакво смущение при вида на гнева на Ник... леко раздразнение към Харди... но най-вече искрено победоносно чувство, защото знаех, че колкото и на Ник да му се иска да ме накаже, няма да може да го направи.

И макар никога да не ми бе допадало особено, че Харди е толкова внушителен физически, в този момент този факт ме изпълни с истинска наслада. Защото насилник като Ник уважаваше само едно — някой, който е по-заплашителен от самия него.

— Какво те води в Хюстън? — чух Харди да пита небрежно, докато отивах към мивката в кухнята.

— Интервю за работа — отговори Ник овладяно. — Аз съм Ник Танър, Хейвън и...

— Знам кой си.

— Не разбрах как се казвате вие.

— Харди Кейтс.

Погледнах назад и установих, че нито един от двамата не протяга ръка.

Името явно прозвуча познато на Ник — видях по мимолетната промяна на изражението му, че се е досетил, — но все още не можеше да го намести ясно.

— Кейтс... Нямаше ли някакви проблеми между вас и семейство Травис преди известно време?

— Може да се каже — отговори Харди, но в тона му не се долавяше никакво съжаление. Преднамерена пауза, после той додаде: — Но вече съм близък с член на семейството.

Разбира се, имаше предвид мен. Нарочно дразнеше Ник. Метнах предупредителен и гневен поглед на Харди, но той изобщо не забеляза. Аз обаче видях как лицето на Ник гневно потрепва.

— Ник тъкмо си тръгваше — побързах да се намеся. — Довиждане, Ник.

— Ще ти се обадя — каза той.

— Предпочитам да не го правиш — отново се обърнах към мивката, защото не бях в състояние нито минутка повече да гледам бившия си съпруг.

— Чу я — тихо се обади Харди.

Двамата си казаха тихо още нещо, преди да чуя затварянето на вратата.

Изпуснах дълбока и разтърсваща въздишка, без да съзнавам, че стискам букета, докато не сведох поглед и не видях петно кръв на меката възглавничка срещу десния си палец. Бях се убола. Изплакнах пръста, за да го промия, напълних вазата с вода и поставих вътре цветята.

Харди се приближи зад мен и тихо възкликна, когато видя кръвта по ръката ми.

— Дреболия — уверих го аз, но той стисна ръката ми и я постави под струята. Изми раничката, взе една кърпа и я сгъна няколко пъти.

— Притискай — застана с лице към мен и притисна хартиената кърпа към дланта ми. Бях толкова разстроена от посещението на Ник, че не ми хрумваше какво да кажа. Нещастно признах пред себе си, че не мога да изхвърля миналото си като чифт стари обувки. Никога

нямаше да се освободя от него. Можех да продължа напред, но Ник винаги можеше да ме намери, да ми напомни за нещо, което бих дала всичко да забравя.

— Погледни ме — каза Харди след малко.

Не исках. Знаех, че с лекота ще разчете изражението ми. Не можех да не си спомня какво ми бе казал Тод за него... „Наблюдавай очите му. Дори докато прави най-обикновените мъжки неща, той преценява, учи се всяка проклета секунда...“

Но се заставих да го погледна в очите.

— Знаеше ли, че той е в града? — попита ме Харди.

— Не, това ме изненада.

— Какво искаше?

— Носел някакви мои неща, които искал да ми върне.

— Какви например?

Поклатих глава. Не бях в настроение да му разказвам за гривната на Гретхен. Със сигурност нямаше да му обяснявам, че съм я оставила там, защото съм била пребита и изхвърлена от собствената си къща.

— Нищо, което да искам да си взема — излъгах. Издърпах ръката си от неговата и махнах книжната кърпа. Кървенето беше спряло. — Какво каза на Ник на вратата?

— Предупредих го, че ако отново се появи тук, ще му сритам задника.

Ококорих се.

— Не си го направил, нали?

— Напротив — самодоволно се усмихна той.

— Ах ти, нахалник... О, просто не мога да повярвам, че си си позволил да... — замълчах, кипейки от гняв.

Харди изобщо не съжаляваше.

— Нали това искаш? Да не го виждаш повече?

— Да, но не искам ти да вземаш това решение вместо мен! Имам чувството, че цял живот съм все край властни мъже — и ти може би ще се окажеш най-лошият от всички.

Имаше дързостта да се усмихне на думите ми.

— Можеш да се справиш с мен. Вече ти казах, че съм кротък.

Изгледах го мрачно.

— Да, като спънат кон на родео.

Ръцете на Харди ме обгърнаха. Наведе глава и тихият му глас погали ухото ми.

— Е, май здравата си загазила.

Заля ме смайваща топла вълна, коренящо се в насладата усещане, което бе твърде наситено, за да го назова. А заедно с това леко ми прилоша, уплаших се и цялата се напрегнах от желание.

— Струва си да опиташ, нали? — попита Харди.

Не бях съвсем сигурна за какво говори.

— Аз... Нищо няма да опитвам с теб, докато не обещаеш да престанеш да се държиш толкова високомерно.

Той зарови уста зад ухото ми.

— Хейвън... наистина ли смяташ, че ще стоя учтиво отстрани, докато друг мъж се навърта около моята жена? Няма да съм мъж, ако допусна да се случи такова нещо. И със сигурност не бих бил тексасец.

Дишах учестено.

— Аз не съм твоята жена, Харди.

Той обхвана с две ръце главата ми и изви лицето ми нагоре. Палците му погалиха бузите ми. Измери ме с поглед, от който мозъкът ми се разглоби и ме заля еротична вълна от глава до пети.

— Ще трябва да оправим тази работа.

Отново арогантна самоувереност, помислих си мрачно. Но колкото и да се стараех да се държа както подобава, думите му ми поддържаха адски възбуждащо и всяка вена по тялото ми пламна. Инстинктивно се вкопчих в ризата му.

Беше красива светлосива риза, която вероятно струваше колкото една средно голяма вноска за ипотека. Забелязах, че пръстът ми бе оставил яркочервено петно кръв върху ризата.

— О, не.

— Какво? — сведе поглед към ръката ми Харди. — По дяволите, отново кърви! Трябва да му сложим лейкопласт.

— Не ми пука за ръката, а за ризата ти! Много съжалявам.

Притеснението ми явно го развесели.

— Това е само една риза.

— Дано не съм я съсипала. Може би не е късно, ако я накисна в мивката... — посегнах към копчетата и се смръщих при вида на кървавото петно. — Копринена ли е? Може би не трябва да се опитвам да я пера.

— Забрави за ризата. Дай да ти видя ръката.

— Само за химическо ли е? Какво пише на етикета?

— Никога не чета етикета.

— Като всеки мъж — разкопчах едно копче, после второ...

Пръстите ми се забавиха, но не спряха.

Събличах го.

Харди не помръдна, само ме наблюдаваше, но веселостта му се изпари. Гърдите му се стегнаха под ослепително бялата фланелка отдолу, започна да диша учестено, колкото повече напредвах несръчно.

Измъкнах ризата от джинсите му тънката материя бе намачкана и затоплена от тялото му.

Какъв мъж! Красив, страшно мъжествен и така се старае да не изглежда опасен... Ръцете ми трепереха, когато се пресегнах към маншетите на ръкавите му и прокарах копчетата през твърдата колосана тъкан.

Харди остана неподвижен, докато свалях ризата от раменете му. Когато дрехата се спусна до кръста му, той вече се движеше като насън, бавно изваждайки ръцете си от ръкавите. Захвърли ризата на пода и се пресегна към мен.

Отмалях, когато ръцете му ме обгърнаха, а устата му се спусна с горещ и търсец натиск. Плъзнах ръка към гърба му, под фланелката, и напипах твърдите мускули от двете страни на гръбнака му.

Устните му се спуснаха по гърлото ми и се заеха нежно да ме изучават, докато не се загърчих и не се извих, за да съм по-близо до него. В тялото ми бушуваше възбуда, престанах да мисля, престанах да се опитвам да контролирам каквото и да било.

Харди ме вдигна и ме постави да седна на малкия кухненски кът в средата на помещението с провесени крака. Затворих очи, заслепена от силната лампа. Устата му покри моята, нежна и поглъщаща, а ръцете му обхванаха бедрата ми и ги разтвориха. Боже, как ме целуваше! Никой не ме беше целувал така — нито Ник, нито някой друг, — с такава пламенна настойчивост, която ме разтопяваше цялата.

Имах чувството, че дрехите ми са прекалено стегнати, горницето пристягаше гърдите ми и аз неистово задърпах презрамките, за да се освободя от него. Харди избута ръцете ми. Усетих как се справя с презрамките, как разкопчава токичките отзад.

Горницето се разхлаби и се смъкна на кръста ми. Гърдите ми бяха натежали и болезнени, а зърната се бяха втвърдили и щръкнали на хладния въздух. Харди обхвана гърба ми, за да не политна назад. Наведе се и с горещата си уста описа бледия овал на гърдта ми. Устните му бавно се запътиха към тъмнорозовото връхче. От гърлото ми се надигна стенание, когато той го засмука и го задъвка лекичко, първо на едната, после на другата гърда. Притаих дъх, притиснах главата му, усетих копринената му коса, уханието му на свежи треви.

Той ме вдигна нагоре с удивително силната си ръка, а с другата обхвана главата ми, за да се наслади отново на устните. Пръстите му стиснаха зърното, все още влажно от езика му.

Аз се вкопчих в него, долепих се до тялото му, исках още, още съвсем малко...

Той явно разбра. Промърмори нещо, долепил устни до шията ми, разкопча копчето на джинсите ми, дръпна ципа и започна да ги смъква по бедрата ми.

И тогава нещо в мен се прекърши.

Без никаква причина внезапно изстинах, все едно ме бяха потопили в ледено езеро. Видях лицето на Ник, усетих ръцете на Ник край тялото си, краката му, които грубо разтварят моите. В гърдите ми се надигна остра болка, сякаш бе началото на сърдечен удар, коремът ми се разбунтува.

Рухнах, извиках, блъснах го и едва не паднах от плота. Харди ме улови и ме смъкна на пода, но аз вече бях изпаднала в истерия и му крещях да ме пусне, да не ме докосва, ритях го, бутях го и го дерях като подивяла.

Сигурно за момент съм изгубила съзнание, защото следващото нещо, което си спомням, бе, че седях сгушена на канапето, и че Харди се бе надвесил над мен.

— Хейвън, погледни ме — повтаряше той, докато не се подчиних. Видях сини очи, не кафяви, и отчаяно се съсредоточих върху тях.

Харди беше загърнал голата ми гърд с ризата си.

— Поеми си дълбоко въздух — търпеливо каза той. — Няма да те докосвам. Не, не мърдай. Дишай.

Имах болезнени спазми в корема и бях сигурна, че ще повърна. Постепенно обаче неравномерното вдишване стана по-спокойно и

дълго и гаденето отмина. Харди кимна кратко, когато задишах почти нормално.

— Ще ти сипя вода. Къде са чашите?

— Отдясно на мивката — казах дрезгаво.

Той отиде в кухнята и чух как пуска чешмата. Докато го нямаше, облякох ризата му и плътно се загърнах с нея. Бях несръчна, цялата треперех след шока. Съзнавах какво се бе случило, как бях превъртяла пред очите му, и ми се прииска да умра. Обхванах главата си с ръце. Мислех, че всичко е наред. Чувствах се толкова приятно, но цялото ми възбуждане и възбуда се бяха превърнали в паника.

Нещо наистина не беше наред с мен. Съзнавах, че ако не мога да съм близка с този мъж сега, никога няма да мога да бъда близка с никого. Никога няма да се оправя.

Потънала в отчаяние, се сгуших в ъгъла на канапето. Харди седна на ниската масичка с лице към мен. Мълчаливо ми подаде чаша с вода. Устата ми беше съвсем пресъхнала и аз отпих жадно. Но след няколко глътки гаденето сякаш отново се надигна, затова оставих чашата.

Принудих се да погледна към Харди. Беше пребледнял въпреки тена си, а очите му бяха електриковосини.

Главата ми беше съвсем празна. Какво да му кажа, по дяволите?

— Не допусках, че ще направя това — чух се да ломотя. — Извинявай.

Той прикова поглед върху мен.

— Хейвън... Пред какъв проблем сме изправени?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наистина не ми се говореше за това. Искаше ми се Харди да си тръгне и да ме остави сама да си поплача. Исках да се нарева, да заспя и никога да не се събуждам. Обаче бе съвсем ясно, че Харди няма да отиде никъде, докато не получи обяснение. И аз наистина му го дължах.

Посочих несръчно един стол от отсрещната страна на масата.

— Ако нямаш нищо против... Ще ми е по-лесно да говоря, ако седнеш там.

Харди поклати глава. Единствената проява на чувства по лицето му бяха двете дълбоки бръчки, врязали се между веждите.

— Не мога — отговори той дрезгаво. — Струва ми се, че знам какво ще ми кажеш, и не искам да съм далеч от теб, когато го направиш.

Отместих поглед от него и се сгуших в гънките на ризата му. Говорех накъсано, не можех иначе.

— Случилото се току-що... Ами... Държах се така, защото все още се боря с проблеми, свързани с брака ми... понеже Ник... той ме малтретираше.

В стаята бе адски тихо. Все още не можех да се накарам да го погледна.

— Започна с дреболии, но с течение на времето положението се влоши. Нещата, които казваше, които изискваше... плесниците, виковете, наказанията... Все му прощавах и той все обещаваше, че няма да се повтаря, но го правеше отново и положението се влошаваше, а той винаги обвиняваше мен... аз съм го предизвиквала. Винаги твърдеше, че вината е моя. И аз му вярвах.

Не спирах да говоря. Разказах на Харди всичко. Беше ужасно. Все едно пред очите ми се случваше катастрофа и аз не можех да направя нищо по въпроса, само че не просто гледах, ами бях и във влака. Признах неща, които ако разсъждавах по-трезво, щях да имам

достойнството или здравия разум да пресея. Тогава обаче нищо не пресях. Всичките ми защитни прегради бяха рухнали.

Харди слушаше, извърнал лице настрани. Профилът му беше в сянка. Само че цялото му тяло беше напрегнато и изпъкналите очертания на мускулите на ръцете и на раменете му бяха по-красноречиви от думи.

Разказах му дори за последната нощ с Ник, за изнасилването, за това как ме е изхвърлил от къщи, как съм отишла боса до магазина. Докато говорех, вътрешно се свивах заради грозотата на онова, което бях преживяла.

Но все пак изпитах известно облекчение. Донякъде ми олекна. Защото съзнавах, че сваляйки от плещите си това бреме, се лишавам от всякакъв шанс да имам връзка с Харди. Никой мъж не би искал да се справя с такова нещо. И толкова по-добре, тъй като беше очевидно, че още не съм готова за връзка.

Значи бе сбогуване.

— Не исках да те подвеждам — уверих Харди. — Още от самото начало знаех, че си играя с огъня, като се забърквам с теб. Но... — очите ми плузнаха в сълзи и аз започнах да примигвам неистово и заговорих бързо: — Ти си толкова красив и се целуваш толкова хубаво, и снощи толкова те желяех, затова си помислих... че ще успея да се справя, но съм прекалено повредена и просто не мога да го направя... не мога.

Млъкнах. Сълзите не спираха да текат. Не се сецах какво още да кажа на Харди, само, че ако иска, може да си върви. Той обаче се изправи, отиде до камината и се облегна на полицата. Впери поглед в празното пространство.

— Ще се заема с бившия ти съпруг — чух го заявява тихо. — И след като приключа, от него ще е останало толкова, че ще се побира в кибритена кутийка.

Чувала бях по-силни и по-цветисти заплахи, но нито една от тях не бе изречена с такава кротка увереност, че всички косъмчета на тила ми настръгнаха.

След това Харди се обърна към мен. Усетих как пребледнявам, когато видях изражението му. Не за пръв път бях сама в стаята с мъж, в чийто поглед се четеше смъртоносно намерение. За щастие този път насилието не бе насочено към мен, но въпреки това се притесних.

— Не си струва да влизаш в затвора заради Ник — казах.

— Не съм сигурен — Харди се вгледа в мен за момент и забеляза тревогата ми. Смекчи изражението си. — Отрасъл съм по начин, който превръща фразата „той трябваше да бъде убит“ в железен правен аргумент.

Думите му почти успяха да ме накарат да се усмихна. Усетих как раменете ми се отпускат, почувствах се изцедена след равносметката от личната си катастрофа.

— Дори да го направя, състоянието ми няма да се промени. Съсипана съм — попих очите си с ръкава на ризата му. — Искан ми се да бях спала с някой, преди да се омъжа за Ник, защото тогава поне щях да имам някакъв положителен сексуален опит. А сега...

Харди ме наблюдаваше съсредоточено.

— Онази вечер на откриването на театъра... докато те целувах, те връхлетяха спомени, нали? Затова избяга като попарена.

Кимнах.

— Нещо в главата ми прещрака и имах чувството, че съм с Ник. Единствената ми мисъл беше, че трябва да се махна, за да не пострадам.

— Винаги ли е било зле с него?

Беше унижително да говоря за жалкия си интимен живот. Само че в онзи момент вече не ми бе останала никаква гордост.

— Мисля, че отначало всичко вървеше добре, но с течение на времето положението в спалнята се влошаваше и накрая в повечето случаи просто чаках всичко да приключи. Понеже знаех, че за Ник не е важно дали на мен ми е приятно, или не. Понякога ме болеше, когато бях... суха — ако е възможно човек да умре от неудобство, аз би трябвало точно в този момент да се просна на някоя маса в моргата.

Харди дойде да седне на канапето до мен и праметна ръката си през облегалката. Потръпнах заради близостта му, но не можех да откъсна поглед от него. Изглеждаше страшно мъжествен с бялата си фланелка и със загорелите от слънцето мускули. Всяка жена би трябвало да е луда да не си легне с него.

— Допускам, че това е краят, нали? — попитах смело.

— Това ли искаш?

Гърлото ми се стегна. Поклатих глава.

— Какво искаш, Хейвън?

— Искам теб — избухнах аз и сълзите отново рукнаха. — Но не мога да те имам.

Харди се приближи още, здраво хвана главата ми и ме принуди да го погледна.

— Хейвън, миличка... ти вече ме имаш.

Погледнах го с премрежен поглед. Очите му бяха изпълнени с болезнена загриженост и с ярост.

— Никъде няма да ходя — заяви Харди. — Освен това не си съсипана. Просто си изплашена като всяка жена след онова, което ти е причинил кучият му син — пауза, ругатня, дълбока въздишка. Настойчив поглед. — Сега ще ми позволиш ли да те прегърна?

Преди да осъзная какво правя, бях пропъзляла в скута му. Той ме придърпа към себе си, гушна ме и се зае да ме успокоява, а на мен ми стана толкова приятно, че едва ли не ми се искаше да не спирам да плача. Зарових нос в ухаещата кожа на шията му и намерих местенцето, откъдето започваше да се усеща лекото боцкане на избръснатата му брада.

Той извърна устата си към мен, нежна и топла, и това бе достатъчно, за да пламна отново и да разтворя устни, за да го посрещна.

Но дори откликвайки на целувката му, усетих интимния натиск на тялото му под моето, и се сковах.

Харди дръпна главата си назад, а очите му бяха заприличали на разтопен син метал.

— Това ли? — побутна ме той нагоре и притисна стегнатата издутина към тялото ми. — Ставаш неспокойна, когато го усетиш, така ли?

Загърчих се неспокойно, кимнах и цялата почервенях. Но не понечих да се дръпна от него, просто си седях там и треперех.

Дланите му се плъзнаха по раменете и ръцете ми, галейки ме през ризата.

— Искаш ли да идвам заедно с теб на терапия? Това ще помогне ли?

Не можех да повярвам, че иска да го направи заради мен. Опитах да си го представя — как аз, Харди и Сюзан обсъждаме моите сексуални проблеми — и тръснах глава.

— Искам да го реша веднага — заявих отчаяно. — Нека просто да... да отидем в спалнята и да го направим. Каквото и да кажа, дори да се уплаша, просто ме стисни и не спирай, докато...

— Не, по дяволите, няма да постъпим така — Харди изглеждаше почти комично ужасен. — Ти не си кон, за да те обздвам. Не трябва да бъдеш насилвана, трябва да... — той рязко си пое дъх, когато се размърдах в скута му. — Скъпа — поде Харди напрегнато, — не мисля по най-добрия възможен начин, когато всичката ми кръв се стече от мозъка. Може би е по-добре да седнеш до мен.

На местата, където телата ни се притискаха, усещах топло пулсиране, телата ни си пасваха съвършено. Установих, че сега, след като съм имала известно време да свикна с него, не съм толкова напрегната. Притиснах се малко по-надълбоко в скута му.

Харди затвори очи и издаде тих гърлен звук. Лицето му поруменя. Усетих и раздвижване в стегнатата издупина, която се притискаше към мен.

Миглите на Харди потрепнаха и той отвори очи, по-сини от всякога на фона на зачервеното му мургаво лице. Погледна към предницата на ризата ми — на неговата риза, — която се бе разтворила и отдолу се виждаше цепката между гърдите ми.

— Хейвън... — дрезгаво поде той. — Няма да направим нищо, за което не си готова. Хайде да те облечем и после ще те заведа на вечеря. Ще пийнем вино, ще се отпуснеш. По-късно ще помислим какво да правим.

Само че по-късно беше твърде късно. Искях да решим веднага. Усещах топлината, която излъчваше той, забелязах потта на шията му и закопнях да го целуна. Искях да му доставя удоволствие. И моля те, Господи... Искаше ми се поне един хубав спомен да замести всички лоши.

— Харди — подех колебливо, — би ли ме поглезил малко?

Лека усмивка пробяга по устните му. Пресегна се, загърна ме поплътно с ризата си и погали бузата ми с опакото на пръстите си.

— Малко или много? Само ми кажи какво искаш.

— Искане ми се... ако отидем в спалнята и опитаме някои неща... аз... бих могла да се справя, ако не бързаш.

Ръката му застина.

— А ако те връхлети спомен?

— Няма да ме притесни колкото преди, защото вече ти казах всичко и знам, че разбираш какъв е проблемът. Затова, ако се изплаша, просто ще ти кажа.

Той дълго се взира в мен.

— Имаш ли ми доверие, Хейвън?

Пренебрегнах нервното стягане в корема си.

— Да.

Без нито дума повече Харди ме вдигна от скута си, сложи ме да стъпя на пода и ме последва в спалнята.

Имах старомодно месингово легло, здраво и стабилно, което тежеше сигурно един тон и не помръдваше нито сантиметър. Беше застлано с кремави ленени чаршафи и имаше дантелени възглавници, ушити от стари булчински рокли. В женската обстановка в спалнята ми Харди изглеждаше още по-едър и мъжествен от обикновено.

Толкова нормално нещо — двама души да си легнат. За мен обаче то криеше твърде голямо значение, твърде много чувства, твърде много от всичко.

Климатикът бе направил стаята приятно прохладна, а дантелата на възглавниците изпърха като крилца на пеперуда, когато перката на вентилатора горе се завъртя. Старинна викторианска лампа хвърляше кехлибарена светлина върху леглото.

Опитах се да се държа спокойно, седнах на леглото и се заех с тънките каишки на сандалите си на висок ток. Искаше ми се да не съм съвсем трезва. Може би чаша вино щеше да ми помогне да се отпусна. Може би още не бе късно. Дали да не предложи...

Харди седна до мен, пресегна се към крака ми и откопча малката токичка. Стисна босото ми стъпало и прокара палеца си по свода, преди да се заеме с другата обувка. Обгърна ме с ръка и двама се отпуснахме на леглото.

Чаках го да започне, но Харди просто ме топлеше с тялото си, пъхнал ръка под врата ми. Едната му ръка галеше гърба, кръста и бедрата ми и после нагоре до ямката на шията ми, сякаш бях боязливо животинче. И продължи така, докато успокоителните ласки не се оказаха по-продължителни от който и да било мой полов акт с Ник.

— Искам да се убедиш, че си в безопасност — прошепна Харди, заровил устни в косата ми. — Няма да те нараня. А ако направя нещо, което не искаш, или пък се почувстваш уплашена, ще престана. Няма

да изгубя контрол — потръпнах, когато усетих да подръпва предната част на джинсите ми и чух да откопчава копчето. — Просто ще разбере какво ти харесва.

Пръстите ми се вкопчиха във фланелката му, когато ръцете му се плъзнаха в разхлабените ми панталони.

— На мен ми харесва всичко, скъпа — прошепна той, докато събличаше дрехите ми, сякаш сваляше превръзка. — Вече ти казах, лесно е да ми доставиш удоволствие.

Дъхът приятно ме парна, когато той прокара устата си по шията и по гърдите ми. Знаеше какво прави, не бързаше.

— Отпусни се — прошепна той, плъзгайки пръсти по напрегнатите ми крайници.

Аз стиснах фланелката му, опитвайки се да я съблека. Той ми помогна, като съблече тънката памучна дреха и я метна на пода. Кожата му беше кафява като канела на фона на кремавите чаршафи. На гърдите му имаше косъмчета, бяха съвсем различни от гладките гърди на Ник. Обгърнах шията му с ръка и го целунах, изпъшках, когато гърдите ми се притиснаха към топлите гъделичкащи косъмчета.

Харди ме галеше и ме изучаваше, сякаш бе решил да открие всяка подробност, свързана с тялото ми. Разбрах, че си играе с мен, повдига ме и ме обръща, целува ме на неочаквани места. Беше толкова силен, а тялото му бе гладко и красиво на приглушената светлина. Прокарах пръсти по корема му, където кожата беше мека като сатен и изопната над стегнатите мускули. И по-надолу до колана на джинсите му... и още по-надолу, към онази част от тялото му, която ме правеше толкова нервна.

Без да откъсва поглед от лицето ми, Харди бавно се излегна по гръб и ме остави да го изучавам. Докоснах го през джинсите и колебливо проследих с пръсти издутината на ерекцията му. Той задиша учестено и аз усетих колко му е трудно да се владее. Пръстите ми се залутаха към основата на члена му, където плътта му беше по-тежка и по-масивна, и го чух как тихо простена. Възбуда прониза тялото ми, когато разбрах колко много му харесва това, затова го направих отново, завъртях дланта си над стегнатия плат.

Той отново изстена този път през смях:

— Опитваш се да ме изтезаваш, нали?

— Само се опитвам да те опозная — поклатих глава аз.

Той ме придърпа по-нагоре върху гърдите си, насочи главата ми към своята и ме дари с още една от онези ненаситни целувки, докато не започнах да се издигам и спускам с ритъма на дишането му, все едно се носех по вълните на океан. Пресегна се към джинсите си и ги разкопча.

Поколебах се, после пъхнах едната си ръка и несигурно го обхванах. Не остана никакво съмнение, че тялото на Харди е съразмерно навсякъде. Както би се изразил Тод, имаше впечатляващ пакет. Само че вместо да посрещна откритието възторжено, аз се намръщих.

— Това е твърде много за мен — отбелязах със съмнение. — Искане ми се да започна с нещо по-малко и да напредвам постепенно.

— Не мога да ти помогна в това отношение, скъпа — задъхано отвърна Харди. — Това не се предлага в среден размер.

Той ме намести да легна по корем и после усетих устните му на гърба си, целуваха и лекичко хапеха плътта около гръбнака ми. Застинах, когато си спомних как Ник ме обладаваше в гръб. Любимата му поза. Цялата ми пулсираща възбуда отмря и по тялото ми изби тревожна пот.

Харди вдигна устни от кожата ми и ме обърна с лице към себе си. — Изплаши ли се? — попита той и прокара длан по ръката ми.

Кимнах със смесица от безсилие и отчаяние.

— Изглежда не ми харесва така, когато си зад мен. Напомня ми... — замълчах и мрачно се запитах дали изобщо някога ще избия Ник от главата си, дали някога ще успея да забравя какво е сторил. Лошите спомени бяха втъкани в тялото ми, бяха сплетени с всеки нерв. Ник ме бе съсипал за цял живот.

Харди продължи да гали ръката ми. Погледът му бе станал далечен, сякаш превърташе в главата си някаква мисъл. Явно обмисляше как да постъпи с мен, как да заобиколи преградите, които си бях издигнала, а това ме направи бдителна и събуди в мен желание да започна да му се извинявам.

Дланта му се залута и върховете на пръстите му описаха кръг около гърдите ми, които според Ник бяха твърде малки.

По дяволите! Не можех да престана да мисля за бившия си съпруг и за недостатъците си.

— Не се получава — задавено промълвих аз. — Може би трябва да...

— Затвори очи — промърмори Харди. — Не мърдай.

Подчиних се, стиснала ръце в юмруци покрай тялото си.

Светлината на лампата се процеждаше мътно оранжева през клепките ми. Устата му се спусна, оставяйки следи от целувки от гърдите към корема ми. Харди пъкна език в малката трапчинка на пъпа ми и аз се заизвивах в отговор. Постави ръка върху едното ми коляно.

— Спокойно — отново прошепна той и се плъзна още по-надолу, докато не отворих рязко очи. Потреперих и дръпнах главата му.

— Чакай — прошепнах задъхано. — Стига толкова, не мога... — цялата се бях изчервила и треперех неудържимо.

Харди вдигна глава и меката светлина се разля като течност по косата му.

— Болка ли ти причинявам?

— Не.

Той положи длан върху корема ми и описа топъл кръг.

— Изплаших ли те, скъпа?

— Не, просто... Досега не съм правила това — излишно е да споменавам, че Ник никога не бе проявявал интерес към нещо, което ще засили моето удоволствие, а не неговото.

Харди огледа за миг зачервеното ми лице. В очите му проблесна ново пламъче.

— Искаш ли да опиташ? — попита тихо.

— Да, струва ми се, някой ден. Но ми се иска да напредвам стъпка по стъпка. Може би най-напред трябва да свикна с обикновените неща и по-късно да преминем към... — замълчах и после изскимтях, защото той отново се наведе над мен. — Какво правиш?

Гласът му долетя приглушено:

— Ти обмисляй план за отделните стъпки и ми кажи, когато си готова. А междувременно...

Извиках тихичко, когато той разтвори широко краката ми и ги прикова с ръце.

Харди се засмя тихо, наслаждаваше се на неудобството ми. Нямаше никакво съмнение — бях в леглото с дявола.

— Дай ми пет минути — придума ме той.

— Това не подлежи на обсъждане.

— Защо не?

— Защото... — заизвивах се задъхано. — Защото ще умра от срам. Аз... Не. Сериозно, Харди, това е... — главата ми се изпразни, когато го усетих да пъхва езика си дълбоко в онова уязвимо и тайно местенце. Успях само немощно да побутна главата му. Не можех да го поместя. — Харди... — опитах отново, но нежните влажни ласки разтвориха цепката от затворена плът и аз изпитах толкова силно удоволствие, че не можех нито да мисля, нито да помръдна. Той проследи усещането до центъра му, използвайки връхчето на езика си, и когато диханието му докосна пулсиращата сладостна болка, по влажната ми кожа се разля пара. Сърцето ми туптеше толкова учестено, че едва чух присмехулния му шепот заради бученето в ушите си:

— Все още ли искаш да спра, Хейвън?

Очите ми се навлажниха. Цялата се бях изопнала от наслада, треперех от удоволствие, но то не ми беше достатъчно.

— Не, не спирай.

Изненадах се как прозвуча гласът ми — хрипливо и съвсем тихо. Но още повече се смаях, когато възкликнах високо, щом той пъхна първо един, а после и още един пръст, и изпъна лъскавата мекота, докато устата му изучаваше нагънатата плът. Усещането бе съкрушително, бедрата ми се повдигаха и отново се спускаха. А облекчението продължаваше да кръжи някъде далеч, влудяващо изплъзващо се.

— Не мога — изстенах. — Не мога да го направя.

— Можеш. Просто престани да опитваш.

— Не мога да престана.

Немирните му пръсти започнаха бавно да се плъзгат навътре и навън. Аз изхлипах, когато се надигна поривът, плътта ми се нагъна, затвори се. Кокалчетата на пръстите му потънаха още по-дълбоко, езикът му ме ближеше в постоянен ритъм, а устата му... устата му... Заля ме мощна вълна, всяко туптене на сърцето, всеки импулс ме водеше към неистова лавина от спазми. Извих се от огромното удоволствие, стиснала с треперещи ръце главата му.

Харди пъхна пръстите си възможно най-дълбоко и езикът му обиколи в кръг, за да улови последните няколко освобождаващи

потрепвания. Когато се отдръпна, аз изстенах, пресегнах се и го дръпнах нагоре. Той ме завъртя настрани, обгърна ме с ръце и целуна сълзите в ъгълчетата на очите ми.

Лежахме мълчаливо — бях пъхнала крака между неговите, а той бе положил топлата си длан на дупето ми. Усещах напора му въпреки неподвижността — напомняше на лъжливото спокойствие в кошарата на бика, преди животното да изхвърчи на арената.

Ръката ми се плъзна към разкопчаните му джинси.

— Свали ги — прошепнах.

Все още задъхан, Харди поклати глава:

— Това е достатъчно за днес. Да спрем, докато водим по точки.

— Да спрем ли? — повторих изтощена и изненадана. — Не, никакво отказване — целунах гърдите му, наслаждавайки се на тяхната мъжественост, на топлите косъмчета, които усещах под устните си. — Ако не ме любиш, Харди Кейтс, никога няма да ти простя.

— Аз вече те любих.

— Докрай.

— Не си готова за докрай.

Стиснах го и прокарах пръсти по твърдата и изопната дължина на члена му.

— Не можеш да ми откажеш — задържах го аз. — Ще се отрази зле на себеуважението ми.

Потърках с палец широкото връхче и широките кръгове, които описах, изцедиха мъничко влага. Харди изстена тихо и зарови уста в косата ми. Пресегна се и дръпна пръстите ми. Мислех, че ще ми каже да престана. Вместо това каза приглушено:

— Портфейлът ми е в кухнята. Ще отида да го донеса.

Веднага схванах.

— Не ни трябва презерватив. На хапчета съм.

Той вдигна глава и ме погледна. Свих неловко рамене.

— Тъй като Ник не искаше да ги вземам, хапчетата станаха много важни за мен. С тях имам чувството, че владее положението по-добре... че съм в безопасност, когато ги взимам. Лекарят смята, че няма да ми навредят. Затова не пропускам нито ден. Повярвай ми, в безопасност сме. Дори и без други предпазни мерки.

Харди се надигна, облегна се на лакът и сведе поглед към мен.

— Никога не съм го правил без презерватив.

— Никога? — попитах смаяно.

Той поклати глава.

— Никога не съм искал да рискувам някоя жена да забременее от мен. Не исках такава отговорност. Заклел съм се, че ако имам деца, няма да ги изоставя, както постъпи с нас баща ми.

— И никога не си имал приятелка, която да е взимала хапчета?

— Дори тогава винаги използвах презерватив. Не съм привърженик на това да се доверяваш на жената.

Може би някои жени биха се обидили, но аз много добре го разбирах по отношение на доверието.

— Добре — казах и се протегнах нагоре, за да го целуна по брадичката, — ще го направим по твоя начин.

Харди обаче не помръдна. Продължи да ме гледа с тези изразителни очи и аз усетих как между нас разцъфва нещо интимно и дълбоко, усещане за свързаност, което ми се стори доста тревожно. Имах чувството, че всички ритми в моето и в неговото тяло са направлявани от невидим метроном.

— Ти ми се довери — каза Харди. — Проклет да съм, ако не мога да ти отвърна със същото.

Аз легнах по гръб и дишането ми се учести. Неговото също.

Харди се съблече и се притисна към мен. Беше нежен... много нежен... но аз усетих силата и тежестта му и се напрегнах. Той натисна още малко, докато и двамата почувствахме как плътта приятно и меко поддава, как мекотата отстъпва пред твърдината. Как аз го поемам вътре в себе си. Как се разтварям за него. Сините очи станаха някак сънливи, замъглени от наслада, а миглите му хвърляха изострени сенки по страните му. Проникна в мен бавно, сантиметър по сантиметър, давайки ми време да се настроя, да обгърна мощното нахлуване. Извърнах лице към ръката му, прилепила буза до стегнатия му мускул.

Когато го бях поела толкова, колкото можех, Харди ме склони да свия колене, да ги разтворя по-широко и проникна още по-дълбоко. Тялото ми бе стегнато и влажно и го посрещна охотно. Видях как на мястото на тревогата по лицето му се появи страстно желание. Харесваше ми как ме гледа, все едно иска да ме изяде жива.

Заизвивах се, чувствайки се странно изпълнена отвътре, а Харди потръпна и задъхано изрече нещо, което ми прозвуча като „О, боже,

моля те, Хейвън, скъпа, не мърдай...“

— Приятно ли е? — прошепнах.

Харди поклати глава, мъчейки се да си поеме въздух. Лицето му беше пламнало, все едно имаше температура.

— Не? — попитах.

— Беше приятно преди половин час — успя да каже той заваляно, все едно е изпил десет текили. — Петнайсет минути след това бе най-страхотният секс, който съм правил някога, а в момента... Сигурен съм, че ще получа сърдечен удар.

Усмихнах се, дръпнах главата му към своята и прошепнах:

— А какво ще стане след сърдечния удар?

— Не съм сигурен — дъхът му изсвири между зъбите и той тежко отпусна глава на възглавницата до мен. — По дяволите! — възкликна отчаяно. — Не знам дали ще мога да издържа.

Прокарах ръце отстрани по тялото му и усетих стегнатите и силни мускули под върховете на пръстите си.

— Не се спирай.

Той подхвана предпазлив ритъм, черпейки наслада от интимното тунелче, което ни свързваше. Един от тласъците му докосна някакво чувствително място, дълбоко и ниско. Прониза ме внезапна изненада. Потръпнах и забих пръсти в бедрата на Харди.

Той вдигна глава и се усмихна, като ме видя ококорена.

— Напипах приятно местенце, а? — прошепна той и го направи отново и отново и за свой несекващ срам аз не можех да овладея тихите стонове, които се надигаха в гърлото ми, докато бедрата ми не потръпнаха, прилепени към неговите.

Този път спазмите не бяха толкова силни, но бяха дълги и бавни и го изсмукаха, докато и той не свърши. Зарови шумната си наслада в устата ми и ме целува, целува, докато и двамата не останахме без въздух и напълно изцедени.

След това ме обзе непреодолима сънливост. Дремнах малко, без да го пускам да излезе от тялото ми, и установих, че сънят след хубав секс е още по-приятен и от секса. Когато се събудих по-късно, го усетих твърд вътре — не правеше тласъци, просто си стоеше, а ръцете му се скитаха навсякъде, галеха и масажираха. Лежах настрана, праметнала единия си крак през бедрото му. Исках, нуждаех се той да помръдне, само че Харди ме бе пронизал и ме държеше неподвижно.

Стиснах бицепса му, рамото му, опитвайки се да го придърпам върху себе си. Той се възпротиви и ме остави да се гърча като червейче на кукичка.

— Харди — промърморих, изпотена до корена на косата си. — Моля те...

— За какво ме молиш? — той близна горната ми устна, после долната.

Залюлях се, долепена до него, и освободих устата си само колкото да кажа:

— Знаеш.

Той притисна уста към рамото ми. Усетих как се усмихва. Да, знаеше. Само че продължи да ме притиска към себе си, а аз стягах ли стягах пулсациите му дълбоко в тялото си. Накрая Харди направи съвсем лекичък тласък, по-скоро намек за движение, отколкото действителен ритъм. Но беше достатъчно. Искрата бе запалена, вътрешните ми мускули се свиха, за да уловят усещането, и аз свърших, потръпвайки силно. Харди направи един силен и дълъг тласък нагоре, задържа и ме изпълни със сияйна топлина.

След това продължи да ме целува, като устните му се скитаха сладостно, а връхчетата на пръстите му докосваха нежно брадичката, бузите и шията ми. След малко ме издърпа от леглото и ме заведе под душа. Чувствах се като упоена, затова се облегнах на него и го оставих да ме изкъпе. Ръцете му нежно сапунисаха и изплакнаха тялото ми. Хлъзгава и обгърната от пара, положих бузата си върху твърдите му широки гърди. Той се пресегна надолу и пхна два пръста в мен. Бях подута и ме болеше, но ми беше толкова приятно, че не се сдържах и надигнах бедра. Чух тихо клокочене в гърлото му и палецът му нежно се завъртя около клитора ми. Безкрайно умело той ме доведе до още една кулминация, докато горещата вода валеше върху мен, а устата му поглъщаше моята.

Почти не помня как се избърсах и се върнах в леглото, помня само, че малко след това заспах, усещайки стабилното му присъствие до себе си.

Малко по-късно се събудих от някакъв кошмар, тялото ми се стъписа от усещането, че до мен спи мъж. Ококорих се и за миг си помислих, че съм с Ник, че в крайна сметка не съм избягала. До мен нещо се раздвижи, усетих тежестта на мъжко тяло и рязко си поех дъх.

— Хейвън — долетя тихо мърморене. Звукът ме успокои. — Лош сън ли? — гласът му звучеше меко и приглушено като кадифе.

— Аха.

Дланта му описа кръг по гърдите ми, за да успокои неистовото туптене на сърцето ми.

Въздъгнах и притихнах в прегръдките му. Устните му се спуснаха към гърдите ми и зацелуваха чувствителните и втвърдени зърна. Аз обгърнах главата му с ръце, усещайки с вътрешната страна на китките си мекотата на косата му. Той бавно си проправи път надолу. Коленете ми се сгънаха, когато усетих ръцете му да стисват глезените ми като топли и живи белезници. Дори в тъмното виждах широките му рамене и силуета на главата му, закотвена между краката ми. Той ме ближеше бавно, попивайки насладата ми, докато не накара тялото ми да се разтресе дълго и безпомощно. Когато след това заспах, вече нямаше кошмари.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаех, че изглеждам ужасно, когато отидох на работа на следващия ден — с тъмни кръгове под очите и ожулена от мъжка брада по шията. Не ми пукаше. Не се бях чувствала до такава степен в мир със себе си от месеци. От години. Може би никога преди.

Все още усещах тялото на Харди до своето, да не говорим за леката болка, която ми напомняше за всичко, което бяхме правили. Въпреки всички неща, за които можех и трябваше да се притеснявам, реших да се насладя на простичкото човешко удоволствие на жена, която са любили докрай.

— Обади се и кажи, че си болна — прошепна Харди сутринта. — Днес остани в леглото с мен.

— Не мога — възпротивих се. — Имат нужда от мен в офиса.

— Аз имам нужда от теб.

Усмихнах се широко при тези думи.

— Засега получи достатъчно.

Харди ме дръпна върху гърдите си и ме целуна страстно.

— Още дори не съм започнал — заяви той. — Всъщност се въздържах, понеже ти малко беше позагубила форма.

Най-накрая се споразумяхме и двамата да отидем на работа, понеже беше петък и трябваше да свършим някои неща. Но след пет и половина вечерта щеше да започне уикендът.

Сутринта, преди Харди да си тръгне, аз му приготвих омлет с пет яйца, сирене и спанак, тънки резенчета бекон и препечени филийки. Омете и последната троха. В отговор на коментара ми, че ми е изпразнил хладилника, Харди отговори, че доста се е потрудил, за да ме задоволи, и че един мъж трябва да си поддържа силите.

Усмихнатата влязох в тясното си кабинетче и отворих лаптопа си. Реших, че съм в толкова добро настроение, че нищо не може да го развали.

И тогава се появи Ванеса.

— Изпратила съм ти няколко имейла относно последните договори за поддръжка — оповести тя без никакво встъпление.

— Добро утро, Ванеса.

— Принтирай приложенията и направи копия. След час да са на бюрото ми.

— На всяка цена — наблюдавах я, когато се обърна да си върви.
— Почакай, Ванеса. Трябва да обсъдим нещо.

Тя се извърна назад към мен, слисана от острия ми тон, и още повече от отсъствието на думичката „моля“.

— Да? — попита тя опасно благо.

— Не желая да даваш лична информация, свързана с мен, на никого. Затова ако някой те попита за домашния ми адрес или телефонен номер, не ги давай, без преди това да ме попиташ. Смятам, че отсега нататък това трябва да бъде стандартна политика за този офис в името на сигурността на всички.

Тя театрално се ококори:

— Опитвах се да ти направя услуга, Хейвън. Бившият ти съпруг каза, че иска да ти върне някакви неща. Явно толкова си бързала да го напуснеш, че не си опаковала всичките си вещи — говореше меко, все едно се опитваше да обясни нещо на дете: — Не се опитвай да ме поставяш в центъра на личните си проблеми. Не е професионално.

Преглътнах мъчително и закопнях да ѝ кажа, че не съм напуснала Ник, а че той ме е пребил и изхвърлил. Само че един от любимите номера на Ванеса беше да отправя обвинения с възможно най-благ тон, докато накрая не наговоря нещо, които не съм искала. Вече нямаше да се хващам в капана. Освен това някои неща от личния ми живот нямаше да останат лични.

— Не си ми направила услуга — заявих спокойно. — При Ник няма нищо, което да искам. А и ти не си в центъра на нищо, Ванеса.

Тя поклати глава и ме изгледа с хладен поглед, в който се долавяше съжаление.

— Той ми разказа някои неща. За отношението ти към него. Беше много очарователен. И всъщност малко тъжен.

Овладях горчивата си усмивка. Отношението към него? Ето така постъпват самовлюбените хора. Обръщат се към теб и те обвиняват, че си направил онова, което са сторили самите те, при това го правят толкова убедително, че накрая започваш да се съмняваш в себе си. Ник

несъмнено разказваше наляво и надясно, че съм се държала зле с него, че съм го напуснала. Само че аз не можех да контролирам какво говори той, нито доколко околните да му вярват.

— Той може да бъде очарователен — съгласих се. — Паякът умее да си плете мрежите.

— Съществуват две гледни точки към всяко нещо, Хейвън — от всяка нейна дума капеше снизхождение като прокиснал мед.

— Разбира се, но това не означава, че и двете гледни точки са верни — може би трябваше да си затворя устата тогава. Но не успях да се въздържа да не добавя: — Някои хора наистина са лоши, Ванеса. Не бих пожелала на никоя жена да бъде с Ник.

„Дори на теб“, добавих мислено.

— Не си бях давала сметка колко си наивна — заяви шефката ми. — Надявам се някой ден да се научиш да гледаш на света с малко повече изисканост.

— Ще поработя по въпроса — отговорих аз, завъртях се на стола си и ѝ обърнах гръб.

Не се учудих, когато Ник ми звънна към обяд. Вече се бях досетила, че ще вземе номера ми от Ванеса. Въпреки това обаче коремът ми се сби, когато чух гласа му.

— Как мина срещата ти снощи? — попита Ник. — Обзалагам се, че не е имало много разговори, след като си тръгнах.

— Недей да ми звъниш в офиса — отвърнах кратко. — Нито пък у дома.

— Жената може да иска само едно от фитнес маниак като онзи тип и то няма нищо общо с говоренето — продължи Ник.

Подсмяхнах се, наслаждавайки се на факта, че бившият ми съпруг се е почувствал толкова застрашен от Харди.

— Не е фитнес маниак — осведомих го аз. — По една случайност е доста интелигентен и умее да изслушва хората — което е приятна промяна.

Ник сякаш не чу последната ми забележка.

— Дори не излязохте. Останахте в апартамента и ти си го оставила да те чука цяла нощ.

Запитах се дали е наблюдавал жилището ми. Тръпки ме побиха от тази мисъл.

— Не е твоя работа — отговорих.

— Ще ми се да беше поне наполовина толкова охотна и докато бяхме женени. Но явно сложиш ли халка, ставаш фригидна.

Преди щеше да ме заболи от тази забележка. Може би дори щях да повярвам, че съм фригидна. Но вече не се хвацах на този номер. Познавах истинската същност на Ник — човек, който не беше способен да се интересува от никой друг, освен от себе си. Никога не бих могла да го променя или да го накарам да прозре недостатъците си. Ник просто искаше нещо... той не разбираше себе си по-добре, отколкото една акула осъзнава защо иска да убива и да изяжда жертвите си. Просто така стояха нещата.

— Е, благодари на Бога, че си се избавил от мен — казах. — Направи услуга и на двама ни и не ми се обаждай повече, Ник.

— Ами нещата ти? Гривната от леля ти...

— Ако за да я получа, трябва да те видя отново, не си струва.

— Ще я хвърля на боклука, мамка му — заплаши ме той. — Ще я разглобя и...

— Чака ме работа.

Затворих и се почувствах едновременно победоносно и гнусно. Реших да не казвам нито на Харди, нито на когото и да било за обаждането на Ник. И най-дребната провокация би била достатъчна за Харди, за да намери бившия ми съпруг и да го заличи от лицето на земята. И макар да нямах нищо против Ник да изчезне завинаги, нямаше да ми хареса да посещавам Харди зад решетките.

През следващите две седмици научих много неща за Харди. Прекарвахме заедно всяка възможна минута, при това, без да го планираме. Просто той се превърна в човека, с когото исках да бъда повече от всичко. И най-удивителното беше, че явно и той се чувстваше по същия начин.

— Сякаш е прекалено лесно — споделих с Тод по телефона една вечер, докато чаках Харди да се върне от работа. — Никакво бъркане в мозъка. Обажда се, когато е обещал. Идва навреме. Истински ме изслушва. Той е... ами съвършен. Направо е тревожно.

— Никой не е свършен. Пропускаш нещо. Какво е то? Сигурно е отпуснат като кренвирш на коктейл.

— Не. Всъщност е точно обратното. Последва изразително мълчание.

— Тод? Там ли си?

— Да, просто се опитвам да измисля основателна причина да продължим приятелството си.

Ухилих се до ушите.

— Тод, завистта е толкова отблъскваща.

— Ще е от полза, ако ми кажеш едно нещо, което не му е наред. Един дребен недостатък? Лош дъх? Брадавици? Нещо, което да изисква спрей против гъбички?

— Космите по гърдите недостатък ли са?

— О, да — Тод явно изпита облекчение. — Не мога да понасям окосмени гърди. Не виждаш очертанията на мускулите.

Прецених, че е по-добре да не споря, макар да не бях съгласна. Имаше нещо безкрайно сексапилно и утешително да те притискат към широки и космати мъжки гърди.

— Хейвън — поде Тод по-сериозно, — помниш ли какво ти казах за него?

— За това, че е сложен ли? Че е палав особняк?

— Да, това. Вярвам на инстинкта си, затова внимавай, скъпа. Забавлявай се, но си дръж очите отворени.

По-късно размишлявах какво ли означава да си държиш очите отворени в една връзка. Не мисля, че идеализирах Харди... просто много го харесвах. Харесваше ми как ми говори и дори още повече ми харесваше как ме слуша. Особено ми допаднаше колко обича да докосва. Импровизирано масажираше раменете ми, придърпваше ме в скута си, играеше си с косата ми, държеше ми ръката. Не съм отраснала в семейство, където физическата близост се цени — за хората от семейство Травис личното пространство бе от първостепенно значение. А и след преживяното с Ник никога не съм смятала, че отново ще мога да понеса да бъда докосвана.

Харди ме бе омагьосал повече от всеки друг, когото познавах. Беше интригуващ, весел... но винаги и най-вече истински мъж. Отваряше ми вратата, носеше покупки, плащаше вечерите и би се засегнал смъртно от намека, че и жената би могла да го прави. След

като бях живяла със съпруг, който през повечето време помпаше собственото си крехко его, аз ценях високо самоувереността на Харди. За него не беше проблем да признае, че е допуснал грешка или че не е разбрал нещо, просто това се превръщаше в повод да задава въпроси.

Може би не бях срещала мъж с такава неизчерпаема енергия и с такъв неутолим апетит. Пред себе си признавах, че баща ми е имал право, че Харди ще поиска повече... и това не се ограничаваше само с парите. Той искаше уважение, власт, успех — всички онези неща, за които сигурно беше копнял, когато светът го бе смятал за никой. Само че мнението на света не го бе прекършило. У него имаше някакъв устрем, подхранван от гордост и от гняв, който настояваше, че той заслужава повече.

Приличаше на баща ми, който също беше започнал от нулата. Тази мисъл малко ме уплаши. Обвързвах се с мъж, който можеше да се окаже също толкова амбициозен и целеустремен твърдоглавец като Чърчил Травис. Как се оправяш с такъв човек? Как не допускаш това да се случи?

Знаех, че според Харди съм привилегирована. И в сравнение с него вероятно бях. Когато ходех в чужбина, ме придружаваха приятели от колежа и бях отсядала в хубави хотели, за които плащах с кредитната карта на баща си. Когато Харди бе ходил в чужбина, то е било, за да работи на нефтени платформи в Мексико, Саудитска Арабия и Нигерия. Четиринайсет дни на платформата, четиринайсет почивка. Беше се научил бързо да се приспособява към чуждите култури и традиции. Хрумна ми, че точно по същия начин подходеше и към обществото в Хюстън. Учеше традициите. Приспособяваше се. Ориентираше се.

Разговаряхме до късно през нощта, разказвахме си истории от миналото си, неща, които са ни променили. Харди беше открит за редица неща, но някои теми не искаше да обсъжда. Например за баща си и защо е в затвора. Освен това Харди предпочиташе да не говори за предишния си любовен живот, което неимоверно изостряше любопитството ми.

— Не разбирам защо не си спал с Либърти — казах му аз една нощ. — Не се ли изкушаваше? Сигурно е било така.

Харди ме намести удобно на гърдите си. Бяхме в неговото легло — огромна спалня с множество пухени възглавници. Беше застлано с широки фини чаршафи от сурова коприна.

— Скъпа, всеки мъж над дванайсет би се изкушил от Либърти.

— Тогава ти защо не?

Харди погали извивката на гръбнака ми, изследвайки нежно вдлъбнатинките.

— Чаках теб.

— Ха. Говори се, че си бил доста ангажиран с дамите от Хюстън.

— Не си спомням нито една — отвърна той равнодушно.

— Бийб Уитни. Това име да ти напомня нещо?

Харди ме погледна сепнато.

— Защо я споменавах?

— Похвалила се на Тод, че е спала с теб, когато била на пътешествие, за да се утеши след развода си.

Той замълча за момент, прокарайки ръка през косата ми.

— Ревнувах ли?

По дяволите, разбира се, че ревнувах. Всъщност направо бях смаяна колко силна емоционална отрова се влива във вените ми, когато си го представя в леглото с Бийб и нейния съвършен изкуствен тен.

Кимнах, легнала върху гърдите му.

Харди ме обърна по гръб и се надвеси над мен. Светлината от лампата танцуваше по силните му черти и за миг освети леката усмивка на устните му.

— Бих могъл да се извиня за всички жени, които съм познавал преди теб, но няма да го направя.

— Не съм те и молила — отвърнах нацупено.

Ръката му се плъзна под завивката и обходи нежно тялото ми.

— Научил съм по нещо от всяка жена, с която съм бил. А трябваше да науча много, за да съм готов за теб.

Намръщих се.

— Защо? Защото съм претенциозна? Трудна? — помъчих се да продължа да дишам спокойно, когато ръката му обхвана гърдата ми.

Харди поклати глава.

— Защото искам да направя за теб много неща. Искам да ти доставя наслада по толкова много начини — наведе се да ме целуне и

закачливо потърка носа си в моя. — Тези жени бяха само подготовка за теб.

— Хубава реплика — признах неохотно.

Ръката му притисна сърцето ми с лек и топъл натиск.

— Откакто се помня, искам да стигна някъде, да стана някакъв. Виждах как други кучи синове имат всичко — скъпа кола, голяма къща, красива жена. И си казвах „Майната им! Някой ден и аз ще имам това. И аз ще бъда щастлив“ — устата му се разкриви. — Само че през миналите няколко години най-сетне получих нещата, които исках, а се оказа, че не ми е достатъчно. Продължавах да бъда нещастно копеле. Но когато съм с теб...

— Какво? — настоях аз.

— Когато съм с теб, имам чувството, че най-накрая имам каквото ми трябва. Мога да се отпусна и да бъда щастлив — разсеяно проследи очертаването на гърдите ми. — Ти ме караш да намаля темпото.

— В хубавия смисъл ли?

— В хубавия смисъл.

— Аз никога не карам никого да намалява темпото — отвърнах. — Аз не съм спокоен човек.

По устните му се разля ленива усмивка.

— Каквото и да правиш, на мен ми е добре.

Приведе се над мен, целуна шията ми и промърмори, че съм красива и че ме желае. Потръпнах, когато нежните косъмчета по гърдите му нежно потъркаха гърдите ми.

— Харди?

— Ммм?

Обгърнах с ръка шията му.

— Понякога имам чувството, че в леглото се възпираш.

Той се отдръпна, за да ме погледне с галещ поглед.

— Опитвам се да не бързам с теб — призна.

— Не е нужно да го правиш — настоях аз. — Вярвам ти. Ако ми покажеш какво искаш, ще го направя. Искам да кажа, каквото и да се сте правили с Бийб...

Устните му се извиха в печална насмешка.

— По дяволите всичко. Забрави за нея, скъпа. Прекарах с нея една нощ и нито за секунда не съм се връщал към това после.

— Нищо — продължих, обзета от състезателен дух. — Не е нужно да си внимателен с мен. Мога да се справя.

Вече се ухили съвсем широко.

— Добре.

Дръпнах главата му надолу. Надигнах се към устата му и го целунах пламенно. Той откликна без никакво колебание и завладя дълбините на устата ми, докато и двамата останахме без дъх.

После ме вдигна на колене с лице към него, склучил ръце под мишниците ми в здрава, но грижлива хватка. Очите му ме изгаряха, но гласът му бе нежен:

— Искаш ли да опиташ нещо ново, Хейвън?

Преглътнах с усилие и кимнах, а бедрата ми леко се полюшнаха към него. Той забеляза. Видях колко е възбуден и свят ми се зави от желание. Дланите му се плъзнаха към китките ми. Вдигна ръцете ми и ме напъти да стисна високата плетеница на дъската на леглото. При това движение гърдите ми се повдигнаха и зърната се стегнаха.

Харди впери поглед в мен и аз потънах в сините дълбини. Дъхът му пареше бедрата ми.

— Дръж се — прошепна той и притисна пръстите ми към дъската.

Последваха жарките мигове на интимност... на изкусно мъчение, което предизвика треска. Треска, която предизвика сладост. Той беше навсякъде край мен, навсякъде вътре в мен. Успях да оцелея, но на косъм. Когато Харди приключи с мен, ноктите ми бяха издълбали полумесеци в дъската на леглото и не си спомнях дори как се казвам. Бавно рухнах в ръцете му, цялата разтреперана от освобождението.

— Само теб — каза Харди, когато отново можеше да диша. — Искам само теб.

Имах чувството, че падам през облаци, докато ме полагаше върху възглавниците. Че падам бързо и стремглаво. И изглежда не можех да направя нищо по въпроса.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искам да си изясня нещо — казах на Джак, застанала на вратата на апартамента му. — Значи няма да бъдеш по-благоклонен към Харди, въпреки че ми спаси живота преди две седмици, така ли? Какво трябва да направи, за да се държиш с него учтиво?... Да изобрети лекарство против рак? Да спаси света от астероид?

Брат ми изглеждаше вбесен.

— Не съм казал, че няма да бъда учтив. Толкова поне мога да направя.

— Боже, колко щедро от твоя страна.

Тази вечер с Харди щяхме да ходим на парти по повод инициативата „Платформи за рифове“, спонсорирана съвместно от няколко големи петролни компании.

„Платформи за рифове“ беше програма, в рамките на която компаниите отрязваха горната част на своите използвани нефтени платформи и ги оставяха на дъното на океана с цел образуването на изкуствен риф. Тъй като дъното на целия Мексикански залив беше тинесто, платформите създаваха благоприятна среда за рибите.

Въпреки протестите на еколозите, изоставените платформи изглежда допадаха на рибите. А пък петролните компании харесваха програмата, защото им спестяваше милиони долари за възстановяване на платформите. Затова бяха дарили експонат на Хюстънския аквариум, който да показва колко голяма, според тях, е ползата от програмата за залива.

Семейството ми щеше да присъства на откриването. Бях направила всичко по силите си да им дам да разберат, че не само ще отида с Харди Кейтс, но и че очаквам членовете на семейство Травис да се държат като разумни човешки същества. Явно исках твърде много. Звъннах на Джо, който мрачно ме осведоми, че Харди ме използва точно както той бил предсказал. А ето че сега Джак проявяваше твърдоглавие. Естествено, не очаквах нищо по-различно от

баща си, чието мнение оставаше неизменно точно както кръвната му група.

Оставаше само Гейдж... обаче бях сигурна, че той ще се държи добре с Харди дори и само заради мен. Той ми показа такова намерение по време на разговора ни след инцидента с асансьора.

— Казвам само — продължи Джак, — че Кейтс не трупа допълнителни точки в очите на семейство Травис само защото е направил онова, което би сторил всеки почтен мъж. Вече ти казах, ако се беше обадила на мен или на Гейдж, всеки от нас би те измъкнал от онзи шибан асансьор.

— А, разбирам.

— Какво? — присви очи Джак.

— Ядосан си, защото не си получил възможността да извършиш подвиг и да блеснеш. Не можеш да понесеш някой друг да бъде герой. Ти си главният в пещерата и ничия друга сопа не е по-голяма от твоята.

— По дяволите, Хейвън, престани да спориш като момиченце. Това няма нищо общо с размера на сопата ми — огледа коридора и в двете посоки. — Влез за минутка, моля те.

— Не, нямам много време, трябва да се приготвя. Качвам се къщи. Искях само да мина и да те помоля да се държиш добре с моя...

— С твоя какво? — настоя Джак.

Поклатих глава смутено. Един бог знае с каква дума или фраза трябва да определя Харди. „Гадже“ звучеше адски гимназиално. И неуместно, понеже Харди вече изобщо не беше момче. Любовник... Е, това пък беше старомодно и мелодраматично. Моята половинка? Специален приятел? Не, не.

— С моя кавалер — заявих аз и той се намръщи. — Говоря сериозно, Джак. Ако се държиш лошо с него довечера, жив ще те одера.

— Няма да направя, каквото ме молиш. Ако искаш одобрението ми, не го получаващ. Все още не знам достатъчно за това копеле... а онова, което знам, е противоречиво.

Избухнах заради намека му, че любовният ми живот зависи от неговото одобрение.

— Не искам одобрението ти — заявих остро, — а само добрите ти обноски. Моля те само за два часа да не се държиш като кретен. Дали е по силите ти?

— Мамка му — провлачено изруга Джак. — Каквато си властна, започвам да го съжалявам този тип.

От стъклените прозорци на разположената на третия етаж бална зала на Аквариума се откриваше хубава гледка към Хюстън. Организиран бе прием за поне шестстотин човека, които влизаха във фоайе с голяма цилиндрична цистерна, отиваха на пътуване с подводно влакче сред акулите и разглеждаха останки, имитиращи корабокрушение, потънал храм, блато и тропическа джунгла.

Притесненията относно появата ми на прием заедно с Харди се изпариха петнайсет минути след пристигането ни. Той беше спокоен и забавен, разговаряше с лекота с хората, развеждаше ме. Когато Харди ме запозна с деловите си партньори и със съпругите им, както и с още неколцина приятели, си дадох сметка, че той съвсем не е аутсайдер сред присъстващите в залата. Макар още да не бе станал част от наложилите се кръгове като моето семейство, Харди бе един от хората, които управляваха по-малките и по-гъвкави компании, намиращи нови ниши, които да запълват.

Оказа се, че двамата дори имаме общи познати, някои от които през смях ме увериха, че той би бил добра партия за жена, която успее да го строява. Дадох си сметка, че по своя измамно ленив начин Харди манипулира тълпата по-умело от всеки друг, когото познавах. Знаеше имената на всички и умееше да се съсредоточава върху човека, с когото разговаря, сякаш той или тя бе най-важната личност в залата.

Бях се питала как ли ще се държи Харди с мен, когато сме сред други хора, дали ще иска да му бъда просто антураж. Ник винаги бе искал това. Но за моя изненада Харди явно нямаше нищо против да имам собствено мнение. Например, когато разговорът се насочи към нефтените шисти. Един от деловите партньори на Харди, геофизикът Рой Нюкърк, говореше въодушевено за възможностите за разработване на шистите като алтернатива на конвенционалния нефт. Аз обаче споделих каквото бях прочела някъде — че това би било вредно за околната среда толкова, колкото и откритите рудници. Освен това в

процеса на обработване на шистите в атмосферата щяха да се отделят огромни количества въглероден двуокис, което намирах за престъпно. Освен ако човек не смята, че глобалното затопляне не се осъществява достатъчно бързо.

Рой изслуша коментарите ми с изкуствена усмивка.

— Харди, не те ли предупредих да не се хващаш с жена, която чете?

Прямотата ми явно забавляваше Харди.

— Това свежда споровете до минимум — отговори той. — Няма смисъл да споря с нея, след като знам, че ще спечели.

— Дано не съм те подразнила — казах му тихичко малко след това. — Съжالياвам, но не съм съгласна с Рой.

— Допада ми, когато жената има собствено мнение — отговори Харди. — Освен това беше права. Технологията не е разработена на нужното ниво, за да си струва да се осъществява този добив. В момента това би било не само вредно за околната среда, но и прекалено скъпо.

Погледнах го замислено:

— Ако техниката се развие и процесът поевтинее, но е все така вреден за околната среда, ще го приложиш ли?

— Не... — поде той, но преди да успее да ми обясни защо, ни прекъсна гръмогласен смях. Тежка ръка на рамото ми ме накара да се обърна.

— Чичо Ти Джей! — възкликнах. — Отдавна не сме се виждали, нали?

Ти Джей Болт не ми беше истински чичо, но го познавах, откакто бях на този свят. Той беше най-близкият приятел на татко, а освен това подозирах, че винаги си бе падал по майка ми. Всъщност доста си падаше по жените — беше се женил пет пъти. Ти Джей беше една от най-колоритните личности в петролния бизнес.

Като младеж Ти Джей започнал като работник в компания за сондажно оборудване в източен Тексас. Някак си успял да намери пари и правото за добив на полезни изкопаеми за няколко богати терена и е печалбата закупил още земи. Беше се наврял къде ли не. Освен това го ухажваха хора от всички по-големи петролни компании, които искаха да преговарят за евентуално безценни концесии.

Никога не бях виждала Ти Джей без емблематичната му бяла шапка от боброва кожа с нейната тринайсетсантиметрова периферия и извисяващо се на петнайсет сантиметра дъно. Каубойска шапка с тази големина би изглеждала нелепо върху главата на мъж с обичаен ръст, само че Ти Джей беше планина човек. Беше по-висок от Харди и по-тежък от него. На една от месестите му китки имаше тежък „Ролекс“ от злато и диаманти. На показалеца му, дебел колкото наденичка, се виждаше масивен златен пръстен с формата на щата Тексас.

Още като дете бях подложена на смущаващия навик на Ти Джей да целува жени от всички възрасти по устните. Тази вечер не беше изключение. Той ме удостои със сбръчкана целувка, която миришеше на кожа за седла, на сладникав одеколон и на пури „Ла Уника“.

— Какво прави любимото ми момиче като дама на този негодник? — прогърмя гласът му.

— Добър вечер, сър — поздравя Харди с усмивка и подаде ръка.

— Познаваш ли се с господин Кейтс? — попитах аз Ти Джей.

— Поговорихме относно моя имот в окръг Грег — призна Ти Джей. — Но не успяхме да се споразумеем — намигна ми: — Човек трябва да е с дълбоки джобове, когато си има работа с мен.

— Ти Джей не иска джобовете — печално отбеляза Харди, — иска целите панталони.

Възрастният мъж се изкиска. Прегърна ме с месестата си ръка и стисна рамото ми като хвърли на Харди многозначителен поглед.

— Дръж се добре с това момиченце — предупреди го той. — Тя е дъщеря на най-голямата дама, удостоявала с благоволенieto си щата Тексас.

— Добре, сър.

След като Ти Джей се отдалечи от нас с тромавата си заради подагратата походка, аз се обърнах към Харди:

— Защо не си успял да се споразумееш с него?

Харди сви рамене и се подсмихна накриво.

— Всичко опря до премията — видя, че нищо не разбирам, и ми обясни: — Когато собственикът на земята подпише договора за отдаване под наем, обикновено получава премията си от купувача. Понякога му се полага доста солидна премия, ако земята изглежда хубава и наблизо има производителни кладенци. Само че премията винаги е ниска, ако земята не го гарантира.

— А Ти Джей е поискал голяма премия ли? — предположих аз.

— По-голяма, отколкото всеки разумен човек би платил. Привърженик съм на премерените рискове, но не на безумията.

— Съжالياвам, че не е бил склонен да прояви благоразумие.

Харди сви рамене и се усмихна:

— Ще почакам. Рано или късно ще се получи. Пък и, Бог ми е свидетел, вече съм се захванал с достатъчно неща — той ме изгледа с безукорна учтивост и попита: — Би ли желала вече да се прибиращ у дома?

— Не, защо да... — замълчах, когато забелязах искрата в сините му очи. Разбрах точно защо иска да се прибирате.

— Все още не сме разгледали цялата изложба — отбелязах с престомена скромност.

— Миличка, не ти трябва да разглеждаш изложбата. Ще ти разкажа всичко, което поискаш да узнаеш за програмата „Платформи за рифове“.

Усмивката ми се разля от ухо до ухо.

— Значи си специалист? — изобщо не бях учудена, понеже вече познавах страхотната му памет за факти и за подробности.

— Питай каквото поискаш — с готовност ме подкани той.

Заиграх се с едно копче на ризата му.

— Наистина ли платформите спомагат за увеличаването на популацията на рибите?

— Според един биолог, който работи в института по океанология, да. Рифовете привличат някои риби, но няма начин да бъде предизвикано произволното събиране около платформата на толкова много риба от целия океан. Следователно тук наистина се ражда риба — той замълча и добави с надежда: — Това достатъчно ли е?

Поклатих глава, вперила поглед в шията му, където кожата беше гладка и загоряла. Обожавах гласа му, гъстия мед на неговия изговор.

— След колко време рибата отива на... на съоръжението, което оставят във водата?

— Нарича се кожух на платформата — Харди плъзна ръка по ръба на широкия ръкав на роклята ми. — След като кожухът бъде обърнат и оставен за около шест месеца, към него се прилепват всякакви растения и безгръбначни — много нови твърди корали близо

до върха, където е по-светло. После идва рибата — той се приведе по-близо до мен и докосна с устни върха на ухото ми. — Искаш ли да ти разкажа за хранителната верига?

Вдъхнах уханието му.

— О, да.

Ръката му докосна лакътя ми и го погали леко.

— Плува си една малка рибка, после пристига голямата гладна риба...

— Хейвън! — разнесе се силен и весел глас и аз усетих как две детски ръчички обгръщат кръста ми. Беше сестричката на Либърти, Карингтън, със сплетена на две плитки руса коса.

Прегърнах я и се наведох да целуна главата ѝ.

— Карингтън, изглеждаш много стилно — отбелязах аз, оглеждайки минижупа и сабото ѝ.

Тя се изчерви от удоволствие.

— Кога пак ще дойдеш да спиш у дома? — попита тя.

— Не знам, скъпа. Може би...

— Тук си с Харди ли? — прекъсна ме тя и погледна към кавалера ми. Отиде да прегърне и него, като не спираше да бърбори: — Хейвън, знаеш ли, че Харди е откарал мама в болницата през нощта, когато съм се родила? Имало буря, всичко било наводнено и той ни откарал с един стар син пикап.

Погледнах към Харди усмихната.

— Много го бива да спасява хора.

Неговият поглед стана бдителен, когато към нас се присъединиха още двама човека — Гейдж и Либърти.

— Харди — подаде му ръка тя и сърдечно се ръкува с него.

Той ѝ се усмихна лъчезарно:

— Здравсти, Либърти. Как е бебето?

— Добре. Матю е у дома с дядо си. Чърчил обича да го гледа — зелените ѝ очи заискриха. — Той е най-евтината бавачка, която човек може да си пожелае.

— Либърти — дръпна я за ръката Карингтън, — искаш ли да дойдеш да видим пираните? Ей там има цял аквариум с пиранни.

— Добре — засмя се Либърти. — Извинете всички. Веднага се връщаме.

Когато Либърти се отдалечи, Гейдж известно време оглежда Харди. Във въздуха се появи напрежение, но бързо се разреши, когато брат ми подаде ръка, за да се ръкува с Харди.

— Благодаря ти — каза Гейдж. — Длъжник съм ти, задето измъкна сестра ми от онзи асансьор. Ако мога да направя нещо, за да ти се отплатя...

— Не — тутакси го прекъсна Харди. Изглежда откровеността на Гейдж го бе изненадала. За пръв път го виждах да се чувства неловко. — Нищичко не ми дължиш. Аз... след номера, който ти погодих със сделката с биогоривото...

— Преди две седмици ме компенсира повече от щедро — увери го Гейдж. — За мен безопасността... и щастието на Хейвън са по-важни от всичко друго. Няма да имаш никакви проблеми от моя страна, докато се държиш добре с нея.

— Разбирам.

Говорех за мен така, все едно ме нямаше там.

— Гейдж, да си виждал Джак? — попитах. — Трябваше и той да бъде тук тази вечер.

— Тук е. Срещна стара приятелка на бара. Май отново се опознават.

Завъртях отчаяно очи.

— Сигурно ако бившите гаджета на Джак се подредят в редица, ще стигнат от тук до Ел Пасо.

В този момент чух да звъни мобилен телефон и Харди бръкна във вътрешния джоб на сакото си. Примигна два пъти, като видя номера.

— Извинете — каза той. — Трябва да се обадя. Нали нямате нищо против да...

— Върви — отвърнах.

Харди отвори телефона и се запъти през тълпата към вратата за балкона, опасващ залата.

— Изглеждаш страхотно — заяви брат ми и ме огледа с възхита. — Струва ми се, че си щастлива.

От много отдавна никой не ми го беше казвал.

— Наистина съм щастлива — признах аз малко стеснително. — Гейдж, съжалявам, ако ти е трудно, понеже съм с човек от миналото на Либърти...

— Не ми е трудно — нежно отговори Гейдж. И ме учуди, когато добави: — Можеш да избереш онзи, който те привлича. Когато се запознах с Либърти, си помислих, че е някоя от забежките на татко... Мъчно ми е да го призная, но се държах като негодник — усмихна се накриво. — Но дори тогава у нея имаше нещо, което ми въздействаше — всеки път, когато я видех, по дяволите — пъхна ръце в джобовете си и леко се смръщи. — Хейвън, като имам предвид онова, което Харди Кейтс е сторил, за да ти помогне в Бъфало Тауър, съм абсолютно склонен да го оставя на мира. Но ако те нарани...

— Ако ме нарани, ти разрешавам да го пребиеш от бой — заявих и думите ми го накараха да се усмихне широко. Приближих се още малко, да не би да ни чуе някой: — Обаче ако не се получи... Ще се справя, Гейдж. Вече съм по-силна, отколкото преди няколко месеца. Той ми помогна да преодолее някои от проблемите след брака ми с Ник. Затова каквото и да направи в бъдеще, винаги ще съм му признателна за това.

Харди се върна и още щом го зърнах, разбрах, че се е случило нещо сериозно. Лицето му беше безизразно, но въпреки загара си беше бял като платно и излъчваше разсеяното напрежение на човек, чийто мозък работи на много нива.

— Хейвън — гласът му също беше различен, равен и грапав като шкурка. — Току-що ми се обади майка ми. Възникнали са неотложни семейни проблеми, с които трябва да се заема.

— О, Харди... — искаше ми се да го придърпам към себе си, да го успокоя, да го утеша. — Тя добре ли е?

— Да, тя е добре.

— Тръгваме веднага.

— Не — тутакси възрази Харди. Усети ненужно напрегнатия си тон и се постара да се отпусне. — Не бива да се тревожиш за това, скъпа. Ще се справя сам.

— Мога ли да помогна с нещо? — намеси се Гейдж.

Харди кимна:

— Моля те да се погрижиш Хейвън да се прибере невредима — погледна ме, но очите му бяха изгубили прозрачността си.

— Ще ми звънеш ли по-късно? — попитах.

— Разбира се. Аз... — замълча, сякаш не намираще думи, и отново погледна към Гейдж.

— Ще се погрижа за Хейвън — увери го Гейдж. — Не се притеснявай за нея.

— Добре, благодаря.

И Харди ни остави, тръгна с наведена глава, а стъпките му сякаш изравяха земята отдолу.

— Може би някой от братята му се е разболял или е претъпял злополука — започнах да се терзя аз.

Гейдж поклати глава:

— Не знам. Обаче...

— Обаче какво?

— Ако беше нещо такова, мисля, че щеше да ни каже.

Заля ме тревога за Харди.

— Трябваше да ме вземе със себе си — промърморих. — Мразя да ме изключват. Пък и изобщо няма да ми е приятно тук, когато знам, че той е някъде и се занимава с неznайно какво. Трябва да съм с него.

Чух брат си да се смее.

— Ела, хайде да намерим Либърти и Карингтън. Предпочитам да гледам аквариум с риби човекоядки, отколкото да се притеснявам в какво ли може да се е забъркал Харди Кейтс.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях помолила портиера да ми звънне, когато Харди се прибере на Мейн 1800. „Независимо по кое време“, казах му аз. Дори да намери молбата ми за малко странна, той не обели и дума.

Проверих съобщенията на телефонния си секретар, но имаше само две позвънявания от номер в Далас, но бяха затворили, без да оставят съобщение. Сигурно беше Ник. Бях прекъснала връзките си с всички свои предишни познати в Далас, с хората, с които бях работила в „Дарлингтън“ и с обкръжението на Ник, където ме познаваха като Мари. Ник ми беше бесен, задето съм го отблъснала и не съм проявила интерес към това да си получа гривната на Гретхен. Задето съм продължила да живея живота си. Надявах се, когато го отхвърля, той да се отдръпне. Ако упорстваше и продължаваше да се опитва да се свърже с мен, щях да бъда принудена да предприема нещо по въпроса. Може би да си издайствам ограничителна заповед?

Само че си спомних скептичната забележка на Ник: „Ограничителната заповед върши работа само ако си закопчан с белезници за някое ченге“.

Питах се какво ли прави Харди в момента, с какви ли проблеми се занимава. Изкушавах се да му звънна, но реших, че последното, от което се нуждае, е да му звъни мобилният, ако се намира в трудна ситуация. Затова си взех дълга вана, облякох анцуг и широка фланелка и се опитах да гледам телевизия.

Обходих сигурно сто канали на кабелната, но не давах нищо хубаво.

Заспах леко и наострях уши при всеки звук. После телефонът иззвъня веднъж пронизително, преди да успея да вдигна слушалката и да натисна копчето.

— Да?

— Госпожице Травис, господин Кейтс мина през фойето. В момента е в асансьора.

— Чудесно. Благодаря — погледнах часовника и установих, че е около един и половина през нощта. — А... как изглеждаше? Каза ли нещо?

— Не, госпожице Травис, не каза нищо. Струва ми се, че изглеждаше... изморен.

— Добре. Благодаря.

— Няма проблем.

Затворих и останах да седя с телефона в скута си, обзета от желанието да звънне. Само че проклетата машинка мълчеше. Изчаках достатъчно време, за да съм сигурна, че Харди се е качил в апартамента си, и набрах номера на мобилния му.

Отново запис.

Какво ставаше? Добре ли беше?

— Остави го на мира — казах си на глас. — Лягай си. Остави го да се наспи. Ще ти звънне утре, когато му се говори.

Само че не се послушах. Бях твърде притеснена. Крачих из апартамента си още петнайсет минути и после отново му звъннах. Никакъв отговор.

— По дяволите! — промърморих и потърках очи. Бях напрегната, изморена и неспокойна. Не бих могла да заспя, докато не се уверях, че Харди е добре.

Само ще му почукам на вратата. И може би ще го прегърна. Или ще се гушна в леглото. Няма да го карам да говори. Исках само да разбере, че съм тук, ако му потрябвам.

Нахлузих чифт чехли с твърди подметки, излязох от апартамента си и се качих с асансьора на осемнайсетия етаж. В изискано стерилния коридор беше студено. Трепереща, заставах пред вратата и натиснах звънеца.

Тишина. И после тихо движение вътре в апартамента. Изчаках, а после смаяна осъзнах, че Харди няма да отвори. Лицето ми се изкриви в напрегната гримаса. Е, толкова по-зле. Ще стоя на прага и ще звъня цяла нощ, ако трябва.

Отново натиснах копчето.

Внезапно ме прониза ужасната мисъл, че Харди може да не е сам. Каква друга причина може да има да не желае да ме види? Обаче не можех да се накарам да повярвам...

Вратата се отвори.

Пред мен застана Харди, какъвто не го бях виждала никога преди. В апартамента беше почти тъмно, слаба светлина струеше само от дневната, където през големите прозорци просветваше нощният силует на града. Харди беше облечен с джинси и бяла фланелка. Изглеждаше едър, неясен и зъл. Освен това долових силната и кисело-сладка миризма на евтина текила, каквато човек пие, когато иска бързо да се натряска.

Виждала бях Харди да пие, но никога не бе стигал до крайност. Беше ми казал, че не обича да губи контрол над нещата. Онова, което не ми каза, но аз го разбрах, беше, че не понася мисълта да бъде уязвим нито физически, нито емоционално.

Погледът ми пробяга от тъмното му лице към празната чаша в ръката му. Тръпки полазиха по раменете ми.

— Здравей — успях да кажа, но гласът ми прозвуча тихо и хрипливо. — Исках само да видя дали си добре.

— Добре съм — гледаше ме като непознатата. — Не мога да говоря сега.

Понечи да затвори вратата, но аз прекрачих през прага. Боях се да го оставя насаме със себе си — не ми харесваше празния и странен поглед в очите му.

— Нека ти направя нещо за хапване. Яйца и препечени филийки...

— Хейвън! — сякаш трябваше да впрегне всички сили, за да успее да проговори. — Не искам храна. Не искам и компания.

— Не можеш ли да ми кажеш с две думи какво се случи? — без да се замисля, се пресегнах и погалих ръката му, но той се дръпна рязко. Сякаш докосването ми го отвращаваше. Слисах се. Това бе коренна промяна, след като толкова често бях реагирала по същия начин към докосването на други хора, след като се бях отдръпвала инстинктивно и сепнато. Никога не се бях замисляла как ли се е чувствал той от това.

— Харди — казах тихо, — ще си тръгна, обещавам. Но първо ми кажи какво се случи. Само няколко думи, ще разбера.

Усещах гнева, който излъчваше. Беше тъмно и не виждах цвета на очите му, но блясъкът им бе едва ли не зъл. Тревожно се запитах къде ли е изчезнал истинският Харди. Сякаш мястото му беше заел лошият близък.

— Не знам как би могла да разбереш, по дяволите, като всъщност не разбираш — заяви той.

— Харди, пусни ме да вляза.

Той не се отмести.

— По-добре не влизай.

— О? — насилих се да се усмихна скептично. — И какво има там, от което трябва да се страхувам?

— От мен.

От отговора му по мен се разля вълна от безпокойство. Но не помръднах.

— Какво прави тази вечер? — попитах. — Защо се обади майка ти?

Харди стоеше с наведена глава. Косата му беше рошава, все едно непрекъснато я бе дърпал. Искаше ми се да загладя тези лъскави тъмни кичури и да положа длан върху напрегнатия му врат. Копнеех да го утеша. Но можех само да чакам, а търпението никога не ми се е удавало с лекота.

— Тя ме помоли да платя гаранцията и да измъкна баща си от ареста — чух го да казва. — Арестували го тази вечер за шофиране в нетрезво състояние. Той знае, че не бива да й се обажда. През последните две години му давам пари. Плащам му, за да не припарва до мама и до момчетата.

— Мислех, че е в затвора. Но явно... вече е на свобода.

Харди кимна, все още без да ме поглежда. Свободната му ръка стискаше рамката на вратата. Усетих лек спазъм на отвращение в корема си, когато забелязах колко жестоко силни са тези пръсти.

— Какво е направил, за да влезе в затвора? — попитах тихо.

Не бях сигурна дали Харди ще отговори. Но той го направи. Понякога и най-дълбоките тайни на света могат да бъдат изкопчени с правилния въпрос в правилния момент.

Харди заговори с равния и безнадежден шепот на престъпник, който прави признание. Съзнавах, че чувам неща, които не е споделял с друго живо същество.

— Преди петнайсет години го прибраха за тежко изнасилване. Той е сериен изнасилвач... прави ужасни неща с жените. Никога не са го освобождавали предсрочно, защото знаеха, че не се е променил. Но накрая присъдата му изтече и трябваше да го пуснат. Пак ще го

направи. Не мога да го спра. Не мога да го следя всяка минута. Едва успявам да го държа далеч от семейството си...

— Не — дрезгаво промълвих, — не е твоя работа да му бъдеш пазач.

— Братята ми поемат по неговия път. Лошата жилка се проявява. Миналия месец трябваше да измъквам Кевин под гаранция, да плащам на семейството на едно момиче, за да не подават оплакване...

— Вината не е твоя — уверих го, но той не ме чуваше.

— Всички ние сме зли копелета. Бели боклуци.

— Не.

Всяко поемане на въздух дращеше в гърлото му.

— Преди да настаня баща си в един хотел тази вечер, той ми каза... — млъкна и се разтрепери от глава до пети. Олюля се прав.

Боже, беше толкова пиян.

— Какво ти каза? — прошепнах. — Какво има, Харди?

Той тръсна глава и отстъпи назад.

— Хейвън — гласът му прозвуча тихо и гърлено. — Върви си. Ако останеш... не се контролирам. Ще се възползвам от теб. Ще те нараня, разбираш ли? Махни се оттук, по дяволите!

Не мислех, че Харди би наранил мен или която и да било жена. Но истината бе, че не бях напълно сигурна. В този момент ми приличаше най-вече на голям страдащ звяр, готов да разкъса всеки, който се приближи до него. А това бе прекалено скоро след развода ми с Ник. Аз не обичах оръжията. И все още се борех със собствения си гняв, със собствените си страхове.

В живота има мигове, когато трябва да се нагърбиш с отговорността за нещата или завинаги да изгубиш шансовете си. Ако Харди бе способен да ме нарани, щях да разбера това сега.

Всяка веничка по тялото ми гореше от прилива на адреналин. Свят ми се виеше от него. „Добре, негоднико“, помислих си мрачно с гняв и с любов. С абсолютна изгаряща любов в този миг, когато той най-силно се нуждаеше от нея и я искаше. „Да видим какво ще ми покажеш“.

Влязох в мрака и затворих вратата.

Харди ми се нахвърли в мига, в който щракна бравата. Чух как изтрополи чашата, когато я изпусна. Стисна ме, завъртя ме, притисна ме към вратата със стокилограмовото си задъхано мъжко тяло. Целият

трепереше, ръцете му стискаха прекалено силно, дробовете му едва смогнаха. Целува ме болезнено и похотливо с цяла уста няколко минути, докато престана да трепери и възбуденият му член се затърка в мен. Всяка емоция, гневът, скръбта, омразата към самия него и нуждата намериха отдушник в стопроцентова похот.

Съблече фланелката ми я захвърли настрани. Докато сваляше собствената си фланелка, аз сляпо поех към дневната, не за да се дръпна от него, а за да намеря по-удобно място от пода в коридора. Чух усилващо се ръмжене, когато той ме сграбчи в гръб.

Събори ме на облегалката на канапето и ме наведе напред. Рязко дръпна надолу колана на анцуга ми. Цялата настръхнах и усетих паниката да натежава в корема ми като късче лед. Толкова приличаше на онова, което правеше Ник. Над мен надвисна поредният спомен, издебнал сгоден момент да ме връхлети. Само че аз стиснах зъби, стъпих здраво и стегнах всичките си мускули.

Когато Харди застана зад мен, усетих докосването на пареща кожа, притискането на натежалия му член към гърба си. Питам си дали е обезумял до такава степен, за да не помни, че се страхувам да го правя така, че точно по този начин съм била изнасилена. Може би го правеше нарочно, за да ме накаже, да ме принуди да го намразя. Едната му ръка се спусна по замръзвания ми гръбнак и чух как дишането му се променя.

— Хайде, мътните те взели — подканих го хрипливо. — Хайде, направи го.

Само че Харди не помръдна, само ръката му се движеше по гърба ми. Дланта му се плъзгаше нагоре-надолу, после по талията и по корема ми. Приведе се още повече над мен и другата му ръка обхвана гърдата ми. Устата му се приближи до раменете ми, до гръбнака ми, Харди стенеше и ме целуваше, а пръстите му си проправиха път надолу и ме разтвориха. Дишах накъсано, а тялото ми се отпусна, стана податливо. Представих си ръката му с онези звездовидни белези... последния път, когато бяхме в леглото, си бях поставила за цел да целуна всеки от тях. И когато си спомних, се навлажних, откликнах безпомощно на докосването, на мириса и на топлината, които ми бяха станали толкова познати.

— Направи го — подканих го отново задъхана.

Той явно не ме чуваше, насочил цялото си внимание към галенето на меките слоеве плът под пръстите си. Краката му притиснаха моите и ме принудиха да се разкрача още малко.

Стопиха се и последните следи от страх. Натиснах назад с бедрата си и потръпнах, когато усетих твърдия му член. Той обаче не ми го даваше, само ме галеше с мъчителна нежност, докато не се вкопчих в плюшеното канапе, дишайки накъсано.

Мракът ни обгръщаше хладен и ласкав, докато той се наместваше. Изхлипах, цялото ми тяло се съсредоточи към местенцето, където той ме притискаше, вътрешните ми мускули заработиха с очакване.

Харди тласна напред и аз свърших от наситеното и пронизващо удоволствие, а той проникна още по-дълбоко, без да спира да ме гали там долу. Смъкна ме на колене на пода и ме придърпа към гърдите си. Главата ми се облегна на рамото му. Повдигаше ме стенеща в ритъм с хлъзгането на плът в плът, докато не плисна насладата и отново не ме обля цялата с топлина.

Харди ме остави да си почина върху бедрата му, обгърнал ме здраво с ръце. Когато дишането ми се успокои, ме отнесе в спалнята. Стискаше ме здраво. Беше настроен властно. Беше първично и дори малко плашещо, но в същото време бях невероятно възбудена и това ме смая. Трябваше да разбере защо...

Необходимо ми бе да разбере... но не можех да мисля, докато ръцете му ме прегръщаха. Той коленичи на леглото, пъкна ръка под задника ми и повдигна бедрата ми от матрака.

Изпълни ме с плавен тласък, а едната му ръка се плъзна към влажния триъгълник между краката ми. Непрекъснатото дразнене и тласъците, докато Харди ме държеше повдигната, ме запокитиха във вихъра на ново усещане, което се извисяваше, отслабваше и после отново се надигаше. Когато удоволствието ми най-сетне намери спокоен ритъм, Харди ме пусна по гръб, разперила ръце и крака, и свърши в мен със силни тласъци. Обгърнах го с ръце, наслаждавайки се на допира до тръпнещото му тяло над моето.

Чух как напрегнато дихание донася името ми. Дълго време ме притиска така. От време на време ръцете му бавно обгръщаха тялото ми.

Поспах, положила глава върху сгъвката на ръката му. Когато се събудих, още беше тъмно. От напрежението в тялото на Харди усетих, че и той е буден. Леко се залюлях срещу настойчивата пулсация на ерекцията му, и усетих как се разгорещявам. Устата му се долепи до шията и до рамото ми, целувайки и вкусвайки меката кожа.

Побутнах раменете му, а той се излетна плавно по гръб и ме остави да го възседна. Стиснах члена му, нагласих го и го плъзнах в себе си. Чух как въздухът тихо изсвистя през зъбите на Харди. Той стисна бедрата ми с ръце и ме остави да напипам ритъма. Принадлежеше ми изцяло... Знаех го, долових този миг на мъжко предаване. Аз го яздех, аз го владеех и го чувах как стене и извива нагоре бедра, за да посрещне всеки мой тласък надолу. Ръцете му се плъзнаха нагоре по бедрата ми към центъра и той започна да ме гали, докато не свърших, а това възпламени и него. Харди застина под мен в кулминацията на удоволствието. Дланите му обхванаха шията ми, когато ме придърпа надолу, за да го целуна. Принудителна целувка, с привкус на отчаяние.

— Всичко е наред — прошепнах след това в притихналата стая, защото изпитвах необходимост да го утеша. — Всичко е наред.

Събудих се почти по обяд. Бях завита внимателно, а разхвърляните ми дрехи бяха спретнато преметнати през облегалката на един стол. Повиках сънливо Харди, защото исках да се върне в леглото, но понеже никой не ми отговори, разбрах, че съм сама в апартамента.

Търкулнах се по корем и леко се намръщих, когато усетих леко подръпване и болка тук-там. По устните ми се разля свенлива усмивка, щом си спомних предишната вечер. Бих помислила, че е бил дълъг еротичен сън, само че тялото ми подсказваше, че това наистина се е случило.

Чувствах се невероятно лека и бодра, едва ли не завладяна от трескаво щастие. Секс на ново ниво... по-дълбоко, по-наситено, което ме отваряше и физически, и емоционално. Това бе повлияло и на Харди по същия начин и ужасно го бе изплашило.

Осъзнах, че за Ник сексът винаги е бил нещо като придатък. За него никога не бях представлявала личност, със сигурност не и човек,

чиито чувства и мисли имат значение.

Докато Харди, дори и подивял, любеше и тялото, и съзнанието ми, мен самата. И ме допускаше отвъд преградите, които бе издигнал, макар и неохотно.

Вече не вярвах в концепцията за сродните души или за любовта от пръв поглед, но започвах да вярвам, че ако човек има късмет, съвсем малко на брой пъти през живота си може да срещне човек, който е много подходящ за него. Не защото той е съвършен или ти самият си съвършен, а защото недостатъците и на двамата ви са такива, че позволяват на тези две отделни същества да се свържат.

Харди не бе човекът с най-лесен характер, с когото можеш да имаш връзка. Беше сложен, волеви и чепат. Само че тези негови качества ми допадаха. И охотно го приемах, какъвто е. Не вредеше фактът, че и той бе също толкова склонен да ме приема каквато съм.

Прозях се, отидох в банята, където намерих халата на Харди, и го навлякох. В кухнята кафеарката беше заредена, извадена беше чиста чаша и лъжичка. Натиснах копчето и във въздуха се разнесе веселото гъргорене на прясно кафе.

Вдигнах домашния телефон на Харди и набрах номера на мобилния му. Никакъв отговор. Затворих.

— Бъзльо — заявих спокойно. — Може да избягаш, Харди Кейтс, но не може да се криеш безкрайно.

Все пак Харди успя да ме избягва цяла събота. И макар адски много да исках да говоря с него, гордостта не ми позволяваше да го преследвам като влюбен скинк^[1]. Е, можех да си позволя да съм търпелива с Харди. Затова оставих няколко безгрижни съобщения на телефонния секретар и реших да го изчакам да се обади.

А междувременно получих имейл от Ник.

---

[1] Тексаски гущер, за който се знае, че женската се мята и подскача около мъжкия, който си избере. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Цялата тази работа е чиста лудост — заявих, след като Сюзан прочете имейла от Ник. Бях го принтирала и я помолих да го прочете по време на съботния ни сеанс. — Обърнал е всичко наопаки. С главата надолу. Като Алиса в страната на чудесата.

Имейлът беше дълъг десет страници и беше пълен с обвинения и с лъжи. След като го прочетох, се почувствах опетнена и омърсена, но най-вече вбесена. Ник беше подправил целия ни брак и бе превърнал себе си в жертва, а мен — в негодник. Според Ник аз бях луда, превзета и невярна съпруга и той напразно се опитвал да успокоява мен, настроенията и гневните ми изблици. Накрая, когато просто изгубил търпение с мен, съм го тласнала към ръба, като съм отхвърлила искрените му усилия да оправи връзката ни.

— Най-много ме вбесява колко убедителен и подробен е — продължих разпалено. — Ник сякаш вярва на собствените си простотии. Но всъщност не им вярва, нали? Защо ще пише такива неща за мен? Наистина ли си мисли, че ще се вържа на всичко това?

Сюзан бе сбърчила чело.

— Патологичните лъжи са основният начин на действие на нарцистичните личности... такива хора не се интересуват от истината, а само да получат каквото им трябва. А то е внимание. Предостатъчно. Така че в основни линии Ник се опитва да предизвика твоята реакция. Каквато и да е реакция.

— Тоест фактът, че го мразя, е също толкова желано внимание, колкото и ако го обичах?

— Точно така. Вниманието си е внимание. Единственото, което Ник не понася, е безразличието. То предизвиква у него така наречената „нарцистична вреда“... и за съжаление имейлът му изпраща силни сигнали в тази посока.

Не ми хареса как прозвучаха думите ѝ.

— И какво ще стане, когато Ник изпита тази нарцистична вреда?

— Може да опита да те изплаши по някакъв начин, което за него ще бъде просто средство да си осигури вниманието ти. А ако ти откажеш да реагираш, положението може да ескалира още повече.

— О, страхотно. Това означава ли още телефонни разговори? Още неочаквани посещения?

— Надявам се не, но е напълно вероятно. Ако е достатъчно ядосан, може дори да опита да те накаже.

В малкия кабинет на Сюзан настана мълчание, докато смислах информацията. Беше толкова несправедливо. Мислех, че ще е достатъчно да се разведа с Ник. Защо трябваше да ми сервира тези глупости? Защо очакваше от мен да продължа да изпълнявам поддържаща роля във филма на живота му?

— Как да се отърва от него? — попитах.

— Няма лесен отговор. Но на твоето място бих запазила този имейл и бих документирала всяко общуване с него. Постарай се да отказваш контактите с него, каквото и да прави той. Не приемай подаръци, не отговаряй на имейлите или на писмата му и не го обсъждай с никой, който може да се обърне към теб от негово име — Сюзан сведе поглед към имейла и се намръщи. — Ако един нарцисист е бил принуден да се почувства по-нисш от нещо или от някого, това го гризе отвътре, докато не намери лек. Докато не усети, че може да си тръгне като победител.

— Но ние сме разведени! — възразих аз. — Няма какво да печели.

— Напротив, той се бори да запази образа си. Защото без този образ на превъзходство, на доминиране и на контрол Ник е нищо.

Сеансът със Сюзан не подобри особено настроението ми. Чувствах се неспокойна и гневна, нуждаех се от утеха. И понеже Харди не вдигаше мобилния си, той се придвижи към челните позиции на списъка с гадориите.

Когато телефонът ми звънна в неделя, нетърпеливо погледнах екранчето. Надеждите ми угаснаха, когато видях, че е баща ми. Въздъгнах и вдигнах навъсено:

— Ало?

— Хейвън — татко звучеше рязък и самодоволен по начин, който не ми допадна. — Трябва да дойдеш. Налага се да поговорим за нещо.

— Добре. Кога?

— Сега.

Много ми се иска да можех да му кажа, че имам да правя нещо друго, само че не се сетих за никакви удобни извинения. И понеже вече изпитвах досада и бях мрачна, реших, че може би не е зле да отида да се срещна с него.

— Добре, татко. Веднага идвам.

Отидох в Ривър Оукс и намерих татко в спалнята му, която е с размерите на неголям апартамент. Почиваше си в един масажен стол във всекидневната и натискаше копчетата по панела.

— Искаш ли да пробваш? — предложи татко и потупа ръкохватката на стола. — Петнайсет различни вида масаж. Анализира мускулите на гърба ти и прави препоръки. Освен това разтяга и разтрива бедрата и мускулите на прасците.

— Не, благодаря, предпочитам мебелите ми да не ме опипват — усмихнах му се и седнах до него на обикновен стол. — Е, какво има, татко? За какво искаше да говорим?

Той не бързаше да отговори и най-напред въведе програмата на масажния си стол. Уредът се размърда и започна да намества положението на седалката.

— За Харди Кейтс — отговори баща ми.

Поклатих глава.

— Няма да стане. Няма да говоря за него. Каквото и да те интересува, аз няма да...

— Не търся информация, Хейвън. Знам нещо за него. Нещо, което искам да чуеш.

Всичките ми инстинкти ми подсказваха веднага да си тръгна. Знаех, че баща ми събира информация за всички и че не би се посвенил да изрови мръсотия от миналото на Харди. Не исках да чувам нищо, което Харди не бе пожелал да сподели с мен, няхах нужда от такова нещо. Освен това бях почти сигурна какво ще ми каже татко — за бащата на Харди, за присъдата му в затвора, за ареста поради шофиране в нетрезво състояние. Но реших да остана и да изслушам татко, а после да го поставя на място.

В стаята беше тихо, ако изключим бръмченето на механичните ролки и лостове. Извиках на устните си спокойна усмивка.

— Добре, кажи ми.

— Предупреждавах те за него и се оказах прав — каза татко. — Той те е продал, миличка. Затова е най-добре да си го избиеш от главата и да си намериш някой друг. Някой, който ще се отнася добре с теб.

— Продал ме е? — попитах смаяно. — За какво говориш?

— Ти Джей Болт ми се обади, след като те е видял с Харди Кейтс в петък вечерта. Попита ме какво е мнението ми за връзката ти с негодник като Харди Кейтс и аз му казах.

— Големи досадници сте двамата — заявих раздразнено. — Боже, и двамата разполагате с достатъчно време и пари, че да си измислите по-добро занимание от моя любовен живот.

— Ти Джей има идея как да разобличи Кейтс... и да ти покаже с какъв мъж си се хванала. След като я сподели с мен, аз се съгласих. Така че Ти Джей се обади на Кейтс вчера...

— О, по дяволите! — прошепнах.

— ... и му предложи сделка. Каза, че ще подпише договора, който Харди му е предложил преди време, и ще се откаже напълно от премията си, ако Харди обещае да те зареже. Никакви срещи, никакво общуване, нищо.

— И Харди е казал на Ти Джей да си го начука — изстрелях.

Баща ми ме изгледа със съжаление:

— Не, Кейтс е приел сделката — облегна се в масажния си стол, докато аз асимилирах информацията.

Кожата ми настръхна и ме засърбя. Съзнанието ми отхвърляше мисълта — Харди никога не би приел такава сделка. Не и след нощта, която прекарахме. Сигурна бях, че изпитва чувства към мен. Знаех, че се нуждае от мен. Нямаше смисъл Харди да отхвърля всичко това. Не и заради някакви договори, които и бездруго сигурно щеше да получи с времето.

Какво ставаше в главата на Харди, по дяволите? Трябваше да разбере. Но най-напред...

— Манипулативен стар глупак! Защо трябва да се месиш в личния ми живот?

— Защото те обичам.

— Да обичаш някого означава да уважаваш границите и правата му! Не съм дете. Не, ти дори не ме възприемаш като дете, а като пале, което можеш да разхождаш на каишка и да командваш...

— Не мисля, че си пале — намръщи се татко. — Успокой се и...

— Няма да се успокоя! Имам пълното право да съм бясна! Щеше ли да скроиш такъв номер на Гейдж, на Джак или на Джо? Отговори ми!

— Те са ми синове. Мъже са. А ти си ми дъщеря, която вече е преживяла един лош брак и явно се е запътила към следващия.

— Татко, докато не се научиш да се държиш с мен като с човешко същество, това ще бъде краят на взаимоотношенията ни. До гуша ми дойде.

Изправих се и праметнах чантата си през рамо.

— Направих ти услуга — раздразнено настоя татко. — Просто ти показах, че Харди Кейтс не е достатъчно свестен за теб. Всички го знаят. И той самият го знае. Ако не беше толкова твърдоглава, и ти щеше да го признаеш.

— Ако наистина се е съгласил на тази сделка с Ти Джей, значи не ме заслужава. Само че същото важи и за теб, защото си направил нещо толкова отблъскващо.

— Защо искаш да убиеш вестносеца?

— Защото вестносецът не може да се научи да не си вре проклетия нос в моите работи — отсякох и тръгнах към вратата.

— Е, поне приключи с Харди Кейтс — чух да промърморва баща ми.

Обърнах се и го изгледах смръщено през рамо.

— Още не съм приключила с него. Няма да приключа, докато не намеря причина. Истинска причина, а не някаква си съмнителна сделка, която двамата с Ти Джей сте скалпили.

Нямаше с кого да поговоря. Всички, включително Тод, ме предупреждаваха, че точно това може да се очаква от Харди Кейтс. Не можех дори да се обадя на Либърти, защото преди време той ѝ бе причинил нещо подобно и тя не би могла да каже, че подобно поведение не му е присъщо. Чувствах се пълна глупачка, защото го обичах.

Част от мен искаше да се свие на кълбо и да се разплаче. Друга част направо откачаше. Трета пък анализираше положението и се опитваше да намери най-добрия начин да се справи с него. Реших да се успокоя, преди да се изправа пред Харди. Можех да му се обадя на следващия ден след работа и да обсъдим всичко. Ако искаше да прекъсне връзката ни, щях да се справя. Но поне нямаше да се оставя да ме манипулират двама старци.

Когато прекрачих прага на офиса в понеделник сутринта, беше необичайно тихо. Всички служители мълчаха и бяха заети. Никой не проявяваше желание да разкаже как е минал уикендът му, както правехме обикновено. Никакви пресни клюки, никакво приятелско бърбене.

Към обяд се отбих в офиса на Саманта, за да я попитам иска ли да отидем да хапнем по един сандвич.

Саманта, която обикновено беше жизнерадостна, ми се стори потисната и унила, когато се приближих до бюрото ѝ. Баща ѝ бе починал преди две седмици и в момента преживяваше труден период.

— Какво ще кажеш да отидем да обядваме? — попитах внимателно. — Аз черпя.

Тя се усмихна вяло и сви рамене.

— Не съм гладна, но благодаря.

— Нека поне да ти донеса едно кисело мляко или... — млъкнах, когато забелязах, че се опитва да не се разплаче. — О, Саманта... — заобиколих бюрото ѝ и я прегърнах. — Много съжалявам. Лош ден? За баща ти ли ти е мъчно?

Тя кимна и зарови за кърпичка в чекмеджето си.

— Отчасти... И отчасти... — слабата ѝ ръка се пресегна върху бюрото и побутна към мен лист хартия.

— Какво е това? Някаква сметка? — намръщих се любопитно. — Какъв е проблемът?

— Седмичният чек от заплатата ми отива на пряк влог всеки петък. Затова миналата седмица проверих баланса по сметката си и се оказа много по-нисък, отколкото очаквах. Днес влязох в компютъра на офиса и установих защо — усмихна се горчиво и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Нали си спомняш онзи огромен букет, който

компанията изпрати за погребението на баща ми? Онзи, с имената на всички ви на картичката.

— Да — направо не ми се искаше да чуя какво предстои да ми каже.

— Ами цената му е двеста долара. Ванеса ги е удържала от моята заплата.

— Боже!

— Не знам защо е постъпила така — продължи Саманта, — но явно с нещо съм я разгневилa. Струва ми се, че е заради дните, които си взех след смъртта на татко... Оттогава се държи с мен странно и студено.

— Ти си взе отпуск през онези дни, за да отидеш на погребението на баща си, Сам. Нито един нормален човек не би могъл да ти се сърди за това.

— Знам — въздъхна тя. — Ванеса сигурно е под огромно напрежение. Каза, че моментът е много неподходящ да отсъствам от работа. Стори ми се разочарована от мен.

Изпълни ме вулканичен гняв. Идеше ми да изхвърча от офиса и да стъпча Ванеса.

— Не й казвай, че съм се оплакала — прошепна Саманта. — В момента не ми е до допълнителни проблеми.

— Няма да имаш проблеми. Освен това удържането на тези двеста долара е станало погрешка, Саманта. Веднага ще бъдат възстановени в сметката ти.

Тя ме погледна със съмнение.

— Грешка е — повторих. Извадих чиста кърпичка и избърсах очите й. — Офисът плаща за цветята, не ти. Ще оправя това, ясно?

— Добре — успя да се усмихне тя немощно. — Благодаря ти, Хейвън.

Интеркомът на бюрото ми звънна. Тъй като офисът ни беше оформен като отделни отворени кабинки, всички чуваха онова, което казваше Ванеса.

— Хейвън, ела в кабинета ми, ако обичаш.

— Няма проблем — промърморих аз и се запътих към ъгловия кабинет на Ванеса. Нарочно се забавих и се постарях да се овладеея, преди да се противопоставя на шефката си. Съзнавах, че вероятно ще ме уволни за онова, което щях да й кажа, и че след това най-вероятно

щях да се превърна в жертва на изключително ефикасна кампания по опетняването на името ми, но не ми пукаше. Щях да си намеря друга работа. А вредата, която Ванеса можеше да нанесе на репутацията ми, не беше толкова важна, колкото това да успея да ѝ се противопоставя.

Докато стигна в кабинета на Ванеса, тя вече натискаше копчето на интеркома втори път:

— Хейвън, ела в...

— Тук съм — заявих и заставах точно срещу бюрото ѝ. Не седнах, а останах права с лице към нея.

Ванеса ме изгледа, все едно съм досадна буболечка, която лази по стената.

— Изчакай на вратата, ако обичаш — нареди тя равнодушно, — докато не те поканя. Не сме ли то обсъждали вече достатъчно пъти, за да го запомниш, Хейвън?

— Ще пренебрегна правилата за няколко минути. Въпросът е важен. Допуснатата е грешка при удържките от заплатите на служителите, която трябва да бъде поправена.

Ванеса не беше свикнала някой друг да определя дневния ред.

— В момента нямам време за това. Не съм те повикала в кабинета си, за да говорим за удържките от заплатите.

— Не те интересува какво е станало? — попитах. Когато ми стана ясно, че тя не възнамерява да отговори, бавно поклатих глава: — Не, защото вече знаеш. Не е грешка, нали?

Странна усмивка плъзна по устните ѝ.

— Добре, Хейвън, ще се хвана на въдицата. Какво има?

— От заплатата на Саманта е удържана сумата, която офисът изпрати за погребението на баща ѝ — изчаках няколко секунди за леко разширяване на очите, за искрица срам, за смръщване. Каквото и да е, обаче Ванеса прояви емоция колкото пластмасов манекен. — Ще оправим нещата, нали?

Настана мъчително мълчание. Мълчанието беше едно от най-ефективните оръжия на Ванеса...

Беше способна да се взира в мен, докато не се срина като кула от кубчета и не кажа нещо, каквото и да е, за да запълня непоносимата празнина. Аз обаче отвърнах на погледа ѝ. Мълчанието продължи толкова дълго, че накрая стана смешно. Само че аз успях да я надвия.

— Прекаляваш — скръцна ми тя. — Не е твоя работа как управлявам служителите си.

— Значи удържането на пари от заплатата на Саманта е някакъв мениджърски похват, така ли?

— Мисля, че е най-добре веднага да напуснеш кабинета ми. Всъщност дори си вземи почивен ден. До гуша ми дойде от теб и от наглото ти поведение.

— Ако не се съ согласиш да възстановиш парите в сметката на Саманта, ще се обърна към Джак — предупредих я.

Това вече предизвика реакция. Лицето ѝ потъмня, очите ѝ започнаха да хвърлят искри.

— Разглезена кучка... — изстреля тя пискливо. — Ник ме предупреждаваше за теб... как използваш хората, колко си себична. Как лъжеш и манипулираш, за да постигнеш своето. Мързелива лъжкиня, дребен мрънкащ паразит...

— Да, такава реклама ми прави Ник — запитах се дали е излизала с бившия ми съпруг. Боже, какво ли представлява среща между две подобни същества? — Само че в момента не говорехме за това, нали? Ще върнеш ли парите, или трябва да се обърна към Джак?

— Ако посмееш да му кажеш и една дума, ще си отворя устата. А когато му обясня каква си наистина, ще бъде толкова отвратен от теб, колкото и аз. Ще ти каже къде да си...

— Ванеса — напомних ѝ тихо, — той ми е брат. Наистина ли си толкова безочлива да смяташ, че ще се обърне срещу мен? Че ще застане на твоя страна против мен? Колкото и да ме клеветиш пред него няма да постигнеш нищо.

Лицето ѝ бе започнало да почервява на петна. Само че някак успя да овладее тона си.

— Излез от кабинета ми, Хейвън, и повече не се връщай. Уволнена си.

Външно бях спокойна, макар че сърцето ми биеше до пръсване.

— Точно това очаквах да кажеш. Довиждане, Ванеса.

Отидох до бюрото си, за да си взема чантата. Когато стигнах до кабинката си, смаяно установих, че Саманта, Роб и Кими са се събрали там. Израженията им бяха безизразни. Ако не бях толкова отнесена, щеше да ми се стори смешно, че всички изглеждат така.

— Какво става? — попитах и влязох в кабинета си. Застинах на място, когато видях Джак, застанал до бюрото ми. Беше вперил поглед в интеркома, целият почервенял и здраво стиснал устни.

— Здравсти, Джак — поздравих го смаяно. — Какво търсиш тук?

— Дойдох да те заведа на обяд — отговори той бавно.

Кими се приближи и докосна ръката ми.

— Интеркомът беше включен — промърмори тя.

Явно Ванеса беше забравила да го изключи, когато съм влетяла в кабинета ѝ, и Джак и останалите бяха чули всяка дума.

Джак взе чантата ми и ми я подаде:

— Да вървим — подкани ме той хрипливо.

Тръгнах с него и цялата пребледнях, когато си дадох сметка, че отиваме в кабинета на Ванеса. Джак отвори вратата, без да почука, застана на прага и я изгледа сурово.

Лицето на шефката ми замръзна.

— Джак — учудено възкликна тя. След това му се усмихна сърдечно, при това изглеждаше толкова овладяна и мила, че направо се удивих от промяната у нея. — Много ми е приятно да те видя. Заповядай.

Брат ми поклати глава със студен поглед. И произнесе три думи, които не оставяха никакво място за преговори:

— Събирай си нещата.

Останалата част от следобеда прекарах с Джак и му обясних как Ванеса се е опитвала да ме тормози и да ме облъчва и как най-вероятно е постъпила точно по същия начин и със Саманта. Когато приключих, Джак вече бе престанал да клати глава и да ругае и просто изглеждаше отвратен.

— Мили боже, Хейвън... защо досега не си ми казала нищо?

— Не исках да се държа като примадона. Стрелях се да постъпя както е най-добре за компанията, освен това знам, че в миналото е била твоя добра служителка.

— Майната ѝ на компанията. Хората са по-важни от бизнеса. Пет пари не давам колко добър мениджър е, след като зад кулисите се държи като проклет терорист.

— Отначало си помислих, че с времето ще се коригира или че ще измислим приемлива и за двете ни система. Само че постепенно разбрах, че такива хора никога не се поправят. С тях не можеш да се разбереш. Тя е като Ник. Злонамерена и самовлюбена. Ако нарани човешко същество, се чувства виновна толкова, колкото когато ти и аз стъпчем мравка.

Устните на Джак бяха стиснати в сурова линия.

— Деловият свят е пълен с такива хора. И макар да не ми е приятно да го кажа, част от това поведение... да си амбициозен, безмилостен и себичен... може да ти помогне доста да се издигнеш в някои компании. Не и в моята, обаче.

— Наистина ли ще се освободиш от нея?

Той кимна.

— Уволнена е. Сега трябва да й намеря заместник — многозначителна пауза. — Някакви предложения?

— Аз мога да поема — предложих охотно. — Не твърдя, че ще бъда идеална, допускам грешки, но умея да поемам отговорност.

Усмивка се разля по лицето на брат ми.

— Сега пееш различна песен, не като в началото.

Отвърнах му с кисела усмивка.

— Напоследък бързо уча всичко.

Обсъдихме ситуацията в офиса и след това разговорът се насочи към лични въпроси. Не можех да не споделя с Джак за кавгата си с татко. За Ти Джей, за Харди и за сделката.

Приятно ми стана, че Джак се подразни от цялата работа и заяви, че всички са негодници. Съгласи се е мен, че трябва да разнища поведението на Харди, защото нещо не му се връзвало.

— Ти Джей има хубави терени, но той не е единственият — отбеляза Джак. — А твоето момче Харди може да си пазарува откъдето си поиска. Може и да иска тези земи, но едва ли се нуждае точно от тях. Затова според мен това е начинът на Кейтс да скъса с теб. Направил е нещо, което е сигурен, че ще те отблъсне.

— Пасивно агресивен негодник — казах аз. — Ако иска да скъса с мен, ще трябва да го направи лице в лице.

— Направо го съжалявам — ухили се Джак. — Добре, ти се оправи с Кейтс, а аз ще накарам татко да проумее някои неща.

— Не — възпях го. — Не предприемай нищо с татко. Не можеш да оправиш отношенията ми с него.

— Мога да възпра или да предизвикам намеса.

— Благодаря, Джак, само че наистина не е нужно нищо да възпираш и наистина не се нуждая от никаква намеса повече.

— Защо ми се оплакваш толкова дълго, ако не искаш да предприема нищо?

— Не искам да ми решаваш проблемите, исках само да ме изслушаш.

— Хейвън, поговори с някоя приятелка, ако искаш някой да те изслуша. Ние, мъжете, мразим да ни стоварите някой проблем и да не ни позволите да предприемем нищо. Това ни кара да се чувстваме зле. В такива случаи единственият начин да се почувстваме по-добре е да скъсаме телефонния указател или да взривим нещо. Така че, хайде да се разберем. Не съм добър слушател, аз съм мъж.

— Така е — изправих се и му се усмигнах. — Искаш ли да ме почерпиш едно в някой бар?

— Ето това вече е друга приказка — заяви брат ми и двамата излязохме от офиса.

Върнах се в апартамента си рано вечерта. Почувствах се по-добре след питието и след няколко часа в разтоварващото присъствие на Джак. Учудих се, че той не обвинява Харди, особено като се има предвид по-ранното му отношение.

— Не съм нито против него, нито за него — осведоми ме брат ми и наклони бирената си бутилка с издължено гърло. — Ето как гледам на тази работа с Ти Джей: или Харди е постъпил неправилно с неправилния човек... — още една голяма глътка, — или е постъпил неправилно с правилния човек.

— Как е възможно да има основателна причина за стореното от него?

— По дяволите, не знам. Дай му възможност да ти обясни, само това искам да ти кажа.

— Според Тод Харди е палав особняк — съобщих му мрачно.

Кой знае защо това накара Джак да се засмее.

— Е, ти си от семейство Травис, би трябвало да си свикнала с това. Всички ние — с изключение на Гейдж, — сме особняци колкото си искаш. Същото важи и за Тод.

— Плашиш ме — отговорих аз, но не успях да сдържа тъжната си усмивка.

Продължавах да се усмихвам, докато вървах към апартамента си, но бях неспокойна, мислейки за срещата си с Харди. Когато видях мигащата лампичка на телефонния секретар, сърцето ми подскочи. Приблжих се и натиснах копчето, за да прослушам съобщенията си.

Гласът на Харди: „Трябва да те видя. Моля те, обади ми се, когато се прибереш“.

— Добре — прошепнах и за миг затворих очи. Обаче ги отворих почти веднага, защото нещо привлече вниманието ми. Нещо, което проблясваше до телефона. Озадачена се пресегнах към предмета и установих, че е гривна с амулети. Гривната на леля Гретхен! Но как се бе озовала там? Тя беше у Ник. Ник...

Преди да успея да издам звук, някой се приближи зад гърба ми и нечия ръка ме стисна за гърлото. Студеното дуло на пистолет се притисна към слепоочието ми. Разбрах кой е още преди да чуя противния му глас.

— Пипнах те, Мари.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато човек внезапно се озове в опасно положение, мозъкът му се разделя на две — едната част преживява създалата се ситуация, а другата се отдръпва и се опитва да анализира какво се случва. Двете части невинаги обменят информация помежду си. Затова ми отне няколко минути да се концентрирам над думите на Ник.

— ... не може да ме пренебрегваш, кучко! Не можеш да ме държиш настрана, когато искам да те видя.

Изчака да разбере, че държи нещата напълно в свои ръце. Искаше да ми докаже, че не мога да го надвия.

Устата ми беше толкова пресъхнала, че не можех да дишам, а по лицето ми изби пот.

— Да — съгласих се приглушено. — Със сигурност си намерил начин да ме видиш. Как успя? Не би могъл да се досетиш за комбинацията.

— Използвах мастър ключ.

Всеки апартамент в сградата имаше мастър ключ в случай на непредвидени обстоятелства или ако някой забрави паролата на охранителния си панел. Единият набор ключове се пазеше в стаичката зад портиерната. Другият беше под ключ в офиса на управителите на сградата.

— Ванеса ти го е дала — казах невярващо. Това беше незаконно. Можеше да отиде под съд. Толкова ли ме мразеше, че рискуваше да влезе в затвора, само и само да ми отмъсти, задето е уволнена?

Явно.

— Казах й, че трябва да ти оставя някои неща.

— Е, вече ми ги остави — казах немощно. — Благодаря за гривната, Ник, но не трябваше да носиш и пистолета.

— Ти ме пренебрегваше...

— Съжалявам.

— ... държеше се така, все едно не означавам нищо за теб — пистолетът бодна слепоочието ми достатъчно, за да ми остави белег.

Не помръдвах, а очите ми се пълнеха със сълзи. — Сега вече със сигурност означавам нещо, нали?

— Да — прошепнах. Може би беше дошъл само с намерението да ме сплаши. Само че вече се бе надъхал както винаги и гневът му непрекъснато растеше. Започнеше ли да се ядосва, яростта му растеше лавинообразно. Не можеше да се въздържа.

— Ти ме обра до шушка при развода и ме заряза в Далас, където всички ме разпитваха какво се е случило, къде си... Знаеш ли какво ми причини това, Мари? Пукаше ли ти изобщо какво преживявам?

Опитах да си припомня какво ми беше казала Сюзан — че страдащият от нарцисизъм винаги трябва да си тръгва като победител.

— Разбира се — казах задъхано, — но всички смятаха, че ще си намериш по-добра партия, че не съм достатъчно добра за теб.

— Точно така. Никога няма да си намериш мъж като мен — Ник ме блъсна силно в стената, дъхът ми секна. Пистолетът оставаше притиснат към главата ми. Чух как изщраква предпазителят. — Ти така и не се постара — промърмори той и притисна хълбоците си към задника ми. Заля ме вълна от отвращение, когато усетих ерекцията му. — Никога не правеше достатъчно. Нужни са двама, за да успее един брак, а ти така и не участва, Мари. Трябваше да направиш повече.

— Съжалявам — промълвих аз, поемайки си накъсано глътки въздух.

— Ти ме напусна. Просто си тръгна от апартамента боса като скапан бял боклук, за да изглеждаш колкото може по-окаяно. За да ме злепоставиш. А после накара онзи негодник брат си да придвижи развода. Подхвърли ми малко пари и очакваше да изчезна. Правните документи не означават нищо за мен, Мари. Все още мога да правя с теб каквото си поискам.

— Ник — успях да промълвя, — да седнем и да поговорим, ако това искаш, само махни пистоле... — млъкнах и изстенах от болка, когато усетих тъпа бяла експлозия зад ухото си и чух пронизителен звук. Беше ме ударил с дръжката на пистолета.

— С колко мъже си се чукала? — попита той.

Въпросът нямаше правилен отговор. Каквото и да кажех, щяхме да се върнем на темата за Харди и предизвиканата от унижението ярост на Ник щеше да се разпали неудържимо. Трябваше да го успокоя. Да облекча нараненото му емо.

— Ти си единственият, който има значение — прошепнах.

— Адски си права за това — свободната му ръка стисна косата ми. — Обличаш се като курва, подстригала си се като курва. Преди изглеждаше като дама. Като съпруга. Само че не можеше да се справиш с това. И я се виж сега...

— Ник...

— Млъквай! Всяка твоя дума е лъжа. Всяко едно от онези хапчета, които си вземала, е лъжа. Опитвах се да ти направя бебе. Исках да имаме семейство, но ти си искала само да се махнеш. Лъжлив боклук!

Както стискаше косата ми, той ме повлече по пода. Гневът му се бе разrazil напълно, той крещеше мръсотии и притискаше пистолета към главата ми. Съзнанието и чувствата ми се откъснаха от случващото се, от интимното насилие, което щеше да последва. Точно както преди, само че този път с опрян до главата пистолет. Питам се замаяно дали ще дръпне спусъка. Тялото му прекърши моето, когато той ме притисна с цялата си тежест. Дъхът му вонеше на алкохол, когато прошепна в ухото ми:

— Не пищи, иначе ще те убия!

Бях скована, всичките ми мускули бяха болезнено напрегнати. Адски исках да оцелея. В устата ми нахлу вкус на метал и на сол. Ужасяващо познатото докосване на ръката му ме парализира, когато той започна да повдига полата ми нагоре.

Двамата бяхме толкова погълнати от жестоката си борба — единият надвесен над другия, готов да навреди, другият съпротивляващ се с тялото и с душата си, — че нито един от двама ни не чу отварянето на вратата.

Въздухът потрепери от нечовешки звук, цялата стая се взриви и настана истински хаос. Успях да вдигна поглед, шията ми се изви болезнено и видях как едно мощно тяло се носи към нас, а металът се отдели от кожата ми, когато Ник вдигна пистолета и стреля.

Тишина.

Ушите ми бяха временно оглушали, учестеният ми пулс отекуваше в цялото ми тяло. Задушавашата тежест върху мен бе изчезнала. Търкулнах се настрани и отворих замъглените си от сълзи очи. Двамата мъже се бяха вкопчили един в друг, удряха се, давеха се и си трошаха зъбите, хвърчаха пръски кръв и пот.

Харди беше върху Ник и го налагаше с юмруци. Виждах как съпротивата на Ник постепенно отслабва, колкото по-сериозни са раните му — счупени кости, разкъсана кожа... Но Харди въпреки това не спираше. Навсякъде имаше кръв... лявата страна на Харди беше подгизнала и аленочервена.

— Харди! — провикнах се аз и се надигнах на колене. — Харди, престани!

Той не ме чу. Беше си изгубил ума, всеки импулс и всяка негова мисъл бяха насочени към унищожението. Щеше да убие Ник. А съдейки по бързината, с която изтичаше собствената му кръв, самият той също щеше да се прости с живота си.

Пистолетът, избит от ръката на Ник, се бе плъзнал на няколко метра встрани. Допълзях до него и го вдигнах.

— Харди, моля те, остави го на мира. Стига толкова! Всичко свърши. Харди...

Само че каквото и да кажех или да направех, нямаше значение. Той се бе развилнял, тласкан от неудържимия прилив на адреналин.

Никога не съм виждала толкова много кръв. Не можех да повярвам, че още не е припаднал.

— По дяволите, Харди, имам нужда от теб! — креснах.

Той спря и погледна към мен задъхан. Погледът му беше леко разфокусиран.

— Нуждая се от теб — повторих и, залитайки, се изправих. Приблжих се до него и го дръпнах за ръцете. — Ела с мен. Ела на канапето.

Той се възпротиви, погледна надолу към Ник, който беше припаднал с подутото и смазано от бой лице.

— Вече всичко е наред — казах и продължих да дърпам Харди. — В несвяст е. Свърши се. Ела с мен. Ела.

Повторих думите няколко пъти, нежно и властно, и го вдигнах на канапето. Лицето на Харди бе станало пепеляво и изпито, чертите му бяха разкривени, защото убийственият инстинкт избледняваше и той започваше да усеща силната болка. Опита се да седне, но накрая просто рухна, вдигнал юмруци във въздуха. Беше прострелян отстрани, но имаше толкова много кръв, че не виждах точно къде е, нито колко сериозна е раната.

Все още стиснала пистолета, изтичах в кухнята и наградих няколко сгънати кърпи за съдове. Оставих оръжието на ниската масичка и разкъсах ризата на Харди.

— Хейвън — попита той между накъсаното си дишане, — той нарани ли те? Той...

— Не, добре съм — избърсах кръвта и открих раната, една учудващо малка дупчица. Но не виждах изходящата рана, което означаваше, че куршумът е вътре и вероятно бе рикоширал и увредил далака, черния му дроб или бъбрека... Идеше ми да избухна в сълзи, но успях да се овладеея и затиснах раната с кърпите. — Не мърдай. Ще притисна, за да намаля кървенето.

Той изстена, когато натиснах. Устните му посивяха.

— Ухото ти...

— Дреболия. Ник ме удари с пистолета, но не беше...

— Ще го убия... — опитваше се да стане от канапето.

Бутнах Харди отново долу.

— Не мърдай, глупчо! Ранен си. Не бива да мърдаш! — сложих ръката му върху сгънатите кърпи, за да притиска, а аз се втурнах към телефона.

Набрах полицията, Дейвид и Джак, като не спирах да притискам раната.

Джак първи пристигна в апартамента ми.

— Мили Боже! — той огледа сцената с невярващи очи — бившият ми съпруг на пода, Харди и аз на канапето. — Хейвън, ти си...

— Добре съм. Постарай се Ник да не направи нищо повече.

Джак се надвеси над бившия ми съпруг с изражение, което никога преди не бях виждала на лицето му.

— Веднага щом имам възможност — каза му той с мъртвешки тих глас, — ще те гръмна и ще те изкормя като прасе!

Пристигнаха парамедиците, последвани от полицията, а охраната на сградата не позволяваше достъпа на разтревожените ни съседи. Не разбрах точно в кой момент полицията изведе Ник от апартамента, защото цялото ми внимание бе насочено към Харди. Той ту изпаднаше в безсъзнание, ту отново идваше на себе си, кожата му беше студена и влажна, дишането — слабо и учестено. Изглежда бе изгубил ориентация, три пъти ме попита какво се е случило и дали съм добре.

— Всичко е наред — промърморих аз, погалих го по рошавата коса и стиснах силно ръката му, докато единият парамедик пъхаше голяма игла в изхода за венозната система. — Замълчи.

— Хейвън... трябваше да ти кажа...

— После ще ми кажеш.

— Сгреших...

— Знам. Всичко е наред. Тихо, тихо.

Видях, че иска да ми каже още нещо, но другият парамедик му сложи кислородна маска и лепенките за кабелите, които го свързаха с монитора за сърдечната дейност, после го нагласи на носилката, за да го транспортират. Започна така нареченият от спешните медици „златен час“: времето между прострелването на жертвата и пристигането ѝ в спешното за лечение. Ако минеха повече от шейсет минути, преди да започнат да го лекуват, шансовете му за оцеляване започваха да намаляват.

Аз пътувах с Харди в линейката до болницата, а Джак ни следваше с колата си. Единствено заради Харди успях поне външно да запазя спокойствие.

Пристигнахме в спешното и парамедиците отведоха Харди на носилка до първия етаж на сградата.

Лиърти и Гейдж вече бяха в спешното, защото Джак им се беше обадил. Допусках, че останалите от семейството ми нямаше да се забавят много. Не се бях замисляла как изглеждам, с безумен поглед и цялата окървавена, но съдейки по израженията им, явно и моят вид будеше загриженост. Лиърти ме наметна със сакото си и почисти лицето ми с бебешки влажни кърпички от чантата си. Когато откри подутината зад ухото ми, двамата с Гейдж настояха да ме прегледа лекар въпреки неистовите ми протести.

— Никъде няма да ходя... Оставам тук, докато не разбера какво става с Харди...

— Хейвън — застана пред мен Гейдж и прикова очите ми с поглед. — Ще мине много време, преди да научим някакви новини. Ще изследват кръвта му, ще правят скенери и рентгенови снимки... Повярвай ми, нищо няма да пропуснеш. Сега позволи някой да ти прегледа главата. Моля те.

Почистиха ме и ме превързаха, после ме върнаха в чакалнята на спешното. Както беше предрекъл Гейдж, още нямаше новини. Харди

беше в операционната, макар да не ни казваха за какво точно, нито колко време ще продължи. Седях и невиждащо гледах телевизора в ъгъла на стаята, питайки се дали да се обадя на майката на Харди. Реших да изчакам, докато не разбере нещо за състоянието му — надявах се нещо успокоително, — вместо да ѝ съобщя само за раняването.

Докато чаках, вината ме засмука като плаващи пясъци. Никога не бях допускала, че Харди ще страда заради моите минали грешки. Ако не се бях забърквала с Ник... Ако не бях започнала връзка с Харди...

— Не мисли за това — чух кроткия глас на Либърти до себе си.

— За кое? — попитах мрачно и кръстосах крака по турски върху пластмасовата седалка.

— За онова, което предизвика това изражение на лицето ти — ръката ѝ обгърна раменете ми. — Нямаш вина за станалото. Ти си най-хубавото нещо, което се е случвало на Харди.

— О, очевидно — промърморих аз и погледнах към вратите на операционната. Тя ме стисна лекичко.

— Когато ви видях двамата на партито онази вечер, не можех да повярвам колко е променен Харди. Никога не съм го виждала толкова спокоен и щастлив. Чувстваше се удобно в кожата си. Не вярвах, че някой някога ще може да направи това за него.

— Либърти... нещо се обърка през последните няколко дни. Татко и чичо Ти Джей...

— Да, знам за това. Чърчил ми каза. Освен това ми разказа и какво се е случило днес — това трябва да узнаеш.

— Какво?

— Мисля, че би трябвало Чърчил да ти каже — тя ме побутна към входа на чакалнята, където тъкмо влизаха баща ми и Джо. Либърти се изправи и махна на татко да дойде при нас. Той седна до мен. Въпреки гнева ми и усещането, че ме е предал, аз се облегнах на него и положих глава на рамото му, вдъхвайки татковия мирис.

— Какво се е случило, тиквичке? — попита той.

Започнах да му разказвам. От време на време той вдигаше ръка и леко потупваше моята. Беше изумен, че Ник е способен да извърши такава лудост, и ме попита какво го е тласнало към такава крайност. Понечих да му обясня, че Ник винаги е бил такъв, че насилието му над мен е сложило край на брака ни, но реших, че ще е по-добре да

отложим този разговор за по-подходящо време и място. Затова само поклатих глава, свих рамене и отговорих, че нямам представа. И тогава татко ме изненада, като каза:

— Знаех си, че Харди ще се види с теб тази вечер.

Вдигнах глава и го погледнах:

— Така ли? Откъде?

— Обади ми се към пет часа днес. Каза, че съжалева, задето е приел сделката, и че вече се е обадил на Ти Джей, за да я отмени. Обясни, че в събота не е разсъждавал трезво и че това е грешка и за двете страни — за нас, че сме му предложили, и за него, че е приел.

— Бил е прав — отговорих кратко.

— Така че сделката отпада — заключи татко.

— О, не, не е така! — намръщих се. — Ти ще спазиш думата си по сделката. Въпреки всичко ще се погрижиш Харди да наеме земята на справедлива цена и ще кажеш на Ти Джей да забрави за премията си. Ако го направиш, ще съм склонна да ти дам още един шанс да опитаме да възстановим официалните си отношения между баща и дъщеря.

Бях твърдо решена поне веднъж през живота си Харди Кейтс да получи всичко.

— И ти ще продължиш да се срещаш с него?

— Да!

Баща ми се подсмихна.

— Вероятно не е лошо предвид онова, което той ми каза за теб.

— Какво? Какво ти каза?

Баща ми поклати глава.

— Помоли ме да си остане между нас. Вече спирам да се меся. Само...

Засмях се несигурно.

— Само какво? По дяволите, татко, защо реши да спреш да се месиш точно когато знаеш нещо, което искам да чуя?

— Мога да ти кажа само следното — двама мъже са се обръщали към мен във връзка с чувствата си към дъщеря ми. Единият беше Ник. Не повярвах на нито една негова дума. Не защото ти не заслужаваш да бъдеш обичана, а просто защото Ник не беше способен на това. Но Харди Кейтс... макар да е негодник и най-обикновен бачкатор... днес му повярвах. Не се опитваше да ме измами. Просто ми обясни как

стоят нещата. Уважавам това. Каквото и да решиш да правиш с него, ще уважа твоето решение.

Минаха два часа. Крачех, седях, гледах телевизия и ближех кафето с вкус на изгоряло, със суха сметана и с подсладител. Когато вече имах чувството, че ще се пръсна от напрежението на неизвестното, вратата се отвори. На прага застана висок хирург с побеляла коса и погледът му обходи стаята.

— Има ли някой от семейството на Харди Кейтс?

Изстрелях се при него.

— Аз съм годеницата му — реших, че така ще изкопча малко информация. — Хейвън Травис.

— Д-р Уайтфийлд.

Ръкувахме се.

— Господин Кейтс май е посегнал този път на неприкосновения си запас от късмет — каза хирургът. — Куршумът е пробил далака, но няма други засегнати органи. Това е направо чудо. Аз очаквах да се е повъртял повече, но за щастие не е. След като извадихме куршума, направихме относително просто зашиване на далака и го спасихме целия. Предвид възрастта на господин Кейтс и отличното му здраве няма причина да очакваме каквито и да било усложнения. Ще остане в болницата около седмица, а после ще са нужни още четири до шест седмици, преди раната да заздравее.

Очите и носът ми засмъдяха. Изтрих очите си с ръкав.

— Значи случилото се няма да му създава проблеми в бъдеще? Няма да има проблеми с далака или нещо подобно?

— Очаквам да се възстанови напълно.

— О, Боже! — въздъгнах дълбоко. Това бе един от най-хубавите мигове през живота ми. Не, несъмнено бе най-хубавият. Бях наелектризирана, немощна и без дъх. — Докторе, изпитвам такова огромно облекчение, че направо ми се повдига. Това възможно ли е?

— Или се дължи на облекчението — мило каза д-р Уайтфийлд, — или на кафето в чакалнята. Бих заложил повече на кафето.

Съгласно болничните правила пациентите от интензивното отделение можеха да имат посещения два пъти и четири часа в денонощието. Уловката беше, че имаш право да оставаш само по петнайсет минути на всеки час, с изключение на специалните обстоятелства, които можеха да бъдат определени от служителите в болницата. Помолих Гейдж да използва влиянието си, за да ми уреди правото да идвам по всяко време. Моето желание явно развесели брат ми, който ми напомни как преди време съм възразила срещу това да използва влиянието и парите, за да осигури специално отношение. Отвърнах, че когато си влюбен, лицемерието надвива принципите. Гейдж ме увери, че разбира, отиде и получи специално разрешение да стоя при Харди колкото искам.

През по-голямата част от нощта дремах на фотьойла до леглото на Харди. Проблемът беше, че болницата е най-неподходящото място на света да поспи човек. На всеки час влизаха медицински сестри, сменяха торбичките на системата, проверяваха мониторите и измерваха температурата и кръвното налягане на Харди. Аз обаче приемах охотно всяко прекъсване, защото ми беше приятно да чувам отново и отново колко добре се справя Харди.

На зазоряване дойде Гейдж, който каза, че ще ме откара в апартамента ми, за да си взема душ и да се преоблека. Не исках да оставям Харди, но съзнавах, че изглеждам като улично коте, така че май не беше зле да се пооправя.

Когато се върнах към седем, Харди се беше събудил и, слабо казано, не беше никак доволен, че се намира в болницата и е вързан за мониторите. Влязох наред споря му с една медицинска сестра — настояваше тя веднага да му свали системата и категорично отказваше болкоуспокояващите, от които очевидно се нуждаеше. Не исках да го бодат и да го мушкат. Чувствах се прекрасно. Нуждаел се само от превръзка и от пликче с лед.

На сестрата явно ѝ беше приятно да спори с едрия и синеок мъж, оставен на нейната милост, и изобщо не можех да я виня за това. Той изглеждаше изгубен, малко разтревожен и страшно привлекателен.

И беше мой.

— Харди Кейтс — заявих аз, влизайки в стаята. — Дръж се прилично, или ще ти настъпя маркучето.

Сестрата явно се стресна от лишеното ми от състрадателност поведение.

Само че когато погледът на Харди срещна моя и помежду ни просветнаха силни искри, той се отпусна успокоен. Нежното убеждаване не би могло да постигне такова нещо.

— Това върши работа само когато човек диша през въпросното маркуче — осведоми ме той.

Приближих се до нощното му шкафче и взех таблетките викодин, които сестрата се опитваше да го убеди да изпие с чаша вода.

— Изпий ги и никакви спорове — наредих му.

Той се подчини и стрелна с поглед медицинската сестра, която леко бе извила вежди.

— Дребничка е — осведоми я Харди, — но е много люта.

Медицинската сестра излезе, явно чудейки се защо ли такъв готин тип не си е намерил по-готино гадже. След като вратата се затвори, аз се засуетих около Харди — оправих му завивките, наместих му възглавниците. Той не откъсваше поглед от лицето ми.

— Хейвън, измъкни ме оттук — промърмори той. — Никога досега не съм лежал в болница. Не мога да понасям да лежа вързан към тези глупости. Трябва само...

— ... да се отпуснеш и да се оставиш на процедурата — казах аз, — за да се измъкнеш от тук много по-бързо. Ще се държиш ли прилично, ако се гушна при теб?

Без никакво колебание Харди се премести в единия край, пъшкайки от болка. Аз събух сабото си, внимателно се пъгнах до него и положих глава върху свивката на ръката му. Той въздъхна дълбоко и доволно.

Зарових носа си в топлатата му шия и вдъгнах мириса му. Харди миришеше на антисептик и на лекарства, все едно се бе напръскал с одеколон „Болница“. Само че някъде под тази стерилност долових и познатия негов мирис.

— Харди — промърморих, галейки китката му, — защо прие онази глупава сделка на татко и на Ти Джей? И защо я отмени?

Ръката му намери моята и дългите му пръсти я обгърнаха.

— Малко откачих, след като видях баща си в петък през нощта.

— Така ли? Не съм забелязала.

— Измъкнах го под гаранция, откарах го в хотел и му оставих малко пари. Наредих му да се разкара. Но онова, което не ти казах, а трябваше... двамата си поговорихме няколко минути. И той ми каза... — Харди замълча и стисна ръката ми по-силно.

Чаках, а той неспокойно си пое няколко пъти въздух.

— Той се вбеси, когато му обясних какво ще му сторя, ако някога отново позвъни на мама — промърмори Харди. — Заяви, че било смешно да го чуе от мен, понеже... аз съм бил причината изобщо да се оженят. Мама била престанала да излиза с него, обаче после се върнала, понеже била бременна. Аз съм бил виновен, задето се е хванала с този кучи син. Целият ѝ живот е бил истински ад заради мен. Страдала е...

— Не, Харди... — надигнах се и вперих поглед в тъмносините му очи. Усещах болезнено състрадание в гърдите си. — Знаеш, че не е така. Знаеш, че вината не е твоя.

— Но е вярно, че ако не съм се появил, мама е нямало да се омъжи за него. А щом се е докопал до нея, животът ѝ е бил съсипан.

Разбрах чувствата на Харди, макар да не бях съгласна с логиката му. Само че той нямаше да преодолее болката и ирационалното си чувство за вина с удобни баналности. Нуждаеше се от време и от любов, за да приеме истината. А аз можех да му дам достатъчно и от двете.

Харди целуна главата ми. Гласът му прозвуча дълбок и дрезгав:

— Ненавиждам факта, че съм негов син. Мразя половината от себе си, която е от него, и усещам, че тази моя лоша, низка и безполезна половина, ме прави кучи син. Затова когато Чърчил и Ти Джей ми се обадиха за сделката, си казах защо пък не. И бездруго щях да те напусна. Защото те обичам твърде много, за да те повлека със себе си към дъното.

Ръката ми се плъзна, за да погали суровото очертание на челюстта му.

— И защо промени намерението си? — прошепнах.

— След като се поуспокоих и имах възможност да размисля, разбрах... че те обичам достатъчно, за да опитам да те заслужи. Заради теб съм готов на всичко, готов съм да бъда всякакъв. Снощи дойдох в апартамента ти, за да те моля да ми дадеш още един шанс. Целият треперех, защото се опасявах, че няма да ми простиш петъчната нощ.

Изчервих се, когато си спомних дългите еротични часове с него в мрака на спалнята му.

— Разбира се, аз... Искам да кажа, че няма какво да ти прощавам — гласът ми се снижи до засрамен шепот: — Аз исках да направя всичко това с теб.

Тялото му стана толкова топло, че се запитах дали и той не се изчервява.

— Помислих си, че може би ти е дошло прекалено. Бях доста краен. А след онова, което си преживяла с Ник... Е, боях се, че след това няма да ме искаш в живота си. Затова дойдох в апартамента ти, за да ти кажа колко съжалявам. И колко нежен ще бъда оттук нататък. Дори да не ме искаш сега, ще ми се... просто да ми позволиш да бъда близо до теб. В случай, че ти потрябвам за нещо.

Никога не го бях чувала да говори толкова смирено, никога не си бях представяла, че това е възможно. Придърпах лицето му към своето, докато носовете ни почти се докоснаха.

— Нужен си ми за много неща, Харди. Нужен си ми за цял живот.

Той ме целуна учудващо силно, а устата му беше топла и взискателна.

— Обичам те — прошепнах. Като доказателство за огромната сила на този мъж, въпреки загубата на кръв, лекарствата и лишената от романтика болнична среда, той предприе някои доста сериозни действия спрямо мен.

— Недей — спрях го аз с несигурен смях, докато свободната му ръка дръзко бродеше по тялото ми. — Ще се включи алармата на монитора на сърцето ти. И ще ме изритат оттук, защото застрашавам възстановяването ти.

Харди обаче не ми обърна никакво внимание и естествено правеше каквото си иска.

— Знаеш ли — леко се извих аз, докато целуваше шията ми, — казах на лекаря, че съм ти годеница, за да ме пуснат да стоя при теб.

— Никак не ми се иска да те превръщам в лъжкиня — Харди приглади косата ми. — Обаче след случилото се снощи, ти сигурно изпитваш признателност към мен и аз не искам да се възползвам. Затова утре, когато признателността ти избледнее... най-вероятно ще те помоля да се омъжиш за мен.

— Най-вероятно ще се съглася — казах му.

Харди допря челото си до моето и аз потънах в сияйните сини дълбини на очите му.

— Скоро ли? — прошепна той до устните ми.

— Когато поискаш.

По-късно си казвах, че предвид миналия ми опит сигурно би трябвало да ме тревожи мисълта, че ще се омъжвам отново. Но с Харди всичко беше различно. Любовта му не поставяше условия, а това според мен е най-големият дар от едно човешко същество за друго.

— Знаеш ли — казах му през първата ни брачна нощ, — аз съм си точно толкова аз, когато съм с теб, колкото и когато не съм с теб.

И понеже Харди разбра какво искам да му кажа, той ме притисна в прегръдка, до сърцето си.

ЕПИЛОГ

— Говори по телефона, госпожо Кейтс — осведоми ме секретарката на Харди. — Но поръча да влезете веднага щом дойдете.

Намирах се в офиса на Харди в небостъргача във Фанин, сграда от алуминий и стъкло, която прилича на две сглобени парченца от пъзел.

— Благодаря — отговорих на секретарката, приближих се към вратата на кабинета на съпруга си и влязох.

Харди седеше на бюрото си, а сакото му бе небрежно метнато на един стол. Вратовръзката му бе разхлабена, ръкавите на ризата му — навити нагоре по мускулестите му ръце в опит да се почувства по-удобно в ограничаващото го делово облекло. „Бачкатор“, помислих си и усетих собственическа наслада.

Женени бяхме от близо година, а още не можех да свикна с факта, че е мой. Бракът ни по никакъв начин и в нито едно отношение не приличаше на брака ми с Ник. Ник вече не представляваше заплаха нито за мен, нито за когото и да било, тъй като го осъдиха по две обвинения в насилие и го изпратиха в затвора. Ванеса Флинт напусна Хюстън. Последно научих, че била помощник-управител на фирма за изкуствени торове в Марфа.

Не отделях много време на миналото. Едно от малките блаженства, което ние, хората, приемаме наготово, е способността ни да приемаме болката, без да я преживяваме отново. А другата рана, онази на духа ни, вече е излекувана. Отнасяме се внимателно към тези белези от рани на другия. И се наслаждаваме на брака си, който и двамата градим всеки ден.

— ... искам да изкопчиш от тях точно каква течност възнамеряват да напомпат в тази пукнатина — чух да казва Харди.

Аз едва сдържам усмивката си и си казвам, че вече би трябвало да съм свикнала с нецензурно звучащата терминология на петролния бизнес.

— Не ме интересува толкова дебитът, колкото какви добавки използват — Харди млъкна и се заслуша. — Да, пет пари не давам за технологичната тайна на симулацията. Нали мен ще ме пържи Агенцията за опазване на околната среда, ако водата се замърси и...

Той млъкна, когато ме видя, и по лицето му се разля сияйна и ленива усмивка, от която винаги леко ми се завива свят.

— Ще довършим по-късно — каза той в слушалката. — Нещо възникна. Добре.

Харди остави телефона и заобиколи бюрото. Полуприседнал, полуоблегнат на ръба той се пресегна, за да ме придърпа между бедрата си.

— Момичето с кафявите очи.

— Симулация значи? — вдигнах глава и обгърнах шията му с ръце.

— Това са начините за добив на труднодостъпен нефт от залежи с ниска пропускливост — побърза да ми обясни той. — Вкарваш течност в отвора на кладенеца, докато тя не разшири подземните пукнатини достатъчно, за да може нефтът да излезе навън — ръката му се плъзна отстрани на тялото ми и по бедрата. — Работим с нова група за хидравлично раздробяване.

— Можеше да довършиш разговора си — промърморих.

— Не исках да скучаеш.

— Ни най-малко. Обичам да те слушам да говориш за бизнес. Винаги звучи много *risque*...

— Не знам какво означава *risque* — ръката на Харди се спусна по дупето ми, — но ми се струва, че съм го правил няколко пъти.

Притиснах се към него.

— Означава преливащ от сексуални намеци — обясних. — Ти си *risque* през целия си живот като зрял мъж.

Сините му очи заискриха.

— Но вече само с теб — целуна ме бавно, все едно думите му се нуждаят от илюстрация. — Хейвън, миличка... как мина прегледът ти?

Напоследък обсъждахме възможността да имаме дете. Струваше ми се, че Харди иска, но е предпазлив, а пък аз явно усещах някакъв биологичен императив. Исках да имам дете от него. Исках да си имаме свое семейство. И каквото и да ни е подготвил бъдещият ни живот, знаех, че ще се справим заедно.

— Лекарят каза, че съм напълно здрава и готова. Останалото зависи от теб.

Той се засмя и ме придърпа по-наблизо.

— Кога започваме?

— Довечера? — наклоних глава лениво, докато той прокарваше устни по шията ми.

— А какво ще кажеш за обедната почивка?

— Няма начин. Искам музика за настроение и предварителна игра.

Усетих как устните му се извиват в усмивка, долепени до шията ми. Но когато вдигна глава и ме погледна в очите, усмивката му се стопи.

— Хейвън... Не знам дали ще бъда добър баща. Ами ако не се справя?

Бях трогната от загрижеността на Харди, от непрекъснатия му стремеж да бъде мъжът, когото смята, че заслужавам. Дори когато не бяхме на едно мнение, никога не се съмнявах, че ме обича. И уважава. И знаех, че никой от двамата ни не приема другия за даденост.

Вече бях разбрала, че човек не може да бъде истински щастлив, ако не е познал мъката. Всички ужасни неща, които двамата с Харди преживяхме, бяха създали място, където може да вирее щастие. Да не говорим за любовта. Толкова много любов, че сякаш у никой от двамата ни не оставаше място за горчивина.

— Според мен фактът, че толкова се притесняваш за всичко това, означава, че най-вероятно ще бъдеш страхотен.

Харди се усмихна и ме придърпа на сигурно място под подслона на тялото си. Стисна ме здраво, а на мен ми беше толкова приятно.

— Решено е. Ще бъде през обедната почивка, скъпа. Грабвай си чантата. Ще имаме време за предварителна игра, но не и за музика за настроение. Освен ако не намериш нещо по радиото в колата, докато пътуваме към апартамента.

Обърнах се да намеря устните му и установих, че е почти невъзможно човек да се усмихва и да се целува едновременно. Нямах никакво намерение да споря.

— Че на кого му е потрябвала музика за настроение? — казах.

Няколко минути по-късно вече бързахме към къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.